

HARLEQUIN®

Бестселър

Джоан ПРОС

СЪДБОВНА ВРЪЗКА

ДЖОАН РОС СЪДБОВНА ВРЪЗКА

Превод: Людмила Левкова

chitanka.info

Джони Райън е все още своенравна и вироглава хлапачка, когато Дан Кинкейд се появява в нейния живот.

Заше метена от своето младежко увлечение, тя дори не си дава сметка, че чувството, което Дан тактично и внимателно отказва да приеме, е много по-дълбоко от обожанието на една тийнейджърка.

Следващите петнадесет години от техния живот доказват, че нищо не е забравено, но по ирония на съдбата обстоятелствата ги изправят един срещу друг. Джони трябва да вземе трудно решение, разкъсвана между служебния си ангажимент и непреодолимата сила на своята първа любов...

ГЛАВА ПЪРВА

Джони Райън се обърна така рязко, че полите на роклята ѝ се завъртяха около коленете и тя гневно закрачи обратно по тесния коридор. От трийсет и пет минути утъпкваше коридора, застлан с балатум с цвят на червеникава охра и вече започваше да се пита, докога ли Дан Кинкейд ще продължава с номерата си. Всъщност, помисли си тя, спирайки за момент пред витрината с трофеите, ако бяха в средновековието, той вероятно щеше да нареди да се вдигне подвижния мост на крепостта и стражите да излят отгоре ѝ врящ катран. Но при това развитие на цивилизацията, явно бе принуден да избира по-изтънчени средства за водене на война. И ходът, с който принуждаваше новият пълномощник на Комисията по студентски спортове в щата Орегон да го чака в коридора, изглежда трябваше да се окаже достатъчно резултатен поне за момента. Купите и грамотите обхващаха няколко десетилетия, част от тях бяха още от времето на баща ѝ в колежа. Джони си помисли каква ирония на съдбата бе след толкова години да се върне тук и отново да се озове лице в лице с Дан Кинкейд. Тя поклати глава и червеникавата ѝ коса се разпиля в мек огнен облак. Овалното ѝ лице придоби строго изражение. Всичко бе свършено, при това много отдавна. Вече бе зряла жена, разполагаше с диплома за завършено юридическо образование, закачена в рамка на стената, както и със съвсем ново политическо назначение, което сериозно би могло да подпомогне кариерата ѝ. Нямахше да позволи някогашната ѝ глупост на наивно и обладано от романтика девойче отново да застане на пътя ѝ.

Вратата се отвори и в коридора излезе някакво момиче. Очевидно бе студентка в колежа и Джони си помисли, че постът ѝ секретарка на старши треньора по баскетбол бе доста завиден. Нямахше да се учуди, ако в студентските бюра за работа, това място се получава по списък.

— Треньор Кинкейд ще ви приеме. — Тъмнокосото момиче се усмихна. — Съжалявам, че се наложи да изчакате, но трябваше да

прегледа всичко това... — тя сведе глава към купа папки, които притискаше до пуловера си.

— Няма нищо — увери я Джони. — Разбирам. — По-добре, отколкото можеш да си представиш, добави тя наум. Пое дълбоко въздух, изпъна рамене и решително влезе в стаята.

Дан Кинкейд прелистваше куп документи, но при появата ѝ вдигна поглед. Не за първи път Джони бе поразена от резкия контраст между къдравите му смолисточерни коси и кристалносините очи. Той се изправи незабавно и излезе иззад бюрото, за да я посрещне.

— Усмихни се! — нареди той вместо поздрав, докато поемаше ръката ѝ в своята.

Толкова пъти си бе представляла тази среща. Бе я планирала, редактирала, прекроявала по хиляди начини, докато постигна варианта, който ѝ позволяваше изцяло да контролира разговора. Но не бе очаквала от него подобно нестандартно начало. Освен това изобщо не бе предвидила реакцията на сетивата си при допира на тези дълги пръсти обхванали нейните.

— Защо?

— Искам да проверя дали баща ти не си е дал парите напразно.

На дръзката гримаса, която едва повдигна ъгълчетата на устата му, Джони отговори с широка, сърдечна усмивка, която откри два реда безупречни зъби.

— Красота! — кимна той одобрително. — И си е струвало до последния цент.

Дан посочи стола, пред бюрото си, и Джони прие поканата, кръстосвайки крака с грациозно движение, което не остана незабелязано за живите му сини очи. Тя придърпа изумрудената коприна върху коленете си и събра сили да посрещне откровено преценяващия му поглед. Той се отпусна на стола с кожена тапицерна зад бюрото си и опря лакти на дървените странична облегалки. Въртеше се бавно наляво-надясно и я изучаваше с интерес.

— Радвам се да те видя, Джони.

В дълбокия му глас звучеше стаена усмивка и тя се запита какво изобщо я бе накарало да смята, че може да застане срещу този мъж, без да събуди, болезнения спомен за последния им разговор. Надяваше се, че е забравил онзи ден. В края на краищата, едва ли е била единственото момиче, което му се е хвърлило на врата. И като се има

предвид, че сега, петнайсет години по-късно, той изглеждаше още по-добре, безспорно не е била и последното.

— Променила си се — отбеляза той, а очите му излъчваха безмълвни комплименти, докато погледът му се плъзгаше от къдравите медни коси надолу по тялото ѝ, което изглеждаше безупречно за нейните сто седемдесет и осем сантиметра. Стигна до добре очертаната извивка на прасеца и тънките глезени, след което бавно се върна към зелените ѝ очи. — Пораснала си.

— Имаш предвид, че не съм онова мършаво момиченце с километричната шина, опасваща зъбите? — уточни сухо Джони. — Естествено, че съм се променила, Дан. Не можем завинаги да си останем подрастващи, слава богу.

— Би било ад, нали? — съгласи се той с дружелюбна гримаса. — Вече отбелязах, че шините са си свършили работата безупречно. Пък и никога не съм се съмнявал, държа да подчертая това, че един ден мършавото момиченце ще разцъфти в прекрасна жена.

При спомена за това как изглеждаше в ония години, я прониза остра болка. Цялата ѝ енергия тогава сякаш отиваше да расте на височина, без да обръща внимание на онези пропорции, които означават толкова много за всяко подрастващо момиче. Да не говорим за момчетата. Беше твърде източена, твърде върлинеста. Как изобщо си е въобразявала, че би могла да привлече погледа на най-страхотния мъж в колежа?

Когато разбра, че сега Дан я намира за привлекателна, тя почувства приятната тръпка на откровено женско задоволство. Но се опита да се отърси от ласкателната мисъл с ясното съзнание, че остави ли живият спомен за някогашната си ученическа любов да се намеси в работата ѝ, това може да се окаже фатално.

— Изобщо не подозирах, че си мислил за това — призна тя.

Много отдавна бе приела, че е почти абсурдно Дан Кинкейд да забележи едно слабичко тринайсетгодишно момиче.

— Разбира се — отвърна той просто. — Ти ми напомняше за малката ми сестричка. Тя също си беше върлина. Но когато стана на осемнайсет, вече имаше тяло, от което на мъжете им се завиваше свят. — Дан се усмихна и сините му очи заискриха. — Доколкото си спомням, ти твърде много се беше разбързала да пораснеш.

При все така ясният спомен за мъчителното унижение, което бе изживяла, по скулите и изби нежна червенина. Факт, който не убягна от вниманието му.

— Луничките ти са изчезнали — отбеляза той и поклати глава с нескрито съжаление. — Толкова ми харесваха.

Една от загадките на природата бе, че тези, посипани по лицето ѝ лунички, които толкова я потискаха в младежките години, сега бяха останали само като едва забележими точици по носа ѝ. Другите, необяснимо как, се бяха смъкнали надолу, сякаш под въздействието на земното притегляне, за да украсят раменете ѝ. Няколко съвсем светли петънца се бяха настанали по заоблената извивка на гърдите.

Без да се замисли какво точно означаваша думите ѝ, Джони отвърна:

— Не са изчезнали. Само се преместиха.

Каквото и да се бе променило в живота ѝ, Дан Кинкейд доказва, че си е същият. Дяволитото пламъче в очите му показваше, че, както в студентските години, е чувствителен към женския чар.

— Интересно. — Погледът му се премести с някаква ужасна сила на внушение към горната част на копринената рокля. — Искане ми се отново да ги видя някой ден. В името на старите времена.

Погледът ѝ угасна, когато си даде сметка, че Дан просто се опитва да използва някогашните ѝ чувства към него, за да ѝ попречи да изпълни задълженията си.

— Безспорно знаеш защо съм тук, Дан — каза тя решително и стисна ръце в скута си. Единствено лекото неволно поклащане на крака, който бе кръстосала върху другия, издаваше притеснението ѝ от настоящата ситуация.

— Разбира се. И имам конкретен въпрос.

Джони повдигна кестеняви вежди в очакване на онова, което той се готвеше да я попита.

— Баща ти знае ли защо си тук?

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Разбира се. Защо?

Дан не отговори веднага, просто сви неопределено широките си рамене и започна разсеяно да драска върху някакъв бележник. Когато отново вдигна поглед към нея, очите му бяха станали по-строги.

— След всичко, което е означавал баскетболът за него, не допусках, че ще искаш да разбере какво правиш, за да съсипеш този спорт.

— Какви ги говориш? — възкликна Джони и така стисна ръце, че ноктите се забиха в дланите ѝ. — Татко винаги се е борил да запази играта чиста. Освен това, както отбеляза, Дан, вече съм голяма. Сама вземам решенията си. — В този момент срещна погледа му и думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Надявам се, че не всички са така неудачни, като настоящото — измърмори той. После, отново, с невероятната си способност бързо да превключва от едно настроение на друго, се усмихна. — Как е баща ти? Не съм го виждал от толкова години.

— Добре е — отвърна Джони разсеяно, опитвайки се да възстанови предварително замислената схема на тази среща. Беше твърдо решена да овладее разговора, който до този момент вземаше твърде неприятни за нея обрати.

— Той направи страхотни неща като спортен директор на Шаста Стейт. Много се изненадах, когато прочетох, че се отказва от поста си.

Тя се засмя, за пореден път отклонена от добрите си намерения.

— Познаваш татко. Всяка година се заканва, че ще се пенсионира и ще ходи само на риба. Но, можеш ли да си го представиш застанал на едно място, дори и колкото да хвърли една въдица? Вие треньорите по баскетбол сте кълбо от нерви и неизчерпаема енергия. — Джони се усмихна и поклати глава с привидно отчаяние. — Достатъчно мъки бяха, докато приеме да напусне игрището. А сега с топ не могат да го мръднат от канцеларията на Катедрата по физкултура.

Дан също се засмя. Спомените му за Том Райън бяха не по-малко сърдечни от нейните.

— Човекът живее и диша с този спорт, няма съмнение. Спомням си как навремето ми казваше, че на небето щяло да бъде почти като в Ен Би Ей, само без ограничението за двайсет и четирите секунди.

— Напълно в негов стил — съгласи се тя. — Веднъж ми разправи как на Дъч Денхърт от бостънския „Селтик“ му се явил призракът на самия Джеймс Нейсмит, считан за баща на баскетбола. Вместо да се уплаши, Дъч поиска да разбере дали там на небето играят баскетбол.

— Спомням си тази история — намеси се Дан с усмивка. — А Джеймс му казал: Дъч, имам една добра и една лоша вест. Добрата е, че играят.

— А лошата — довърши Джони добре познатия анекдот, — че от утре и ти си в отбора.

Двамата прихнаха и смехът им разведри напрежението, което започваше да тегне в стаята. Изражението на Дан се смекчи. Той разсеяно почукваше с молива си върху бележника.

— Джони, знаеш, че баща ти ме е научил на много неща в баскетбола, но нещата, които разбрах от него за живота, бяха дори повече. Когато се появих тук на игрището, бях просто един стреснат хлапак. Да си първенец в прогимназията и да играеш в един от водещите колежи бяха две съвсем различни неща.

— Бъди сигурен, че в игра изобщо не ти личеше — отдаде му тя дължимото. И допълни мислено — нито на игрището, нито извън него.

Въпреки репутацията му на покорител на женските сърца, Джони не можеше да отрече, че Дан бе изключителен талант. Лично баща ѝ го взе в отбора, още през годините, в които Том Райън бе треньор тук. Острият му поглед бе открил у Дан качества, които щяха да отведат момчето далеч, можеше да се закълне в това. Както и стана. След блестяща спортна кариера в колежа и не по-малко ползотворен период в Ен Би Ей, сега бе старши треньор в същия този колеж.

— Том ми вдъхна увереност в собствените ми сили в момент, когато отчаяно се нуждаех от това — спомни си Дан. — По-късно ми помагаше винаги да разглеждам нещата в перспектива. Учеше ме, че победата не е всичко, че най-важното е непрекъснатото усъвършенстване. Напомняше ми, да не се задоволявам с постигнатото и непрестанно да се стремя да ставам все по-добър. Знаеш ли и досега си го повтарям всяка сутрин.

— Зная — отвърна тихо Джони. — И аз израснах със същата проповед.

— И имаше ли полза?

На лицето ѝ за миг се мярна едва доловима усмивка.

— Безспорна — отвърна тя.

Джони си спомняше, че за баща ѝ Дан Кинкейд бе изключителен човек. Може би освен уменията му на игрището, непринуденото му чувство за хумор и изключително привлекателната външност, бяха

причини, заради които тя се бе влюбила в него. В онези дни одобрението на баща ѝ означаваше много за нея. И въпреки твърдението ѝ, че вече е зряла жена, способна самостоятелно да взема решения, сега положението не беше кой знае колко по-различно.

Бе израсла без майка, но Том Райън бе успял, въпреки трескавата си кариера, да бъде за Джони и двамата родители. Естествено имаше моменти, когато женското присъствие, което можеше да предложи само една майка, ѝ липсваше, ала Джони споделяше с баща си всичко. Включително и абсурдния епизод с Дан.

— А сега ти си на неговото място — пода тя енергично, връщайки разговора към настоящето. — Да се надяваме, че съблюдаваш всичко онова, на което те е учил.

Дан присви очи, а синевата им внезапно потъмня от появилия се стоманен оттенък.

— Доколкото разбирам, връщаме се на въпроса за комисията — отбеляза той сухо.

— Затова съм тук, Дан. Не за да се отдавам на спомени.

Той стана и прокара дълги пръсти през смолистите си къдри.

— Разбира се, ще ти съдействам, с каквото мога, тъй като очевидно нямам избор. Но уважението и обичта ми към Том не ми позволяват да ти кажа точно какво мисля за комисията на Мърдок и организираната от нея лов на вещици.

Джони мигновено се изправи и впери поглед в него. При нейната височина, особено когато носеше високи токчета, какъвто бе случаят днес, усещането, че ѝ се налага да вдигне поглед, за да срещне нечий очи, бе твърде непривично за нея. Чисто психологически това я поставяше в подчинено положение.

— Дейността на комисията няма нищо общо с лова на вещици. И ми е неприятно да я определяш по този начин.

— Добре, каквато и да е — почти с безразличие, отбеляза Дан, докато отиваше към вратата на кабинета си, — ще трябва да почака до края на тренировката.

— Тренировка ли? — Джони тръшна чантата си на бюрото му, загубила търпение. — Ти беше този, който настояваше за среща в пет часа следобед. Накара ме да чакам пред вратата на този кабинет повече от половин час. На всичкото отгоре забравяш да споменеш, че си насрочил тренировка. Предлагам, Дан, този път да се опиташ да

съобразиш разписанието си с моето време. Готова съм да прегледам документацията ти.

Дан скръсти ръце и сведе към нея поглед, в който се четеше предизвикателство. Явно бе предвидил, че тя ще реагира по подобен начин на наложената от него тактика на забавяне.

— Трябва да си проведе тренировката, Джони — отвърна той просто, без да обръща внимание на избухването ѝ. — Това е единственият начин „Ламбърджакс“ да продължават старата традиция на неизменни победители, установена от Том Райън и ти нямаш право да очакваш от мен нещо друго.

— В такъв случай трябваше да насрочиш срещата ни за сутринта.

— Бях зает.

— Е, и аз бях заета днес следобед, но дойдох — възрази тя. — И какво ще ме посъветваш да правя, докато си провеждаш тренировката?

Дан сви рамене с привидно безразличие.

— Не знам. Ако искаш, ела да погледаш. Можеш дори да ми дадеш някои полезни съвети. Доколкото си спомням, ти самата играеше доста добре... за момиче.

Ето пак! Отново се изплъзваше. Умееше да води нещата така, че той да владее положението. Джони го знаеше, но в този момент нямаше представа какво може да направи. Ако си тръгне, както би постъпила с удоволствие, просто щеше да си загуби деня. Ако отиде с него и го изчака да свърши проклетата тренировка, може би след това поне щеше да успее да поговори с него и тогава част от усилията ѝ щяха да имат смисъл.

Джони въздъхна и се предаде.

— Добре. Но след това се залавяме за работа.

— Дадено — прие той, хвана я под ръка и след като излязоха от кабинета му, я поведе по дългия коридор.

Излишно бе да ѝ показва пътя. Джони си спомняше разположението така, сякаш довчера бе вървяла по тези коридори. Няколко тунела свързваха масивната конструкция на Комплекс „Райън“, кръстен на баща ѝ, с кабинетите на катедрата по физкултура. Допадна ѝ начинът, по който крачките на Дан ритмично се съчетаваха с нейните. Бе свикнала на това с баща си и братята си, но през останалото време, когато се движеше с други хора, непрекъснато

имаше чувството, че ѝ се налага да прави мравешки стъпки, за да не избързва.

Потънаха в сумрака на сградата, спомените нахлуха в съзнанието ѝ. Спря се на прага на залата и впери поглед в кошовете, в лакирания паркет и електронното табло, което не съществуваше по времето на баща ѝ.

— Напомня ти за миналото, нали? — попита Дан тихо и този път тонът му бе много по-сърдечен.

Джони вдигна поглед и срещна очите му, ласкави и топли, вперени в лицето ѝ. Познаваше това изражение... В деня, когато с целия плам на едно полудяло от любов тринайсетгодишно момиче му бе признала чувствата си, Дан бе приел нейния дар и се бе отнесъл с него безкрайно внимателно. След всичките тези години можеше да го признае, въпреки че навремето изобщо не ѝ се струваше така. Тогава той ѝ каза, че е твърде малка, за да мисли за любов и брак, и че когато порасне, ще има достатъчно време за тези неща. Ти си страхотно хлапе, Джони, бе казал, стараяйки се да направи всичко възможно, за да ѝ вдъхне самочувствие. Чудесен приятел си и жесток играч. Сетне се наведе и я целуна по бузата. Не се съмнявам, че когато му дойде времето, ще бъдеш невероятна съпруга. Само не бързай, скъпа!

След това си тръгна и Джони хукна към къщи, където изля върху възглавницата си цели кофи безутешни сълзи.

Беше ѝ някак неловко, че сега те двамата с Дан имаха едни и същи спомени. Джони реши, че достатъчно са се взирали в миналото.

— Не бих казала. — Тя съзнателно отбягваше погледа му, докато вървеше към местата за публиката в отсрещния край на игрището. — Пък и съм била в толкова спортни зали, че ми е трудно да ги различавам.

— Мога да си представя — каза Дан. Нежно и в същото време настоятелно, той я хвана за ръката и я обърна в противоположната посока. — Ела да хвърлиш един поглед и да ми кажеш какво ти е мнението за тазгодишния набор.

Джони осъзна, че няма да може да се измъкне, скривайки се на най-горните седалки. По някаква непонятна причина той възнамеряваше да я накара да седи до него през време на цялата тренировка. Решението ѝ да се възпротиви просто щеше да изглежда

глупаво и щеше да позволи на Дан да разбере до каква степен цялата тази история почва да я напруга.

Тя наблюдаваше с неохотно възхищение как ръководеше отбора. Крачеше покрай страничната линия с ръце, тикнати в джобовете на сивите си панталони и цялото му излъчване бе на пантера в клетка. Ако хвърляше толкова енергия за една най-обикновена тренировка, Джони си зададе въпроса как ли би изглеждал по време на истински мач. Знаеше, че треньорите по баскет са едни от най-неудържимите, но Дан сякаш бе решил да надхвърли и най-смелите й представи. Свирката му пронизително оповестяваше постоянните смени, които правеше.

— Ричардсън! — екна предупредително плътният му глас към един защитник, който връхлетя мощно върху друг играч в удобна за стрелба позиция. — Докато беше в гимназията, момчето избиваше само с чадъри — уведоми я Дан, когато за момент престана да крачи покрай страничната линия, без да откъсва поглед от играта. — Сега трябва просто да го научим да стреля, да отскача и да мисли. И да сме сигурни, че ще успее да си завърши образованието. Всичко това за четири години. Нищо работа, нали?

И отново се втурна напред, сочейки с пръст към един играч, който току-що бе пропуснал брилянтна възможност да отбележи кош с ефектен забив.

— Джаксън! Коя е единайсетата божа заповед тук?

Всички от отбора отговориха в един глас, без да спират мощния си щурм през игрището:

— Не пропускай забив!

— Доколкото си спомням и ти си пропускал — измърмори Джони едва чуто, докато той минаваше покрай нея.

Дан се закова на място и изненадата, изписана на лицето му, постепенно се разля в широка усмивка:

— Шшшт! — Той сложи пръст на устните си и за момент откъсна поглед от игрището. — Дванайсетата божа заповед гласи „Треньорът винаги е прав!“ Тук не говорим за моите пропуски. И ако имаш предвид онзи път по време на финалите на Националния турнир на гостуващите отбори, когато скочих от фал линията и ударът ми се оказа къс, госпожице, не забравяй, че бях достатъчно ловък да засека топката, след като отскочи, и да забия заднешком, като твърде

резултатно успях да се освободя от пазачите си, без някой да може да ми направи заслон. — Сините му очи блестяха предизвикателно. — До този момент.

— Ловък ли? — повтори подигравателно Джони. — Просто имаше късмет, че докопа топката, след като отскочи от таблото. Ловкостта нямаше нищо общо.

— Аз пък си въобразявах, че ме смяташ за идеалния защитник от онова време.

Джони се улови, че искрено се забавлява от непринуденото заяждане, което до голяма степен определяше някогашните им отношения. Дан за нея беше просто още един по-голям брат в родния дом, пълен с мъже, докато не се окаже достатъчно глупава да се влюби.

— Е, чак пък идеален! — възрази му тя. — Въпреки че, доста те биваше, Кинкейд. Кой знае, може би с малко повече тренировка щеше да овладееш тези забиви.

— Само защото съм страхотен почитател на баща ти, съм склонен да забравя онова, което изрече току-що, Джони Райън! Но не смятай, че вечно, можеш да разчиташ на това — завърши той с усмивка, от която сякаш я прониза електрически ток.

Шеговитата престрелка секна така внезапно, както бе започнала. Дан отново насочи вниманието си към мелето и изрева още няколко напътствия с глас, който би направил чест на най-свирепия английски дог.

Накрая, когато играчите изглеждаха така, сякаш всеки миг щяха да се строполя на пода от изтощение, Дан прати всички не към душовете, както се надяваше Джони, а в едно от тренировъчните помещения.

— Имат да гледат филм — отвърна той на въпросителния ѝ поглед. — Запис на снощната загуба.

Джони се запита защо Дан променя плана на тренировката по този начин. Тя знаеше, че обичайната процедура е първо да се изгледат филмите, да се анализират слабите места и после да се работи върху тях. Но тъй като въпросният факт не я засягаше и беше повод единствено за вялото ѝ любопитство, тя кимна мълчаливо.

Светлините угаснаха. Тишината се нарушаваше единствено от лекото бръмчене на прожекционния апарат и едва доловимото стържене на лентата. От време на време някой от играчите

изпъшкваше, принуден да преживее отново дадено свое не особено успешно действие. Дан си беше придърпал един стол до нейния, беше го обърнал и сега седеше безмълвен, отпуснал ръце върху облегалката. От време на време спираше и обясняваше на младите баскетболисти къде точно бяха сбъркали. За негова чест, забеляза Джони, той спираше филма и за да похвали някой проявил се добре играч.

Бе толкова погълнат от екрана, че сякаш бе забравил за съществуването ѝ. Под прикритието на полумрака Джони можеше да го огледа по-спокойно. Привлекателен както винаги, отбеляза мислено тя. Дори още повече, защото красотата на младостта му бе узряла в силни черти на една сурова и вече мъжка хубост. Смолисточерните му къдри изглеждаха още по-гъсти и тя забеляза, че той вече носи косата си малко по-дълга от преди. Невероятните му сини очи бяха окръжени от гъсти черни ресници. Линията на носа му вече не беше толкова права и добре очертана както едно време. Твърде много лакти бяха оставили върху него своя отпечатък, добавяйки към чертите му известна грубоватост, която липсваше в младежките му години.

Странно, но мисълта за Дан, понасящ болка, така неизбежна в неговата професия, накара Джони да потръпне от необясним ужас. Трапчинката на брадичката му се бе врязала по-дълбоко, а устните му бяха все така сочни и плътни, както ги помнеше, почти сластолюбиви. Взети поотделно, чертите на Дан Кинкейд изглеждаха някак твърде красиви за мъж, но съчетани на суровото му лице, излъчваха безспорна мъжественост.

— Е, Райън. — Неочаквано проникнал в мислите ѝ, тихият му глас я стресна. Дан беше оставил филма на стопкадър. — Въз основа на онова, което видя дотук — от тренировката и от заснетия мач — как би постъпила?

Зададе въпроса си съвсем тихо, така че никой от момчетата или помощник-треньорите не го чу, но единственото, което Джони можа да направи, бе да се втренчи в него, онемяла от изненада. Какво, за бога, искаше от нея? Зениците му бяха черни езера, уголемени заради сумрака в помещението, но в тях искреше пламъчето на предизвикателството.

— Защо питаш мен, Дан? Ти си треньорът!

— Имам една идея — отвърна той просто. — Искам да я проверя. Хайде, достави ми това удоволствие — какво би направила?

Не бе щракнал ключа и Джони осъзна, че той възнамерява да пусне филма едва след като тя отговори на неочаквания му въпрос.

— Е... естествено, има нещо очевидно — подхвана тя бавно, като внимателно подбираше думите си. — От беглите впечатления, които добих, мисля, че разполагаш с много бърз отбор. Всеки от играчите може да подава пасове и да стреля... с изключение на Ричардсън — добави тя, спомняйки си тежките и непохватни топки, отправени твърде слабо към коша.

Дан кимна, разтърквайки челюст, докато я чакаше да обмисли преценката си.

Окуражена, Джони продължи:

— Бих опитала да неутрализирам тази слабост като използвам стрелците за задържане на играта и за резки отскоци. Тази година нямаш истински голям отбор и ще бъде напечено всеки път, когато се изправиш срещу физически силен противник. Но такъв отбор по принцип е по-бавен. Аз бих компенсирала със скорост.

— Точно това възнамерявам да направя. — Тонът на Дан издаваше задоволство от нейния анализ на ситуацията. — Знаех си, че зад цялата тази надута и лъскава официалност, ти продължаваш да си бъдеш малкото момиче на Том Райън.

Джони се чудеше дали да бъде доволна, че той се бе съгласила мнението ѝ или да се подразни, че все още не беше приел положението ѝ на жена с професия. Ама че двусмислени комплименти! Внезапно в залата блисна светлина и Дан освободи отбора.

— Готова ли си за работа? — попита той, ставайки от стола.

— Нали затова съм тук — отвърна тя съвестно и тръгна с него обратно през тунела към кабинета му.

— Разполагай се — покани я Дан. — Само да приключа с някои дреболии.

Джони кимна и мълчаливо зачака, а той запрелиства куп листа, като внимателно си записваше някакви данни. Тя огледа стаята и спря поглед върху снимката на различните играчи от „Ламбърджакс“ през всичките тези години. Много от тях бяха направили добра кариера сред професионалистите и съзнанието за това я накара да изпита заслужена гордост. Когато навремето баща ѝ пристигна в малкия колеж в Орегон, тук на практика не съществуваше баскетболна програма. Но членовете на академичното ръководство умно бяха предположили, че

тяхното спортно бъдеще е по-скоро в баскетбола, а не във футбола. Докато за футбол е необходим отбор от над четиридесет играчи, за баскетбола като начало стигат само единайсет, с които да се сформира основен и втори отбор. В едно учебно заведение, което нямаше амбиции да бъде нещо повече от малък колеж по хуманитарни науки с добра репутация, баскетболът бе нещо напълно естествено. Ето защо колежът изостави своята футболна програма и съсредоточи надеждите си в набиране на майстори на високия кош. Този ход бе възнаграден царски. „Ламбърджакс“ винаги завършваха сред десетте най-добри в ранглистите на „Юнайтед Прес Интернешънъл“ и „Асошиейтед Прес“ и бяха неизменни фаворити в Националния турнир на гостуващите отбори.

Оценяващият ѝ поглед се спря на една избеляла снимка на Дан, по онова време двайсетгодишен, който сякаш летеше във въздуха, а топката бе като залепнала в огромната му ръка. Отмести поглед към мъжа, който представляваше днес. Беше погълнат от работата си и в момента провеждаше телефонни разговори, които сякаш никога нямаше да свършат. Надеждите на Джони да приключи привечер значително намаляха, когато той се пресегна, отвори едно чекмедже и извади оттам малък касетофон и издиктува писмо, с което приемаше молбата да присъства на банкет по случай раздаване на спортните награди в една гимназия.

Тя сведе поглед към часовника си и с удивление установи, че бе доста след осем. Цял ден бе в движение и само в някакъв момент бе хапнала една ябълка, която бе грабнала от автомата в нейната административна сграда. Коремът и определено пращаше предупредителни сигнали ѝ заплашваше да се разбунтува звучно, ако не вземеше спешни мерки. Бръкна в чантичката си, извади един ментов бонбон и го мушна в уста с надеждата, че поне временно ще омилостиви тези дяволчета на глада, които на всяка цена държаха да обявят присъствието си.

Скришното ѝ действие не убегна от погледа на Дан и сините му очи я изгледаха замислено и изпитателно.

— Храна — рече той внезапно. — Хайде да отидем да хапнем нещо.

Продължаваше да дърпа конците. Този изкусен мошеник почваше безкрайно да я изморява. Тя разтри с ръка тила си.

— Работа — поправи го тя твърдо. — Аз все още чакам да ми окажеш някакво съдействие, Дан.

— Ще го получиш — отвърна той и се надигна иззад бюрото, — веднага щом хапна нещо. Не съм много сговорчив, когато умирам от глад, Джони. Ако през изминалите няколко години не беше толкова заета да градиш политическата си кариера, щеше да знаеш онова, което повечето жени научават още в скута на майките си.

— И то е?

— Че мъжките представители на вида винаги са по-податливи на въздействие, когато са сити.

— А женските? — попита Джони.

Дан намигна, докато смъкваше спортното си сако от дървената закачалка.

— Не съм срещал жена, на която може да се вярва, че е хрисима по природа — отвърна той насмешливо. После спря поглед върху слабата ѝ фигура в тънка копринена рокля. — Нямах ли палто?

Щатът бе зает от топла вълна, която сякаш опровергаваше януарската дата на календара. Тази сутрин, времето бе невероятно меко и Джони остави палтото си в кабинета, без изобщо да очаква, че ще ѝ се наложи да работи толкова до късно. Да работи? Та тя изобщо не бе започвала.

— Не. Нямах представа, че ще играем нощен мач. — Тонът ѝ му показваше недвусмислено, че тя чудесно разбира действията му.

Досега Дан бе приложил цял арсенал номера от мъжката тактика на измъкване, без да покаже и сянка от отстъпчивост.

Той потвърди заключението ѝ, когато ѝ подаде сакото си.

— Ето, сложи го. Не е особено модерно, но ще ти свърши работа, докато отоплението в колата заработи достатъчно силно.

— Добре съм, Дан — отвърна Джони, без да обръща внимание на поднесената към нея дреха.

— Сега си добре, защото тук е топло — възрази той търпеливо. — Навън отново ръми и аз не искам да бъда виновен, че си настинала.

Тя отстъпи, знаейки прекрасно как влажният нощен въздух в долината на Уиламет се просмуква до мозъка на костите ти.

— Много си мил. — Мушна ръце в ръкавите и се почувства ужасно неугледна, когато сивата каша увисна доста под връхчетата на

ноктите ѝ. Колкото и да се опитваше, очевидно не можеше да избяга от някогашния си образ.

— Не особено — каза Дан и угаси светлината. — Това е в интерес на отбора. Определено оставам с впечатлението, че ще се повъртиш тук известно време. Ако настинеш, сигурно ще заразиш и момчетата. И ще станеш Джони-чумата — жената гибел — за спортната програма на колежа. — Очите му се спряха върху лицето ѝ и се превърнаха в хладна стомана. Вече съвсем не излъчваха предишната дружелюбност. — Не че ти и без това не работиш за същата кауза, Джони. Просто бих искал да държа тази напаст далеч от нас.

ГЛАВА ВТОРА

Щом влязоха в ресторанта, Джони забеляза, че появата на Дан предизвика леко оживление. Докато наблюдаваше сервитьора, който се ттурна да им осигури маса в един закътан ъгъл, тя се запита колко ли пъти Дан бе сядал на същото място с други жени. Поклати глава, разтревожена от подобна мисъл, и побърза да се успокои, че това чувство се е появило само защото една девойка никога не забравя своята първа любов. Мъжът до нея я засягаше така дълбоко, единствено защото сега тя изживяваше отново своите момичешки мечти. Джони си напомни, че е пристигнала като представител на комисията Мърдок със задача да разследва евентуални злоупотреби в спортната дейност на коледжите, а не да ласкае един мъж, който вероятно и без друго е засипван с хвалебствия от женския пол.

— Все още не мога да преодолея изненадата, че нашата малка Джони е изтъкнат юрист — измърмори Дан, а синият му поглед се плъзна по лицето ѝ, сякаш за да опознае отново този нов образ. — Ти успя да си създадеш страхотно име, ако може да се вярва на специализираното списание за юристи „Ло Ривю“, най-младият прокурор в историята на окръга, назначение в състава на Бюрото за углавни престъпления, директно подчинено на областния прокурор. И сега главен пълномощник на комисията Мърдок. Твърде много пера на такава хубава шапка.

— Удивена съм, че си така подробно запознат с кариерата ми — рече тихо тя, докато разстилаше бялата си салфетка и я поставяше на скута си. Опита се да прикрие тръпката на удоволствие, предизвикана от мисълта, че през всичките тези години Дан Кинкейд продължава да проявява интерес към нея.

— Трудно бих могъл да живея на сто километра от столицата на щата и да не съм в течение на онова, което пишат за теб по вестниците. Човек остава с впечатлението, че си някаква комбинация от жената чудо, Елинор Рузвелт и Морган Феърчайлд.

Джони имаше чувството, че усети лек присмех в тона му, неодобрение, което дори се засили със следващата му реплика.

— Доста по-различна от малкия знаменит защитник, на когото Том Райън възлагаше надежди, да открие нови хоризонти в женския баскетбол. — Той поклати глава. — До мен дори достигна неприятният слух, че изобщо не си играла в колежа. Баща ти сигурно е получил инфаркт от този трогателен номер.

— Не беше номер. Просто нямах желание да играя, Дан. Спортът в колежа отнема твърде много време. Бях решила да постигна доста по-важни неща.

— Да, четох — отвърна провлечено той, а в очите му просветна лукав намек.

Джони настръхна. Отдавна бе приела, че е твърде забележима и привлича повече внимание, отколкото някои нейни не по-малко компетентни колеги. Отчасти славата ѝ се дължеше на факта, че е дъщеря на Том Райън в един щат, където биха го канонизирали за светец. Освен това бе неизбежно пресата да насочи вниманието си към всички, които се изявяваха в политиката, обвързани професионално чрез благоприятни назначения. Но тя знаеше, че Дан няма предвид тази слава. Той явно намекваше за онези завоалирани клюки, публикувани в светските колони на опозиционните вестници, които полагаха усилия да подронят нейния авторитет и популярност.

— Ти самият не си особено опечален от славата, Дан. И ако не си го забелязал досега, време е да ти обърна внимание върху факта, че една жена няма на какво особено да се надява в професионалния баскетбол. — Тонът на Джони бе станал кисело-заядлив.

— Истина е. — Той я учуди с това, че се съгласи така лесно. — Но винаги има нужда от треньори в гимназията или в колежа.

Джони сложи лакти на масата, подпря брадичка с длани и отправи поглед през масата.

— Ах! — възкликна тя с престорено ласкав тон. — Само колко си щедър. Предлагаш ми да тренирам други жени, които няма да имат никакъв шанс да осигурят дори прехраната си с онова, за което вие мъжете получавате доста солидни суми.

За момент лицето на Дан помръкна.

— Толкова ли си ми ядосана? Само защото съм мъж? — попита той сериозно. — Знаеш ли, Джони, ако бяхме в обратното положение,

аз нямаше да се мъча да проваля кариерата ти заради ревността си.

Тя пое отривисто дъх, слисана, че той изобщо може да си помисли нещо подобно. Не беше целяла да прозвучи надутото, като говореше за представителките на своя пол, които бяха лишени от равни възможности, не защото им липсваше на желание или талант, а единствено поради факта, че са жени.

Когато келнерът се върна, Джони все още мълчеше. Той посвети безкрайно много време на ритуала по наливането на виното. Когато Дан обяви, че златистото шабли е приемливо и чашите им бяха пълни, Джони най-накрая получи своя шанс да изглади недоразумението.

— Ще предложиш ли тост? — попита тя и с усмивка вдигна чашата си.

Той сви рамене и видът му говореше, че единственото, което желае да предложи на Джони Райън в този момент, е вратата.

— Ти си еманципирана жена, Джони. Хайде, давай!

Тя вдигна чаша, усмихна се дяволито и промълви:

— За старите приятели.

Устните му трепнаха леко, сякаш бе решил да се предаде. Вдигна собствената си чаша и когато докосна нейната, финият кристал звънна като камбанка.

— За старите приятели — съгласи се той. — И за новото начало.

Джони кимна и отпи. После се пресегна и положи ръка върху неговата, отпусната на бялата колосана покривка.

— Моля те, не мисли, че съм язвителна — каза тя и гласът ѝ прозвуча напрегнат заради усилието да го убеди, че не е имала предвид нищо лично. — Никога не съм искала да ставам треньор. Аз съм от хората, които вярват, че ако Господ е възнамерявал да ни надари с умението да летим, нямаше да измисли застраховането на полетите. Не можех да понеса да прекарам толкова време в чартърни полети и обиколки из страната.

Тя потръпна, а ужасът, който изпитваше от летене, бе толкова неподправен, че по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Първият ѝ спомен от самолет бе от бебешка възраст, когато бе оцеляла след тежката катастрофа, отнела живота на майка ѝ. За момент Джони затвори очи, събирайки сили да прогони ужаса, който не бе успяла да превъзмогне изцяло. Лекото успокоително стискане на пръстите му я върна към настоящето.

Тя направи усилие и се усмихна неуверено.

— Освен това знаеш какво казват за треньорската работа в коледжите. Остани там достатъчно дълго, стискай зъби и сметките ти за ортодонта непременно ще нараснат. Нямам намерение на моята възраст отново да нося шини.

Дан отстъпи, суровият му поглед се смекчи, той обърна ръката ѝ с дланта нагоре и вплете пръсти в нейните.

— Като си спомня какви планове имаше баща ти за теб?

— Татко е голям мечтател — засмя се непринудено Джони. — Човек би си помислил, че ще се задоволи с това единият от синовете му да е треньор в колеж, другият — асистент в Калифорнийския университет, а останалите двама да играят в професионалната лига, нали? И без да лепва номер на гърба на малката си дъщеричка, да я праща да играе с момчетата.

Дан я погледна над ръба на чашата си.

— Доколкото си спомням, ти го правеше и сама, Райън.

Джони се усмихна и изражението ѝ стана топло и някак носталгично. Върнала се обратно в онези дни, тя не забеляза нежния поглед в очите му, прикован в нея.

— Така си събирахме допълнителни пари за кино. — Тя поклати глава при спомена за номерата, които заедно с братята ѝ бяха правили в детските си години.

Дан примигна, когато облакът червеникавокестеняви коси отново се спусна върху раменете ѝ. Свещта, запалена в кристалната чаша между тях, ги посипваше с искрящи отблясъци. Той стисна по-здраво столчето на чашата си, за да не посегне да докосне тези пламтящи вълни и да види дали са толкова топли, колкото изглеждат.

— Дан?

При тихия звук на гласа ѝ, той откъсна очи от блестящата коса и проследи погледа ѝ към сплетените им ръце. Пръстите му бяха стиснали нейните така силно, че той с мъка ги отпусна и освободи ръката ѝ. Видя смущението, което се мярна в очите на младата жена, докато енергично разтриваше пръстите си, за да възстанови кръвообращението им.

— Съжалявам. — Гласът бе неестествено рязък. — Спомена за някакви пари за кино? Какво имаше предвид?

Самата Джони, вече бе загубила интерес към тази история, тъй като погледите им се срещнаха и всеки настоятелно търсеше някакво скрито послание в очите на другия.

— Нищо особено. Просто отивахме в някой квартал, където не ни познаваха, и се обзалагахме на пари. Тъй като момчетата не очакваха едно момиче да играе добре, обикновено събирахме толкова пари, че ни стигаха да отидем на кино.

Пламенният поглед на Дан беше като осезаема ласка, когато се откъсна от очите ѝ, в които се таеше неясна тревога, и се плъзна по лицето, изпивайки чертите ѝ, сякаш я намираше за много по-привлекателна от всичко, включено в поднесеното меню.

— Представям си — отвърна той.

Въпреки че все още успяваха да водят непринуден разговор, всъщност посланията, които си разменяха, бяха много по-възбуждащи.

Джони не разбра как успя да го направи, но отвърна с игрив смях:

— Проблемът беше, че понякога пробвах номера и когато бях без братята си. Само че никой дори и не мислеше да плати на някакво си там момиче, особено след като току-що е дръзнало да унизи местното величие пред съквартилците му. Обикновено Джейсън събираше парите вместо мен.

— Ясно. Това е бил един сериозен стимул плащанията да се извършват незабавно — съгласи се Дан, отчитайки, че застрашителното присъствие на по-големия ѝ брат с неговите двеста и три сантиметра би могло да представлява достатъчна мотивация, човек да се съгласи на какво ли не.

Потъмнелите му очи се спряха върху устните ѝ и за свой ужас Джони установи, че вече не е в състояние да мисли за нищо друго, освен за онова, което ставаше в момента. Сякаш и двамата бяха всмукани от някакъв чувствен вакуум, монотонният разговор, тракането на сребърни прибори и случайно доловените звуци от кухнята останаха някъде далеч. Водено от своя собствена воля, тялото ѝ се наклони напред и в блестящите сини очи просветна искрата на желанието. Ръката на Дан се повдигна, движена от непозната вътрешна сила и се насочи към устните ѝ, които леко се разтвориха в очакване.

Джони се разкъсваше между облекчението и съжалението, когато сервитьорът се появи отново с поръчката им и наруши чувствения

транс. Дан остана безмълвен, развълнуван не по-малко от нея. После, в опит да намери по-сигурна почва, той отправи неодобрителен поглед към чинията ѝ.

— Как може да се постъпи така с швейцарското сирене? Нали преди го предпочиташе на сандвич с шунка, намазана с горчица?

— Сега пък е в тези превъзходни пълнени тиквички — отвърна Джони, доволна, че отново се върнаха към стария заядлив тон. Така беше много по-безопасно.

— Да не говорим, че... — и тя посочи с вилицата си към огромното парче говеждо филе в чинията му — аз никога не захвапам нещо, което може да ме ухапе в отговор.

— О, господи, само не ми казвай, че освен това си и вегетарианка!

— Освен какво? — Тя повдигна въпросително вежди и зелените ѝ очи проблеснаха предупредително.

— Освен прокурор — каза той, като че ѝ напомняше за нещо, което тя бе забравила. — Искам да кажа, че едното вече е достатъчно лошо. Особено след като си изкарваш прехраната, греейки се на отразената светлина от политическата сцена. На Том сигурно му е прилошало, когато си преминала на боб и леща. За мен той е човек, твърдо убеден, че на Тайната вечеря са сервирали барбекю.

Въпреки раздражението от начина, по който Дан омаловажаваше избраната от нея професия, знаейки слабостта на баща си към сочните късове говеждо, препечени на дървени въглища, Джони неволно се усмихна на точната характеристика на Дан.

— Трябваше му известно време да проумее, че това не беше просто бунт от моя страна — призна тя. — Ни най-малко. Аз съм прагматикът на семейството. Отидох в колеж, за да взема диплома по право, а не да го използвам като трамплин към спортна кариера. Обичам работата си. Ужасно се гордея с нея.

Предупреждението в очите ѝ се втвърди като гранит. Той отново предпочете да го отмине.

— Този път грешиш, Джони.

— А ти откъде знаеш? Дори нямаш представа какво точно върша — възрази тя. — Просто приемаш, че съм тръгнала да съсия всички треньори в Орегон. Като се почне от теб.

— А не си ли?

— Не! — възкликна разгорещено тя и изненадващо за самата нея отговорът ѝ прозвуча твърде високо. Вещта в дискретното поведение, така ценно за политическата сцена, Джони веднага сниши глас, като в същото време бързо се озърна, за да види дали от околните маси са я чули. — Нищо подобно — продължи гневно тя. — Член съм на една изключително уважавана комисия, която се опитва да осигури честно и почтено отношение към университетските спортисти... изцяло по правилата.

— Ами ако това невинаги е едно и също нещо? Честността и правилата имам предвид — уточни Дан и присвил очи я прониза с не по-малко гневен поглед.

— Правилата са си правила — отсече Джони твърдо. — Те са създадени с определена цел — да поддържат ред. От всички нас зависи да съблюдаваме тяхното спазване за благо на обществото.

— Най-стриктно при това. — Тонът му бе мрачен.

— Точно така.

Дан бутна чинията си, внезапно загубил всякакъв интерес към безупречно приготвеното ястие.

— Може и да съм сбъркал в тренировъчната зала. Точно сега ти далеч не звучиш като дъщерята на Том Райън, госпожице!

— Това е защото все пак съм Джони Райън, самостоятелна личност, а не женски клонинг на някогашния обект на твоето възхищение.

— И досегашен — поправи я Дан бързо. — Доколкото си спомням, ти беше тази, която едно време искрено му се възхищаваше.

Това вече беше прекалено. Само защото Дан се дразнеше от онова, с което се бе захванала, той нямаше право да я обвинява, че не уважава баща си.

— И не съм престанала да му се възхищавам! Именно моралните принципи, в които ме е възпитал, са причина да се вбесявам, когато чета за твърде бързо забравените жертви на системата на университетските спортове. Използват младежите, докато изстискат от тях всичко, на което са способни, след което ги захвърлят като вчерашен вестник без договор в професионалната лига, без образование или някаква възможност почтено да си изкарват прехраната. Да се предотврати това, ето какъв е смисълът на тази комисия, Дан.

— Глупостта! — Той поклати тъмнокоса глава, а възклицанието му беше остро и подигравателно. — Твоята комисия представлява просто един добре режисиран план, чиято крайна цел е Уилям Мърдок да бъде избран за главен прокурор. Взел те е да му вършиш мръсната работа, да разбуташ какъвто боклук откриеш, за да му спечелиш няколко шумни вестникарски заглавия.

Същите очи, които галеха лицето ѝ с такава топлота, сега я гледаха, сякаш току-що бе изпълзяла изпод някоя скала.

— Говориш за използването на спортистите, Джони. Ти просто държиш да спечелиш гласове за онова копеле за сметка на колежа, баскетболната програма, целостта и репутацията на спорта като цяло.

Вилицата на Джони изтрака по чинията ѝ.

— Не е вярно! Според теб комисията е просто един евтин политически трик.

— Няма никакво съмнение в това. Бас държа, че няма да ти бъде позволено да затвориш своята малка шпионска работилница с празни ръце, Джони. И ако не си замесена в осъдителния номер на Мърдок, тогава той просто те използва, скъпа. Тъй че няма измъкване, скъпа.

Джони категорично поклати плава. Медната ѝ коса улови светлината от свещта, запалена между двамата. Но този път мислите на Дан Кинкейд бяха някъде другаде.

— Не вярвам на нито една твоя дума, Дан. Работила съм с Уилям и зная, че е искрено загрижен за проблемите на университетския спорт. Признавам... — тя сниши глас, опитвайки се да се успокои, преди да е успяла да направи сцена — че репутацията му в правните и политически кръгове може да е малко противоречива. Човекът обича да побеждава. — Тя отпрати към Дан продължителен красноречив поглед. — Като всеки от нас. — Джони забеляза как гърдите на Дан се повдигнаха в тежка въздишка на безсилие. — Ако не си извършил нищо непочтено двамата с теб просто нямаме проблем — заяви тя.

Той остави измачканата салфетка на масата и поклати тъмнокосата си глава.

— Сигурно е хубаво да виждаш нещата в такъв простичък черно-бял десен, Джони. По странен начин се улавям, че ти завиждам за твоя спретнат свят, в който цари безупречен ред.

Тишината кръжеше около тях, когато се върнаха в опразнената спортна зала. Този път Джони отказа да вземе сакото на Дан, в резултат на което в очите му проблесна раздразнение, но той не настоя.

Тя крачеше енергично до него, без да изоставя и звукът от високите ѝ токчета отекваше в празния коридор.

— Искаш ли да изразходиш малко от тези пълнени тиквички? — Дан спря пред вратата на спортната зала.

— Чака ни работа — отвърна Джони, продължавайки към неговия кабинет, този път, без да му позволява да я отклони. Направи още няколко крачки и после изведнъж усети, че го е загубила. Върна се обратно и го намери в салона. Светнал бе само една група лампи, които не бяха достатъчно силни да прогонят мрака съвсем и хвърляха наоколо причудливи сенки.

— Би ли се върнал в кабинета си, ако обичаш?

— Вече е твърде късно за работа — отхвърли Дан нейната настоятелна молба, — но винаги има време за малка игричка. Един срещу един, какво ще кажеш? Искаш ли да видиш дали все още те бива, Джони?

Тя се взря в него, без да знае дали ѝ се иска да се разкрещи, да се засмее или да избухне в сълзи. През целия ден този мъж съвсем успешно бе успял да я задържи далеч от своя ценен архив. А сега имаше нахалството да ѝ предложи да поиграят на баскет.

— Дори и да исках, което не е така — отвърна тя твърдо, — облеклото ми не е най-подходящото за целта. В случай, че не си забелязал.

Дан бавно плъзна очи по впечатляващите извивки на тялото ѝ, подчертани от изумрудения тоалет.

— О, забелязах и още как. — Блуждаещият му поглед изглежда ѝ подежда сгриващо, докато продължаваше своя бавен и преценяващ ход. — Но ако разкопчеш още няколко копчета в долния край на роклята, ще имаш достатъчна свобода на движение. Можеш да свалиш тези обувки и да останеш по чорапи. — Дан се усмихна по момчешки и продължи да я предизвиква. — Обещавам ти да играя съвсем леко. Няма да те натоваря чак толкова, че да се изпотеш, Райън.

— Нарисува такава привлекателна картина — отвърна Джони сухо. — Мислех, че сме се разбрали поне за едно, не съм онова луничаво момиченце, което ти е напомняло за малката ти сестричка.

Внезапно настроението се промени. Дан прикова поглед в лицето ѝ и застина непоносимо дълго време, а кобалтовите му очи сякаш я поглъщаха. Джони не беше способна да помръдне, когато той се пресегна и очерта с пръст широката ѝ чувствена уста. Мълчаливото оценяване сякаш продължи цяла вечност, а между черните му вежди се бе врязала дълбока бръчка, която му придаваше мрачно и озадачено изражение.

Джони не би имала сили да направи някакво движение дори и животът ѝ да зависеше от това. Един безкраен красноречив миг тя не бе в състояние да откъсне невярващ поглед от устните му. После продължи бавно нагоре и изведнъж сякаш бе ударена от ток, когато топлите ѝ зелени очи се сблъскаха със синята безбрежност на неговите.

Пръстите, които се движеха по лицето ѝ с такава нежност, проследиха линията на челюстта, плъзнаха се надолу по брадичката и леко я повдигнаха. Джони видя мрачната искра на първичното мъжко желание, което внезапно припламна от кобалтовите дълбини, когато собствените ѝ очи отвърнаха на още неизречения въпрос.

— Сигурно си даваш сметка, че имаме проблем, Райън. — Гласът на Дан бе рязък и дрезгав, когато сведе поглед към леко озадаченото ѝ лице.

— Проблем ли? — повтори тя машинално.

— Потенциален барутен погреб — потвърди той сериозно. — И ако някой от нас притежава поне капка здрав разум, трябва незабавно да побегнем.

— Винаги съм имала собствена теория за опасността.

Въпреки най-добрите му намерения, дългите пръсти на Дан се плъзнаха по талията ѝ, като леко я масажираха.

— Изобщо не съм изненадан. — Той се засмя дрезгаво. — След като имаш мнение за всичко останало.

— Нищо не се решава с бягство, Дан. Том Райън ме е научил на това много отдавна. Сигурна съм, че го е казвал и на теб.

— Само че не си спомням да ме е съветвал съзнателно да си търся белята.

Тя се усмихна и в дръзките ѝ зелени очи проблесна златиста подкана.

— Само глупците се втурват през глава... — изрече полугласно тя.

Инстинктът подсказа на Джони да си затвори очите, но тя се възпротиви и наблюдаваше като омагьосана как главата на Дан се навежда към нея. Беше убедена, че всеки момент ще почувства отдавна желаната целувка. Онази целувка, за която бе мечтала така отчаяно като девойка, но която не бе вкусила. Несъзнателно езикът ѝ пробяга по устните, за да ги навлажни, сякаш се подготвяше за докосването му.

При вида на този възбуждащ жест от гърлото на Дан се изтръгна стенание и Джони долови как той отривисто си пое дъх, щом устните му докоснаха влагата по извивката на нейните. Заля я топла сладостна вълна. Тя се наведе, за да удължи този миг и трепкащите ѝ клепачи се затвориха. Повдигна се на пръсти и се наслади на изкусителната магия. Ръцете ѝ се склучиха около врата му и пръстите ѝ се вплетоха в меките къдри, които леко закриваха яката му.

Целувката не изискваше нищо от Джони и това беше истинско доказателство за способността му да се владее. В същото време устните му трескаво изследваха онова, което тя му поднесе с такава готовност. Възбуждащият му език се плъзгаше по зъбите ѝ, дразнеше я с връхчето си, но нито за момент не направи опит да проникне в тайнствените дълбини на устата ѝ.

В следващия миг силна тръпка разтърси стегнатото му тяло и бе последвана от лумване на най-първично желание, което прониза Джони като светкавица. Тихият ѝ бездиханен вик накара Дан да вдигне глава и леко да се отдръпна. В очите му пламтяха огънове.

— Динамит — измърмори той, далеч без да изпитва доволство от желанието, което, тя не се съмняваше в това, се отразяваше в собствените ѝ очи. — Чист тротил!

За момент изостави устните ѝ и обсипа вдигнатото ѝ лице с нежни наелектризиращи целувки. Силните му ръце се плъзнаха от бедрата към гърдите ѝ и отново надолу, възпламенявайки нежната кожа под блестящата зелена коприна.

Джони Райън не беше без опит, но изгарящият плам на чистото физическо желание, което я пронизваше, за нея бе непознато терзание. Заслепяващият инстинкт внезапно ѝ разкри какво означава да желаеш един мъж. Искаше да притисне Дан до себе си, копнееше да почувства жизнената му сила, проникваща дълбоко в нейната тръпнеща от

желание плът и да ги слее в най-върховно еротично изживяване. Тя обгърна лицето му с длани и впи устни в неговите в целувка, която изкрещя посланието на нейната дива, отчаяна страст.

Дан изстена дълбоко и сочните му устни внезапно станаха яростни в потребността си. Моделираха устата ѝ със сила, от която дъхът ѝ секна. Главата ѝ се завъртя в сладостна омая, а зад затворените ѝ клепачи на фона на черно кадифе проблясваха шеметно ослепителни звезди. Пръстите ѝ се заровиха в гъстите черни къдри на Дан и с наслада потънаха в копринената им мекота. Джони се олюля под опияняващото послание на силните му ръце, които ваеха бедрата ѝ, плъзгаха се нагоре, галеха я, а когато я притисна към себе си така, че тя усети твърдата интимност на допира, я побиха тръпки на сладостно очакване.

Тялото ѝ крещеше за още, възпламенено от умелото му докосване и Джони ясно си даваше сметка, че това, което става в момента е доста далеч от едновременната момичешка мечта. Гъвкавото ѝ тяло се притискаше до неговото, движеше се в чувствени кръгове с цялата предизвикателност на една приканваща женственост. Единственият звук в полутъмния салон бе пресекилото им дишане и шумоленето на копринената ѝ рокля. Платът се оказа немощна преграда за дланите на Дан, когато зърната ѝ откликнаха на допира му и се втвърдиха в стегнати малки пъпки. Техният чувствен отговор действа като по-нататъшен еротичен стимул за желания, които вече набъбваха в слабините на Дан.

Той внезапно осъзна, че ако продължава да пие от невероятно сладките ѝ устни, а тя, притискайки се в него, да се движи все така болезнено подканващо, той ще се изкуши да я обладае направо тук в салона на паркета под новото електронно табло. Безвкусицата на тази идея, заедно с нежните чувства, които някога бе изпитвал към нея, докато тя бе още малко момиче, се обединиха със здравия разум. Той бавно постави ръце на раменете на Джони, въздъхна тежко и я отдели от себе си.

Настъпи кратка многозначителна тишина, докато Дан и Джони се съзерцаваха сериозни, а в очите им продължаваха да се мяркат тъмните сенки на неосъществени желания. Нещо току-що безвъзвратно бе променило техните взаимоотношения и очевидно нито един от двамата не знаеше как точно да реагира на промяната.

— Това не беше — промълви Джони с пресеклив и леко трескав смях — съвсем братска целувка.

Последва ново кратко мълчание, тъй като Дан изглеждаше по-притеснен и от нея. Сините му очи гледаха някак особено, докато се местеха неспокойно по пламналото ѝ лице.

— Не беше, нали? — В дълбокия му глас прозвуча едва доловима нотка на разкаяние.

— Ей — възпротиви се Джони с неловка усмивка, — само смей да се извиниш и ще се вбеса. На мен ми хареса, Дан. Даже много.

— На мен също. — Макар току-що да бе изживял взаимността на една невероятна целувка, Дан по-скоро звучеше като човек, когото са повели към бесилото. Джони внезапно си даде сметка, че докато тя винаги го е възприемала като зрял мъж, за него тя бе просто едно дете и нищо повече. Беше съвсем обяснимо, той сега да се чувства виновен.

Осемте години разлика във възрастта, непреодолима пропаст между тях навремето, вече бяха без значение. Очите на Дан потвърждаваха безспорния факт, че Джони Райън е зряла жена, но съзнанието му не бе приело напълно тази истина. Той все още я съзерцаваше омаян и тя леко докосна ръката му.

— Време е да се прибирам.

Дан тръсна леко глава, сякаш за да разпръсне окончателно магията.

— Да, разбира се. Къде си отседнала?

— У дома — отвърна тя и когато видя все още озадаченото му изражение, реши да му обясни. — Просто една от онези малки бели къщи с широка веранда, няколко розови храсти отпред и китайски бряст в задния двор. Стара и малка, но си е моя.

Той сбърчи чело недоверчиво.

— Смяташ да пътуваш всеки ден?

— До там са само стотина километра — припомни му тя. — И то по междущатската магистрала.

Дан се намръщи.

— Твърде късно стана да караш обратно до Салем тази вечер. Боже господи, Джони, за една уж интелигентна жена напоследък вземаш доста глупави решения.

Джони внезапно се почувства изтощена. Потискаше я фактът, че днес не бе свършила никаква работа. Нервите ѝ бяха изопнати заради

емоционалното напрежение, с което ги бе натоварила тази среща. Онова, от което тя категорично нямаше нужда, бе високомерният и назидателен тон на мъжко превъзходство.

— Не допусках, че след като дори портиерите си отидат, ние ще продължим да обикаляме из празните коридори — отвърна тя рязко, защото умората я правеше раздражителна.

— Рядко спазвам стандартното работно време, Райън. Точно ти, повече от всички други, би трябвало да знаеш, че треньорството е дяволски тежка работа.

Тя вдигна поглед към него.

— Нямам нищо против тежката работа, Дан. Колкото и да ти се струва невероятно, на мен самата ми се е случвало да я върша. Но това тук не беше работа, а една непрекъсната игра на котка и мишка, още от мига, в който се появих. Пропилях цял ден, просто защото ти държеше да ми покажеш кой командва парада. Преимуществото на домакините, нали?

Дан разтри врата си, а широките му рамене увиснаха под сакото от каша. Той беше не по-малко изморен от Джони и чувстваше смътно съжаление за онова, което беше направил, макар че поведението му в съответния момент изглеждаше съвсем подходящо.

— Може би имаш основание — призна той неохотно. — И когато поставяш въпроса по този начин, започвам да се чувствам като истински негодник.

Джони остана невъзмутима, въпреки че той сведе поглед към нея в очакване на някакъв коментар. Проклетата да е, ако отрече последното му изречение.

Той вдигна ръка като за клетва.

— Обещавам ти, че утре можеш да видиш всичко, което пожелаеш. По всяко време на деня, когато решиш.

Джони го погледна унило, а проницателните ѝ очи затърсиха капана. Това бе твърде внезапна промяна, за да може нейната, тренирана в правна логика, мисъл да я приеме лесно.

— Честно?

— Честна скаутска! — Дан кимна утвърдително. — Само кажи по кое време и ще ти подготвя всичко.

— Девет сутринта — изстреля Джони с искреното желание да приключи колкото може по-рано задачата си. За да избегне дългото

шофиране до дома през нощта, каза си тя. За да избегнеш интимността на нова вечеря с него, провикна се непокорен глас от най-отдалечените кътчета на съзнанието ѝ.

— Не е разумно — възрази Дан. — Не можеш да пристигнеш толкова рано и да се наспиш тази вечер. Хайде да е по-късно.

Джони скръцна с безупречно изправените си зъби, като мислено се извини на баща си и на зъболекаря си за пораженията, които им нанасяше откакто бе пристигнала в района на колежа днес следобед.

— Дан, би ли могъл да ми направиш една услуга?

— Каква?

Той нямаше никакво намерение да прибързва, това беше сигурно. Джони си помисли колко хора незабавно и автоматично биха отговорили на този въпрос утвърдително. Но не и Дан Кинкейд. На никого ли нямаше доверие този човек?

— Би ли могъл веднъж завинаги да забравиш, че си познавал едно момиче, подобно на плашило, с гъсти непокорни рижи коси? Не ми трябва още един по-голям брат, Дан. Опитай да се държиш така, все едно че съм просто жена и толкова.

Беше скочила направо, с широко отворени очи. Джони Райън, „Ло Ривю“, първенец в групата си в университета „Уиламет“, току-що бе направила глупостта да му остави врата, широка цял километър.

— Мисля, че именно това правех, когато нещата започнаха да се изплъзват от контрол — заяви той, с дяволита усмивка.

— А не — реши да се поправи тя. — Тогава нека опитаме отново. Какво ще кажеш поведението ти към мен да е като към всеки друг прокурор, дошъл тук да направи проверка на програмата ти.

Той разроши косата ѝ с непринудена сърдечност.

— Решавай, Джони. Какво искаш — да потупам това твърдо малко задниче или да го ритна?

— Едно компромисно положение би ме задоволило — отвърна тя предизвикателно с лек смях.

Дан също се засмя и я прегърна през рамо. Когато стигнаха паркинга, той отново съблече сакото си и я наметна с него.

— Дан, не е необходимо, наистина.

— Достави ми това удоволствие — настоя той тихо не за първи път.

Боже мой, помисли си Джони, не правеше ли точно това цял ден?

— Двустранно ли е?

— Искаш да знаеш дали утре аз ще задоволявам твоите желания?

— Искам да разбере — поясни тя — дали ще се съгласиш да не правиш прибързани преценки за работата ми, преди да си видял какво върша.

Джони усети, че отново я залива топла вълна, което нямаше нищо общо с тежкото сако, тъй като Дан се пресегна и разтърка леко брачките върху челото ѝ, които тутакси изчезнаха под чувствените му пръсти.

— Ще се опитам, Райън. Но искаш твърде много. Мисля, че бяхме по-добре, когато пожела да мисля за теб просто като за жена.

Джони се гмурна в яносините дълбини на очите му, а когато откъсна поглед от тях, имаше чувството, че е минала цяла вечност. Бе прочела там послание, от което я полазиха тръпки. То бе всичко друго, освен бащинско.

— По-добре да те изпрацам. Време е да тръгваш — каза Дан и очите му внезапно станаха непроницаеми. — И освен това, Джони...

— Да?

— Когато и да дойдеш утре, ще се съобразя с твоя план за деня и с времето ти. — Ъгълчето на устата му леко потрепна и Джони разбра, че той имаше предвид предното си избухване.

— Благодаря ти — изрече тихо тя, извади ключовете от чантата си и отвори вратата на колата. Понечи да съблече сакоето, но Дан улови реверите и я накара да го задържи.

— Ще ми го донесеш утре.

Дъждът беше спрял, но нощният въздух бе наситен с влага. Тя видя как в смолистите му къдри капчиците блестят като малки диаманти.

— Ще настинеш — възпротиви се тя.

— Няма. Ще си мисля за теб. — В плътния му баритон прозвуча дрезгава интимност, която без съмнение успя да сгрее Джони.

— Сега аз съм алтернативен енергиен източник. — Тя се засмя, но се възпря от възобновяване на това тръпчиво-сладостно желание, което изглежда така лесно припламваше между тях.

Този път Дан не се присъедини към смеха ѝ, а ръцете му продължаваха да стискат реверите.

— Наистина не ми харесва да шофираш в такава нощ.

— Нищо ми няма.

— Ще ми се обадиш ли, когато се прибереш?

Очите на Джони се разшириха. Тя беше възпитава в независимост. Том Райън никога не я чакаше след срещи и се отнасяше към нея, както и към четиримата ѝ братя. Имаше ѝ доверие и смяташе, че единствената му дъщеря е достатъчно разумна, за да се пази от положения, които можеха да се окажат опасни. А сега, вече двайсет и осем годишна я молеха да се обади след едно най-обикновено едночасово шофиране и то по магистрала, която до този момент сигурно вече бе съвсем пуста.

— Това е глупаво! — възпротиви се тя.

— Джони...

Тя въздъхна примирено.

— Зная. Да ти направя това удоволствие, нали?

Думите ѝ го накараха да се усмихне леко.

— Правилно — отвърна той. — Няма да мога да мигна, ако се притеснявам за теб. А вече имаш представа колко несговорчив мога да бъда, когато съм изморен.

— Мислех си, че е само когато си гладен.

Нещо проблесна между тях и изпрати към Джони хиляди послания, всяко от тях безкрайно предизвикателно.

— Тогава също. Мъжете действително имат някои основни потребности, Джони.

Тя беше изморена, но успя да не се хване за думите му.

— Ще ти се обадя — обеща тя, отваряйки вратата на колата.

— Джони?

Тя се обърна, докато се настаняваше на седалката зад волана и затова ѝ се наложи да го погледне отдолу.

— Да?

— Защо не уредиш да останеш в града, докато работиш тук в колежа? Пътят е твърде дълъг, за да го изминаваш два пъти на ден. Особено в този дъжд.

— В долината Уиламет винаги вали, Дан. Неслучайно всичко тук е толкова прекрасно и зелено. Добре познавам хлъзгавите шосета.

Погледът, който ѝ отправи, бе полуядосан, полуозадачен.

— Винаги ли си толкова упорита?

Джони се усмихна мило.

— Така са ми казвали.

Дан се наведе, мушна глава през отворената врата и нежно докосна устните ѝ. После я погали по бузата.

— Помисли за това, става ли? Ще се чувствам много по-добре. Моля те за нещо толкова по-малко от онова, което ти искаш от мен.

Джони дръпна глава назад и прекъсна кадифения допир.

— Сега за какво говориш?

— Просто искам за няколко дни да приемеш една незначителна промяна в стереотипа си. Ти настояваш да направя обществено достойние собствения си живот и този на играчите си. Бих казал, че си длъжна да дадеш пример за всичко това, Джони.

Тя погледна напред през стъклото, отказвайки да срещне назидателния му поглед.

— Ще помисля. — Завъртя ключа и запали мотора.

— Добро момиче — измърмори Дан по-скоро на себе си и затвори вратата.

Започваше да ръми и Джони проследи с поглед как Дан сви рамене срещу студените капки, обърна се и тръгна обратно към тъмния силует на спортния комплекс, пъхнал ръце дълбоко в джобовете.

Може би лошото време бе причина за мрачното му изражение, но Джони бе готова да се обзаложи, че не е така. Тя чувстваше, че потиснатостта му по някакъв начин бе свързана с нея и с работата ѝ в комисията.

Когато прие назначението си, тя бе въодушевена, защото знаеше, че преимуществата, благодарение на които бе спечелила този пост, бяха спортната ѝ биография и произход и безупречната ѝ професионална характеристика. Впусна се в работа с целия плам на кръстоносец в търсене на свещения граал. Честно казано, подсъзнателно изпитваше известно безпокойство, че ако попадне на евентуални противозаконни или неетични действия, могат да възникнат неприятности.

Но нито за миг не бе обмисляла последствията, ако се докаже, че Дан Кинкейд е извършвал подобни нарушения. Сега, хвърляйки бегъл поглед в огледалото за обратно виждане, Джони си даде сметка, че не е изключено да дойде ден, когато ще ѝ се наложи да се сблъска с подобна възможност. Дан Кинкейд бе силно притеснен от нещо... Тя

знаеше със сигурност, че това далеч не е носталгията му по нейните
лунички.

ГЛАВА ТРЕТА

Джони спази обещанието си — обади се на Дан веднага, щом се прибра. Каза си, че го прави, за да не го принуждава да се тревожи за нея. Това нямаше нищо общо с желанието ѝ да чуе отново дълбокия му глас.

— Слава богу, че си вече вкъщи и то без произшествия. Сега вече мога да си отдъхна.

Гласът му се разстла около нея като меко кашмирено одеяло и прогони останалите тръпки от нощния влажен въздух. Джони се сгуши в сакото на Дан и вдъхна възбуждащия мирис, който продължаваше да се излъчва от сивата каша. Ухание на тръпчив одеколон за след бръснене, примесен със специфичния аромат на мокра вълна, едва доловим мирис на дим от свещта, която гореше между двамата по време на вечерята и неповторим чисто мъжки мирис, по който би познала Дан Кинкейд, дори ако беше сляпа.

— Притеснението ти е трогателно, Дан, но напълно излишно.

— Не зависи от мен, просто така се чувствам — възрази той, а гласът му отново бе станал дълбок и плътен. — Въпреки че може да се поспори относно последователността, която проявих към теб днес, ти все пак успяваш да провокираш у мен определено желание за покровителство, Райън.

— Звучи успокоително — отвърна Джони пренебрежително, — но кой ще ме пази от теб?

Смехът му прозвуча толкова близко, сякаш Дан беше до нея.

— Когато става въпрос да държиш настрана нежелани обожатели, Джони, ти си имаш цял батальон. Четирима братя и баща, всички до един, доста по-едри от мен.

Тя също се засмя, като си мислеше, че всъщност изобщо не желае да бъде пазена. Не и от Дан. После смени темата и го увери, че ще обмисли молбата му да се настани в хотел в Юджийн, докато работи в колежа. Последва кратко и красноречиво мълчание. И тъй

като не знаеше какво повече да каже, Джони измърмори едно „лека нощ“, затвори и дълго остана така, вперила поглед в телефона.

Твърде изтощено, съзнанието ѝ отказваше да позволи на съня да го обгърне и прехвърляше събитията през изминалия ден, анализираше ги, търсеше разумно обяснение за тези бурни емоции. Принудена бе да признае, че Дан Кинкейд продължаваше да ѝ въздейства с магнетизъм, чиято сила не бе намаляла през всичките тези години. Даже напротив.

Защото сега Джони бе вече жена и знаеше какво иска. Привличането е само физическо, убеждаваше се тя. Чиста химия и нищо друго.

Дисциплинираната мисъл на Джони предпочиташе да се насочи направо към въпроса — това объркване бе нежелано, непознато чувство. Натрапчива мисъл ѝ подсказваше, че интересът ѝ към Дан Кинкейд надхвърля обикновеното сексуално привличане. Възможно ли бе да е неочаквано повторно възпламеняване на почти детската ѝ невинна любов? Или този мъж за нея бе просто предизвикателство?

Труден въпрос, но Джони приложи към себе си онзи строг морален кодекс, който използваше по отношение на другите. Тя презираше лъжата и извъртането и бе твърдо решена да не ги допуска и за себе си. Ако това бе просто нейната потребност веднъж завинаги да докаже, че може да победи Дан Кинкейд, в такъв случай с нищо не беше по-добра от онази порода мъжки хищници, които възприемаха жените като завоевания.

Значи тя по нищо не се различаваше от Майкъл Кънингам.

При мисълта за мъжа, за когото тя сериозно възнамеряваше да се омъжи преди време, Джони се зави през глава и си наложи да се съсредоточи върху мъгливозелената картина на тропическата гора по крайбрежието.

Упойващият мирис и пищната растителност накрая успяха, както винаги, да я пренесат в царството на сънищата.

Джони пипнешком се опита да натисне копчето на радиочасовника. Не беше възможно вече да е утро, чувстваше се така, сякаш току-що бе заспала. Наложил си да отвори все още замъглени от съня очи ѝ погледна към светещия циферблат. После изстена, обърна се по гръб и впери празен поглед в тавана.

Дан можеше и да греши, но за едно със сигурност бе прав — всеки ден да пътува от Салем до Юджийн и обратно за нея щеше да бъде твърде тежко. Реши да се вслуша в съвета му и да отиде на хотел, докато си свърши работата. Трябваша й броени минути да нахвърля няколко неща в един куфар. След като си вземе душ. Съвсем набързо...

Настоятелният звън на телефона я изтръгна от съня, Джони скочи, сграбчи слушалката и изхриптя объркано:

— Ало?

— По дяволите, сигурно съм те събудил.

Тя се отпусна обратно на възглавницата и плъзна поглед към часовника. Беше заспала отново.

Страхотен професионализъм демонстрираше, няма що!

Джони направи опит да защити достойнството си.

— Нищо подобно. Точно си приготвих багажа.

— Значи ще останеш в града. — В плътния глас на Дан прозвуча задоволство.

— Прав си за шофирането. Реших до края на седмицата да отседна в хотел и да се прибера в петък.

— Смяташ ли, че дотогава ще си свършиш работата?

Тонът му беше небрежен, но Джони почувства колко важен бе за него отговорът й.

— Не зная — отвърна тя откровено, неспособна да му отвърне така, както знаеше, че той иска. — Но комисията се събира в понеделник, тъй че от мен се очаква преди това да предоставя на Уилям някаква информация.

— Добре. — Тонът на Дан бе сух, а едносричният отговор бе последван от продължително мълчание. — Обадох, за да разбера кога искаш да се срещнем.

— Ще пристигна след час и половина — обеща тя. — Дан, не се тревожи. Ако не можеш да работиш заедно с мен, просто ме настани в някой ъгъл с куп папки и аз ще се оправя сама. Ще се наглася на денонощен режим — добави тя шеговито.

— Добре. — Мисълта му очевидно бе някъде другаде. — В такъв случай, доскоро.

— Доскоро — повтори почти механично Джони. Искаше й се той да звучи някак по-сърдечно. Мислено си представи образа на Дан, вперил сини очи в хоризонта на север в очакване на нейното

пристигане с целия ужас на фермера, който се е примирил с неизбежното нашествие на облак скакалци.

Тази сутрин на бюрото пред затворената врата на кабинета седеше друга студентка и Джони се замисли за онези очевидни преимущества, които си вървяха с поста треньор в един колеж, признат със своята традиция на лидер в спорта. Тя нямаше никакво съмнение, че Дан Кинкейд можеше да получи тук всичко, което пожелае. Включително и поредната партида млади, благоговеещи красиви секретарки.

— Аз съм Джони Райън — представи се тя. — Имам среща с Дан Кинкейд.

Гладкото чело на момичето се смръщи.

— О! Само че старши треньор Кинкейд в момента е на съвещание. С господин Харисън, спортния директор. Бихте ли могли да дойдете по-късно?

Вчера отсъствието на Дан би я вбесило. Днес обаче Джони имаше нов подход към проблема. Тя се усмихна.

— Няма значение. Той не ми е необходим за работата ми. Бих ви помолила само да ми донесете сведенията за членовете на отбора. Мога да започна и без него.

Бръчките по иначе гладката като слонова кост кожа станаха още по-дълбоки.

— Уви, опасявам се, че не мога да го направя. Този архив е собственост на колежа. Поверителна информация — добави тя решително.

Джони потисна внезапния пристъп на раздразнение. Очевидно когато Дан бе оставил инструкции, че на представителя на комисията трябва да се окаже пълно съдействие, той бе пропуснал да спомене името ѝ. Това прекрасно създание вероятно очакваше някой мъж. Обяснимо недоразумение.

— Ясно — отвърна Джони сговорчиво. — Но разбирате ли, аз съм пълномощник на Комисията Мърдок.

Бебешкосините очи я погледнаха невъзмутимо и явно изобщо не се трогнаха от това разкритие. Джони реши да опита отново.

— Старши треньор Кинкейд ме увери, че днес ще мога да прегледам всичко, което сметна за необходимо. Бих желала да започна с картотеката — оповести тя отривисто с тона на жена, която е свикнала да получава своето.

Но нейната изиграна с мъка властност не успя да промени учтивия и невъзмутим поглед.

— Значи... — Джони се усмихна окуражително, напомняйки си старата аксиома за мухите и меда — ако ми донесете документацията, аз няма да ви безпокоя повече и ще можете да продължите да си учите. — И тя кимна, разтърсвайки огнени коси, към дебелия учебник, в който до преди малко се бе задълбочило момичето.

Къдриците с цвят на мед докоснаха обвитите в кашмир рамене, когато блондинката поклати глава.

— Много съжалявам, но този архив е собственост на колежа. Трябва да имам специално разрешение, за да ви го предоставя.

Джони бавно преброи до десет, за да има време да се успокои. Дори ако Дан бе издигнал поредното си изкуствено препятствие, това безспорно не беше причина да си го изкарва на секретарката му.

— Казах ви — опита се да я убеди тя. — Аз вече получих разрешение. Старши треньор Кинкейд снощи ме увери, че ще мога да видя всичко, което пожелае. И аз бих искала да започна с досиетата.

Последното бе добавено, като нетърпяща възражение заповед. Джони дори изпита желание да тропне с крак, но все пак успя да потисне този порив, като разчиташе на професионалното си самообладание, придобито с толкова целенасочени усилия. В клетките ѝ бе заложен генетичният код на поколения буйни ирландци, намерил живописен външен израз в пицните ѝ огнени коси. Като че ли отегчено от целия този разговор, момичето поклати глава още по-категорично. Блестящите розови устни се стиснаха непреклонно, за да покажат, че притежателката им определено не е мека като пастелните тонове на полата и пуловера ѝ. Тя отново насочи вниманието си към дебелия учебник, спусна плътна завеса от руси коси, с което резултатно прекрати всякакъв по-нататъшен разговор с Джони.

— Съжалявам. Трябва да имам разрешение, а треньор Кинкейд не ми е оставил никакви инструкции за вас. Ако желаете да дойдете след края на съвещанието... — Гласът ѝ заглъхна, тя близна крайчеца

на пръста си и отгърна страницата, проявявайки жив интерес към събитията непосредствено преди Бурските войни.

— Ще почакам — заяви рязко Джони и се настани демонстративно на един стол точно пред вратата на кабинета.

— Добре. — Златистата главица не се надигна от учебника.

Джони чакаше. Кръстоса крака, като ядно полюшваше горния и с всяка римска цифра, която отминаваше стрелката за минутите на тънкия ѝ ръчен часовник, все повече се вбесяваше. Нима снощи Дан я бе излъгал? Не скри възраженията си срещу цялостното разследване, но ѝ обеща пълно съдействие. Какво, за бога, целеше сега? И най-вече — защо?

Джони точно бе взела решение да връхлети в светая светих на спортния директор, за да изиска нужното съдействие от Дан, когато чу стъпки. Дан се показа иззад ъгъла и щом я видя, се усмихна сърдечно.

— Треньор Кинкейд... — Русата главица щръкна и момичето успешно отклони вниманието му от Джони — тази дама иска да ви види.

— Зная, Кимбърли — каза той и кимна. — Благодаря. — Усмивката му стана унищожително приветлива. — Джони, хайде, влизай. Съжалявам, ако съм те накарал да чакаш. Но когато Е. Г. Харисън те привика... — Широкият рамене се вдигнаха безпомощно.

— Зная — отвърна Джони сухо, докато влизаше в кабинета му, подготвена междувременно за предстоящата битка. — Само че не мога да разбера, Дан, защо си оставил инструкции и днес да нямам достъп до никаква документация. Мисля, че се разбрахме да престанем с игрите.

Очите на Дан се разшириха в откровена изненада.

— Не те разбирам. Обещах ти, че ще получиш всичко, което пожелаеш.

— За съжаление обаче си забравил да го кажеш на Кимбърли — поясни язвително тя, все още ядосана от непреклонното поведение на младата привлекателна секретарка.

— Кимбърли! Ами да! — Той се плесна по челото и незабавно изражението му се проясни.

Джони си помисли, че би дала какво ли не, за да разбере какво става в мислите му.

— Разбирам. Днес вълшебната думичка за теб е Кимбърли, така ли? А сега патето ще се спусне и ще ми връчи сто долара.

Той се усмихна и поклати глава, от което суровото му красиво лице придоби момчешко изражение.

— Не, но се опасявам, че ти си първата жертва на изпитната седмица. Очевидно Кимбърли замества Джанет. Обикновено Джанет работи три дни в седмицата сутрин и два дни след обяд. А Кимбърли точно обратното. Но трябва да са се разменили след като съм влязъл на съвещанието. Тъй че... — той се усмихна победоносно — Джанет е била притеснена за изпитите си и просто е забравила да предупреди за теб. А Кимбърли, въпреки захаросаната си външност, е желязна за разпоредбите. Точно като една друга прекрасна дама, която познавам. — Кристалносините му очи заискриха в очакване на опрощение.

Джони трябваше да признае, че извинението прозвуча правдоподобно. Господ ѝ беше свидетел, че искаше да му повярва. Защото ако Дан отново се опитваше да я отклони, какво можеше да означава това, освен че има какво да крие? А подобна мисъл вече бе твърде противна, за да я приема сериозно.

— Може би наистина е така — съгласи се тя накрая.

— Добре. Радвам се, че се изяснихме. — Той вдигна поглед към големия стенен часовник над вратата. — Какво ще кажеш за един обяд, преди да започнем?

По гръбнака ѝ полазиха тръпки, от които малките косъмчета на врата ѝ настръхнаха. И това ако не беше измъкване, здраве му кажи!

Скръсти ръце и го погледна с подозрение.

— Дан, създаваш у мен убеждението, че не желаш да свърша никаква работа.

— Аз те събудих тази сутрин, нали?

— Да, само че аз отново заспах — призна тя с неохота, като се питаше какво общо има този въпрос с нейното твърдение. — Но това е по изключение. По принцип съм досадно точна. — Не като някои хора, би могла да добави тя.

— Вярвам ти — съгласи се той незабавно, отправяйки към Джони ослепителна усмивка, която при нормални обстоятелства сигурно щеше да накара сърцето ѝ да запърха. Но не и сега. Не докато този проблем не ѝ даваше мира. — Това, което ме вълнува, е, че от бързане да пристигнеш тук, вероятно си пренебрегнала закуската.

— Не съм — отвърна Джони под неподвижния поглед на Дан, — защото аз изобщо не закусвам.

— Но все пак обядваш, нали?

— Да, само че...

— Добре. Хапваме набързо в едно местенце наблизко и веднага се връщаме тук.

Дан сложи ръка на гърба ѝ и я поведе бавно, но настоятелно към вратата. Спря се при бюрото, където Кимбърли бе все така наведена над книгата си, като че ли се опитваше да погълне чрез осмоза цялото познание, вложено в нея.

— Какво искаш да получиш най-напред? — попита я услужливо Дан.

— Характеристиките.

— Кимбърли, докато ние обядваме, моля те извади личните архиви на всички играчи и ги пригответи за госпожица Райън. Ние ще се върнем след час.

— След час! Но, Дан...

— Един час — повтори той на Кимбърли, без да обръща внимание на гневните протести на Джони. Когато излязоха навън, той ѝ каза: — Не е полезно да изгълтваш набързо храната си, Райън. Имаш ли представа колко несговорчив мога да бъда, когато ме боли коремът?

Джони вдигна поглед към насмешливите сини очи и стисна устни.

— Ако това, което изпитах дотук, е показателно за твоята услужливост, старши треньор Кинкейд, аз просто не смея да си представя какъв щеше бъдеш, ако се опитваше да създаваш проблеми.

Дан небрежно я прегърна през рамо.

— След не повече от час, ще видиш — повтори той, очевидно твърде доволен, че отново държи нещата в свои ръце. — Какво ще кажеш да отидем пеша? Денят е прекрасен. — Той присви очи и погледна към ясното небе. — Само виж слънцето. Вече бях почнал да забравям колко ярко може да бъде.

Обядът бе истинско удоволствие за Джони и тя бързо забрави опасенията си. Дан се върна към живота си в професионалната лига. Разправи ѝ какви ли не истории за изгървани самолети, нощи, прекарани принудително на пода на хотелски стаи, защото леглата

били твърде къси, за собствениците на Ен Би Ей, които размесвали играчите като колода карти във вечно търсене на неуловимия ас.

— Ставаше така, че трябваше да имаш програма, за да знаеш кой ще бъде в съблекалнята с теб — каза той. — Детето на един мой познат ходеше на детска градина в три различни града. Само си го представи.

— Не ми е особено трудно — отвърна тя и се запита колко ли пагубно можеше да бъде това за едно дете. На челото ѝ се образува тънка бръчка, само като си помисли за своя брат Джейсън. Неговата четиригодишна дъщеря Емили нямаше търпение да започне училище. После си спомни колко сплотено бе семейството му. Любовта, реши Джони, може да преодолее всички препятствия.

— Никога не съм разбирал момчетата, които искаха да се оженят и да продължат в лигата — измърмори Дан, докато разбъркваше захарта в кафето си. — Тези две неща са абсолютно несъвместими. Не можеш да правиш спортна кариера и да имаш семейство.

— Мисля, че не си прав, Дан. — Джони се хвърли да защитава баща си и брат си. — Имам впечатления и смятам, че ако един мъж е силно ангажиран със семейството си, винаги може да намери начин да ги съчетае. А колкото до това, че децата отрастват в различни градове, аз лично съм го изпитала. И никога не съм имала нищо против.

Той недоверчиво вдигна вежда.

— Никога?

— Е, може би само от време на време — призна тя. — Но това сигурно е било заради ръста ми, освен всичко останало. Винаги съм се чувствала като Гъливер в страната на лилипутите.

— Никога не си го показвала. Поне аз не съм го усетил — увери я Дан. Погледът му пробяга по нея. — Още ли ти е неудобно?

Джони се усмихна.

— Не, вече ми харесва. И знаеш ли, струва ми се, че всъщност ми помогна за кариерата.

Той изглеждаше искрено заинтригуван.

— Наистина ли? Как?

— Жените адвокати вече не са нещо необичайно, както е било преди време. Влизаш в която и да е голяма правна фирма в страната и какво виждаш? Мястото потопено в море от сив шевиот. Мъжете и жените изглеждат по един и същи начин, ние всички носим

корпоративните си униформи. Логично е, че всички тези сиви костюми и лица се сливат в обща безлична маса.

Дан кимна замислено, разсъждавайки над нейното твърдение.

— Това е моето преимущество — обясни Джони. — Една жена над метър и седемдесет и седем, дори и облечена в делови костюм, трудно може да остане незабелязана. Тя буквално стърчи над останалите. Прибави и тези червеникави коси... е, честно казано, мисля, че бих могла да постигна същия цвят и на фризьор, ако не се бях родила е него. Комбинацията, съвсем естествено, привлича вниманието.

Обикновено Джони носеше тежките си коси вдигнати и прибрани в стегнат кок. Но през последните два дни си бе позволила откровено женската суета да я остави пусната. Тя си даваше сметка, че го е направила, за да изглежда привлекателна специално за Дан. По същата причина бе подбрала от гардероба си и по-фините и женствени тоалети. Отказа дори за миг да допусне някакво чувство на вина заради поведението си. Беше си съвсем естествено, нали? Да иска да покаже на Дан колко е пораснала и колко хубава е станала?

— Мисля — каза той бавно, — че ако някога докоснеш тази великолейна коса с каквато и да било боя, ще бъда принуден да те просна на коляното си и хубавичко да те напердаша, Джони Райън!

Дълбокият глас на Дан премина в онзи престорено заплашителен тон, с който я дразнеше още докато живееше у тях, преди да завърши. Джони чудесно си го спомняше. Въпреки че къщата им вече се пръскаше по шевовете, Том Райън нямаше нищо против още едно гърло в семейство, което за седмица опустошаваше приблизителната едногодишна дажба при Трета световна война.

Джони вдигна ръка към гърлото си, клепачите ѝ трепнаха в престорено учудване и тя избухна в непринуден смях.

— Старши треньор Кинкейд, нима ме заплашвате? Или това е обещание?

Тихото ѝ мъркане бе определено провокиращо и Джони се улови, че очаква отговора на Дан с нетърпение.

— Том не е трябвало да те отглежда като едно от момчетата си — измърмори той. Столът му рязко изскърца, когато го бутна назад и стана от масата. Преброи няколко банкноти и ги остави на масата, като с това оповести внезапния край на техния разговор. — Една майка би

те научила да не отговаряш с такава готовност на не особено почитените аванси от страна на някой мъж.

Тонът му прозвуча неочаквано рязко и Джони отривисто си пое дъх. Изгаряше от желание да му каже, че е твърде нахален. Тя отговаряше само на неговите провокации. Искаше единствено него. Само него обичаше.

Изведнъж мисълта ѝ се вцепени. Обича? Тя рискува да хвърли, един поглед към мрачното, непроницаемо лице и въздъхна, решавайки, че чувствата ѝ бяха твърде сложни, за да могат да се обяснят в пълното с хора, огряно от слънце кафе. Особено след като самата тя още не ги бе изяснила за себе си.

Докато бяха обядвали, температурата чувствително бе паднала и сега плътна пелена от облаци заплашваше всеки момент да забули слънцето. Джони закопча своето кожено яке в карамелен цвят, като се питаше дали мрачното сиво небе или внезапната студенина на Дан бяха причина за потиснатото ѝ настроение.

Когато се върнаха в кабинета му, тя се настани на стола, който ѝ бе посочил зад бюрото си, а той отиде да донесе папките от Джанет. Щом видя безцеремонната брюнетка на мястото ѝ точно пред вратата на кабинета, това малко повдигна настроението на Джони. Несъмнено присъствието на Джанет доказваше достоверността на обясненията му за недоразумението тази сутрин. И засега този затормозяващ малък черен облак на съмнението, който се носеше мрачно в мислите ѝ, се разсея.

— Впечатлена съм — каза тя, хвърляйки бърз поглед на документацията.

Дан придърпа един стол до нея и се зачете през рамото ѝ. Джони по-скоро би умряла, отколкото да си признае, но той представляваше сериозна провокация за вниманието ѝ, дори само като вдъхнеше познатия горски мирис на одеколона му след бръснене. Трябваше да направи усилие, за да не подскочи, когато той повдигна кичур от косите ѝ и го отмахна назад върху рамото ѝ, за да прочете онова, което бе предизвикало коментара ѝ.

— От какво? — Почувства топлия му дъх във врата си и нещо необяснимо отново започна да се надига в нея.

— Оценките, които поддържат играчите — отвърна тя, като полагаше съзнателно усилие да не отклонява вниманието си от папката

в ръката ѝ. — Странно.

— Нищо чак толкова странно, госпожице прокурор — поправи я той бързо. — Ние треньорите не сме непременно двуглавото чудовище, което на всяка цена иска да ни изкара твоята комисия. Откакто пристигнах в колежа преди три години, всички членове на отбора завършват навреме. Не си приписвам излишни заслуги, защото страхотно много бяха завършили и преди моето назначение. Питай баща си. Наскоро гласувахме, че един състезател няма да може да играе през първата си година, ако академичната му характеристика не е добра. Но след това ще разполага с още четири години, през които може да бъде включван в отбора. Това му осигурява общо петгодишен срок да си вземе диплома.

— Познавам разпоредбите — подчерта Джони. — Но трябва да признаеш, Дан, че големите пари от телевизионните постъпления в значителна степен промениха спорта. Не намираш ли — това между нас — че за треньорите вече главното е победата, независимо от последствията за играчите?

— Ние сме обект на твърде голям натиск — призна Дан бавно, потърквайки брадичка с дългите си пръсти. Джони се опитваше да не забелязва как полегатите лъчи на следобедното слънце осветяват косъмчетата на ръката му, от което те заблестяваха като черно злато. — Не го отричам, Джони — продължи той. — Официално или неофициално. Но е крайно време другите също да поемат част от отговорността. Твърде много са спортистите, от които изобщо не се очаквало дори да се научат да четат и пишат. Системата ги е изнасяла, защото са талантиви спортисти. А какво ще кажеш за гимназията, където един младеж се превръща в герой и в същото време му се позволява да завърши, при положение че едва срича? А административното ръководство на колежа, което определя по-нисък успех като изискване за включване в отбора, от средната оценка, необходима за завършване? И не забравяй бившите възпитаници, които сграбчват финансово училището и резултатно изнудват програмата за стипендии, ако отборът не изкара един успешен сезон. — Дан стисна устни. — По дяволите, Джони, тъпият спортист не се ражда — той се създава бавно и методично.

— Точно това се опитвам да кажа — изтъкна спокойно Джони, когато Дан приключи разгорещеното си изявление. — Затова е

учредена и комисията Мърдок.

Той не успя да потисне отривистия си ехиден смях.

— Скъпа, ти си или невероятно наивна, или свръхамбициозна, или коварна като лисица. Още не съм решил точно.

— Не е честно! — ахна тя.

— Напротив. Защото вредата, нанесена от твоите навикани от пресата хищници, ще бъде много по-голяма от всяка несправедливост в спорта, която евентуално ще изровиш.

Джони изправи гръб и изпъна рамене, без да си дава сметка, че от движението сочните ѝ гърди изкусително изпъкнаха под мекия вълнен топаз на роклята ѝ.

— И сама мога да изчета тези архиви, Дан. Ти сигурно имаш по-важни ангажименти. — Резкият ѝ тон го подкани да напусне. Тя просто си вършеше работата. И вярваше в нея. Защо той бе толкова враждебен?

— Всъщност, да — отвърна той с дрезгав глас, твърде различен от шеговития ирландски акцент, с който я дразнеше в закусвалнята.

— Ще се върна след няколко часа.

— Ще бъда тук — измърмори Джони, отказвайки да срещне погледа му, докато се пресягаше за нова папка.

Дан забеляза методичността, с която тя проучваше всяка компютърна разпечатка и поклати глава.

— Изобщо не се съмнявам... за съжаление — отвърна той рязко и я остави да работи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Както седеше на бюрото, Джони подпря брадичка с длани и впери неவிждащ поглед в прозорците пред себе си. Изобщо не забелязваше косите струи сребрист дъжд, тъй като мисълта ѝ бе ангажирана с Дан Кинкейд. Както му бе признала предната вечер в ресторанта, тя бе прагматикът в семейството. Знаеше се, че Джони Райън е логична, разумна и съвсем не се отдава на романтични фантазии. Тя не се съмняваше, че онова, което бе изпитвала към Дан толкова отдавна, бе просто детско увлечение. Приказната мечта на едно момиче за Прекрасния принц.

Дан беше красив, интелигентен, талантлив и популярен. Дори по-опитните студентки го следваха като верни кученца. Едно младо момиче, изживяващо първите тръпки на женствеността, едва ли би могло да не се влюби в него.

Сега обаче тя беше по-голяма, по-разумна и бе осъзнала безразсъдството да отдаде сърцето си на някой мъж. Вече не беше уязвима за общопризнатия прелъстителен чар на Дан Кинкейд. И все пак нещо ставаше. От първия миг, в който прекрачи прага на кабинета му, Джони бе в плен на тези странно обезкуражителни емоции. Твърде много пъти бе реагирала повече като жена, отколкото като хладнокръвен прокурор.

И по-рано бе понасяла критики заради работата си, това си вървеше с професията. Беше чувала адвокати, пледираци в защита на другата страна в съда, открито да я наричат лъжец. Беше виждала политически карикатури, които я изобразяваха като жадна за власт жена-дракон. Беше чела клюкарските рубрики, които се опитваха да ѝ припишат и по-неприятни качества. Но нищо не бе в състояние да я нарани така дълбоко, както Дан през тези дни с някое от лаконичните си възражения или със своя меланхолично-критичен поглед на одухотворените си сини очи. Причината, поради която Дан бе в състояние да ѝ причини болка, бе, че той я вълнуваше, вълнуваше я твърде много.

Неочаквано една медна монета тупна пред нея и се завъртя около оста си. Появилият се неясно откъде цент я изтръгна от вгълбеността ѝ.

Тя вдигна поглед към Дан.

— Ако това е за мислите ми, не си много ласкателен. Предвид инфлацията, би трябвало да струват десет цента. Или поне пет.

— Само че ако предложи повече, мога да бъда обвинен в опит за подкупване на държавен следствен орган — отвърна той рязко. — Реших, че не можеш да ме пратиш на електрическия стол заради един цент. Все пак това е дребно закононарушение, нали госпожице прокурор?

Ясните очи на Джони потъмняха от огорчение.

— Дан, няма след всичките години, в които се познаваме, ти ме смяташ за жена, която държи на кариерата си повече от всичко, както непрекъснато ми намекваш?

Дан Кинкейд се настани върху ъгъла на бюрото си и прокара ръка през гъстите ѝ коси. Дългите му пръсти започнаха леко да масажират врата ѝ.

— Това е част от проблема ми — призна той с печален тон. — Аз изобщо не те познавам, Джони. Ти си твърде различна от онова момиченце с голяма, пълна с шини уста. Нямах нищо обща с девойката, която ме удостои с привилегията да бъда нейната първа голяма любов... — Той въздъхна, а очите му нежно се плъзнаха по лицето ѝ. — Да ти кажа честно, скъпа, в момента просто ме влудяваш от страх.

Той срещна и задържа погледа ѝ, без да спира своя успокояващ масаж. Джони чувстваше топлината, която разливаха по тялото ѝ тези галещи пръсти и знаеше, че лицето и се е покрило с бледа руменина. Дан дори не подозираше колко много, приличаше тя на онова романтично момиченце.

О, тя вече не боготвореше Дан Кинкейд. И със сигурност не го смяташе за съвършенството в човешки образ. Но тези ранни първични чувства, които бяха започнали да я вълнуват преди толкова години, сега заплашваха да се разгорят необуздано при всеки негов допир.

— Струва ми се, че времето е подходящо да ти кажа колко съм ти признателна за начина, по който се отнесе тогава с мен — каза тихо Джони. Ръката ѝ вече не подпираше брадичката ѝ, а се премести и се

отпусна върху бедрото му, което бе само на няколко сантиметра по-нататък върху издрасканата повърхност на дъбовото бюро.

Изражението на Дан се смекчи при този общ спомен.

— Разбрах, че така ще се получи — призна той. — И понеже аз също много те обичах, Джони, мисля, че в онзи ден бях не по-малко ужасен от теб. Толкова се опасявах, че няма да се държа както трябва и че всичко това ще се отрази зле на бъдещия ти чувствен живот.

Усмивката му бе малко пресилена, когато положи ръка върху нейната и двамата сплетоха пръсти. Палецът му, започна леко да разтрива дланта ѝ. В един безкраен мъчителен миг Джони имаше чувството, че сърцето ѝ със сигурност ще престане да бие.

— Ти си ме обичал? — разнесе се едва доловим шепот.

Пръстите на Дан засилиха натиска си.

— Разбира се, Райън. Беше ми като по-малка сестра. Всъщност аз се канех да говоря с Том за това, но ти натисна спусъка, преди да съм успял да получа един малък бащински съвет.

— Хайде да сменим темата, съгласен ли си? — прекъсна го рязко Джони, смутена, че си бе позволила да изтълкува погрешно думите му. Обърна глава и се престори, че е заинтригувана от бурята навън.

— Сега пък какво ти стана, по дяволите? — Ръката му изостави тила ѝ и повдигна брадичката ѝ, като я накара да откъсне поглед от биещия в прозореца дъжд. — Знаеш ли — изрече той дрезгаво е едва съдържано отчаяние, — че си капризна също като това дяволско време? Изобщо не мога да те разбера.

— Ти мен? Само не стоварвай вината върху мен! Едва ли би могло да се твърди, че ти си самото постоянство, Даниел Кинкейд! Аз изобщо не мога да преценя какво искаш — да ме прогониш оттук или да ме примаммиш в леглото си.

— И двете.

Краткият, произнесен така непринудено отговор, спря надигащата у Джони ярост някъде по средата, точно докато се запасяваше с допълнителни словесни муниции. Очите ѝ се разшириха, докато наблюдаваше как Дан прокара ръка по лицето си с унил жест на примирение.

— Хайде да се поразходим с колата. Трябва да поговорим.

— Останали са ми няколко характеристики...

— Защо, по дяволите, поне за малко не забравиш работата си? — възкликна той. — Подлудявах ме по няколко причини, Джони Райън. И ако не за друго, то заради едно време, ми дължиш възможността да се изясним.

Дали сега щеше да научи какво крие, запита се Джони. Или бе станала прекалено чувствителна към всеки нюанс? Треньорите по баскетбол бяха добре известни с невероятната си експанзивност. Може би тя просто се подвеждаше от вътрешното напрежение, което чувстваше в него. Ако всичко се разкриеше, това вероятно щеше да бъде полезно и за двамата. Вместо да се хване здраво за работа, днес тя бе прекарала твърде много време в мисли за Дан. Никой от познатите ѝ не би допуснал, че Джони Райън е способна на подобно поведение. Тя беше известна със спартанските си трудови навици.

— Какво да си изясняваме? — Внезапно си даде сметка, че Дан все още очаква отговора ѝ.

— Нашите отношения — заяви той без заобикалки, а тонът му трудно можеше да се определи като ласкав.

— Лош ден за разходка с кола. — Тя се запита как биха могли да свършат каквото и да било, след като Дан не откъсваше поглед от мокрите от дъжда улици.

— Не отиваме далеч.

— Ооо?

— У нас.

— Аха.

Когато излязоха вън от спортния комплекс, Джони му предложи прикритието на своя тъмносин чадър, но Дан отказа и се отправи заедно с нея към своя блейзър. Отвори ѝ вратата и ѝ помогна да се качи — нещо, от което тя нямаше нужда, но все пак оцени жеста. На този етап и най-лекото докосване от страна на този мъж бе разведряване в сравнение с официалното изражение, сковало суровите му черти.

Докато той шофираше, тя крадешком огледа мъжествения му профил. Челюстта бе стегната, сякаш той пряко сили се мъчеше да подреди мислите си. Тънка бяла линия окръжаваше устата, на скулата му играеше мускул и целият му вид подсказваше, че нервите му са изпънати до скъсване. Може би това е една огромна грешка, помисли си тя, уверена, че пак би взела същото решение. Държеше на всяка цена да разбере къде точно стояха те двамата.

Дан очевидно не възнамеряваше да я запознае с плановете си, защото когато я въведе в къщата си, просто я покани с жест да седне, а самият той запали камината, която очевидно бе подготвил още преди да тръгне за работа. Двуетажната тухлена къща беше сгушена в живописна гориста местност над града. Всекидневната беше огромна и успяваше да побере доста масивните мебели. Рафтове на различни нива изпълваха голямото пространство между пода и тавана. Самата камина бе висока най-малко седем метра, предположи Джони, а за целта погледът ѝ трябваше да измине доста път нагоре. През прозорците с цветно стъкло струеше мека светлина, която се отразяваше в симфонията от богати тъкани и топли цветове.

Подпалките се разгоряха и сияещите пламъци с прашене започнаха да прогонват влажния хлад, причинен от дъжда.

— Красив дом, Дан. Просто чудесен!

Дан изглеждаше доволен от тихо изречените думи. За момент се залюля на пети и обгърна с поглед стаята.

— Радвам се, че ти харесва. Цял живот съм го замислял. Това беше първият ми собствен дом и исках да стане както трябва.

— Първият? — попита тя озадачена, като се питаше дали е разбрала правилно.

— Виждаш ли, всичките тези години непрестанно на път... хотелски стаи и самолети. Просто наемах апартаменти — обясни той небрежно. Стана, взе коженото ѝ яке и го окачи до своето на закачалката. — Какво да ти донеса? Вино? Бренди? Не мога да приготвям хубаво мартини.

Джони поклати шава.

— Нищо, благодаря.

— Сигурна ли си?

Устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка.

— Да, напълно. Имам чувството, че ще ми се наложи да бъда с максимално бистра глава. Изглеждаш като човек, който мисли за твърде много неща, Дан.

Той направи гримаса и се отпусна до нея на дивана. Погледна я, от което дъхът ѝ секна, изпъна ръка върху задната облегалка и разсеяно почна да гали с пръсти тапицерията в пръстен цвят.

— Правилно си преценила, Райън. Откъде да започваме? От работата? Или от личните въпроси?

Джони осъзна с удивление, че в момента изгаря от желание да вкуси здраво стиснатите устни на Дан, да ги смекчи със собствените си, да ги направи по-привлекателни и не толкова строги. А след това искаше да плъзне ръце под мекия му шевдандски пуловер и да усети с дланта си ритмичните удари на сърцето му. Искаше да прокара пръсти по стегнатите му гърди, да усети насладата от допира с нежните абаносови къдри, които знаеше, че я очакват. А после... О, господи! Позвоleshе ли на въображението си да се развихри и по-нататък, никога нямаше да проведе този разговор.

— От работата — реши тя неохотно. — Защо си така настроен против мен? — попита Джони, откъсвайки се от своите възбуждащи чувствени фантазии, които отвлечаха мислите ѝ от основния въпрос.

— Добре — съгласи се Дан, сякаш и двете теми далеч не заемаха водещо място в съзнанието му. — В интерес на истината, аз изобщо не съм настроен против теб. Въпреки че, трябва да призная, твоите намерения сериозно ме вълнуват.

— А ако успея да ти докажа, че не планирам да разбия студентския спорт?

Той я погледна право в очите.

— Смяташ ли, че това е възможно? Казах ти, Райън, ако не разбираш каква е основната цел на комисията Мърдок, значи си твърде наивна, за да успееш да осъществиш и най-добрите си намерения.

— Не съм наивна, Дан. Просто съм ангажирана. Днес в университетския спорт съществува социална несправедливост, която трябва да бъде разрешена. Само два процента от студентите спортисти изобщо подписват договори в сферата на професионалния футбол, баскетбол или бейзбол. А знаеш ли каква е съдбата на останалите? Вълнува ли те?

Дан въздъхна унило.

— Разбира се, че ме вълнува. Повярвай ми. Но имам чувството, че се каниш да ми кажеш какво става с онези, които не успеят.

— Твърде млади завършват на улицата, без каквито и да било умения, гарантиращи пласирането им.

— Не всички — възрази той.

— Е, разбира се, че не всички — съгласи се Джони, с усещането, че Дан съвсем преднамерено избягва да възприеме нейната гледна точка.

— Напомни ми да те запозная с нашия защитник Брайън Бишъп. Той е член на сборния национален студентски отбор и откакто играе баскетбол при нас, поддържа среден успех четири. Завършва през юни.

— Впечатляващ факт, Дан, но все пак той е един... — Дан я прекъсна, гласът му стана някак по-рязък, а с крайчеца на очите си Джони забеляза как пръстите му почнаха по-енергично да драскат по тапицерията на дивана.

— Какво става, Джони? Толкова ли е трудно да разглеждаме тези статистики една по една? Не си ли в състояние да видиш момчето зад номера? Не съм срещал човек, който да работи така упорито като него. И въпреки че е доста по-нисък от повечето свои противници, Бишъп е един от най-стабилните и резултатни играчи в отбора. Освен тези оценки и спорта, момчето е женено. Работи през лятото в една дъскорезница, за да допълни стипендията си.

— И жена му ли работи? — попита Джони, любопитна да разбере финансовия разчет на едно подобно семейство. Стипендията можеше да покрие разходите за обучение и книги, но всекиму бе известно, че при днешните цени средствата са абсолютно недостатъчни за живот.

— По-рано да, после се появиха усложнения — отвърна той и млъкна.

Джони се запита каква ли бе причината красивото лице на Дан да застине в непроницаема маска. Имаше достатъчно дълга практика като юрист, за да разпознае внезапно загубилия желание за съдействие свидетел. Реши да изчака, защото не искаше да го притиска.

След известно време облекчението настъпи под формата на един пън в камината, който се разпадна и разпръсна във въздуха облак оранжеви искри. Дан я остави, стана и взе ръжена с месингова дръжка, за да подреди отново горящите дървета.

После се върна и се отпусна тежко до нея.

— Знаеш, че искам да се любя с теб, нали?

Прямотата на репликата му я слиса. Да, знаеше го. Но със сигурност не очакваше, че ще го признае с подобен мрачен, погребален тон.

— Да, струва ми се — промълви тя. — Сигурно си даваш сметка, че чувството е взаимно, въпреки че времето съвсем не е подходящо.

— Да — отсече Дан, сякаш думите бяха горчиви и неприятни. — Но нещата съвсем не са толкова прости, Джони. Дори и ако ти наистина си онази, за която те мисля. А точно това не мога да преценя.

— Не те разбирам.

— Ти... в приятелски отношения ли си с Мърдок? — Тъмните му очи я пронизаха, сякаш отговорът трябваше да бъде изтръгнат от душата ѝ, а не просто произнесен от устните ѝ.

— Приятелски? — заекна тя. — Ами да, струва ми се. Искам да кажа, че и преди сме работили заедно. Той определено е подпомогнал кариерата ми.

— Нямам това предвид.

Внезапно Джони схвана и се запита защо още от самото начало бе пропуснала завоалираното предположение. Не един опозиционен вестник намекваше, че тя е получила този пост в комисията, защото е млада и твърде привлекателна. А Уилям Мърдок се славеше с репутацията на човек, който може да оцени красивите интелигентни жени, и то не по-зле отколкото отлежалите вина и бързите коли.

— Ако искаш да попиташ дали спя с него — изрече тя рязко, а очите ѝ мятаха гневни искри, — отговорът е „не“! Винаги съм се подчинявала на едно основно правило, Дан. Не играя там, където работя. Което означава, предполагам, че е време да ме закараш обратно в кабинета. Незабавно!

Толкова. Тя правеше всичко, което бе по силите ѝ, за да се овладее при обстоятелства, които иначе биха я накарали да избухне много по-рано, ако не се опитваше така отчаяно да докаже на Дан, че вече е зряла и разумна жена. Но той отиде твърде далеч. Тя стана и впери поглед в него, очаквайки той да я последва. Но Дан само въздъхна унило и прокара пръсти през черните си къдри.

— Няма нужда от невъздържани женски реакции, Райън. Моля те, седни.

Джони поклати глава, вперила в него поглед така, сякаш го виждаше за пръв път.

— И теб си те бива, знаеш ли? Откакто вчера пристигнах в колежа, ми създаваш само неприятности. Накара ме да чакам, използва всички известни тактики за задържане и дори няколко бяха твой личен принос. Заради теб снощи не можах да заспя навреме и тази сутрин се успах — нещо, което никога не си позволявам...

— Сериозно? — Безизразното лице на Дан внезапно се озари от явен интерес.

Джони тропна с крак нетърпеливо при поредното прекъсване.

— Сериозно какво?

— Наистина ли снощи си мислила за мен? Действително ли аз бях причината да не заспиш навреме?

— Разбира се, по дяволите!

— Моля те, Джони, седни!

Той потупа по меката възглавница, подканвайки я да се присъедини към него. Неспособна да устои на молбата в тези топли сини очи, Джони се подчини. Само че това бе твърде своеобразно признание, тъй като тя се отпусна на давана до него с мрачна решимост да избягва възбуждащия му поглед.

— Аз също мислих за теб.

Докато ѝ говореше тихо, той не преставаше да си играе с един кичур от пищната ѝ червеникавокестенява коса. Държеше го нежно, навиваше го на дългите си пръсти, а кадифените думи звучаха като натрапчива ласка, която постепенно успокояваше раздразнението ѝ.

— Мислих за тази жива прекрасна коса, разпиляна върху възглавницата ми като огнени пламъци — прошепна ѝ той. Пръстите му бавно се плъзнаха по извивките на лицето ѝ, сякаш се мъчеха да запомнят всяка черта, за да могат после да я изваят. Прокара пламтяща пътека покрай скулите ѝ, надолу по леко извития ѝ нос, по устните и по малката вдлъбнатина под тях. — Представях си как целувам това прекрасно лице. — Пръстите на Дан се склучиха около меката част на ухото ѝ и той леко подръпна, освобождавайки перления клипс, който пусна в скута ѝ. — Мечтаех си как захвапвам леко това розово ухо. — Той проследи извивките на ушната мида, а после с върха на пръста си очерта възбуждащ малък кръг около мястото, което пулсираше, точно зад ухото, където сутринта Джони си бе сложила малко парфюм „Каландър“. Топлината на неговия допир сякаш съживи свежия растителен аромат и той ги обгърна в благоуханен облак.

Дан не направи нито едно от нещата, които бе описал, но изкусителните му думи я прелъстиха с цялото магическо въздействие, което би имало върху нея действителното изживяване.

— Това ли е всичко, за което си мислел? — Зелените очи на Джони искряха със златисти отблясъци, докато тя изживяваше заедно с

него чувствената фантазия.

— Не. Искаш ли да чуеш още? — Погледът, който ѝ отпрати, бе много по-красноречив от онова, което би могъл да ѝ разкаже.

Джони се наклони напред, окуражавайки интимността на продължителното докосване.

— Да. Искам да знам всичко, което си мислел за мен — прошепна тя подканващо, а устните ѝ неволно се раздалечиха в неосъзната подкана.

— Представях си как ще открия отново луничките ти — продължи той. Гласът му бе звучен и дълбок, а ръцете му очертаха заоблените ѝ рамене и се плъзнаха надолу по ръцете. — А после как ги целувам една по една.

Пламтящият му поглед се сведе към гърдите ѝ, които се надигаха и спадаха в ритъма на все по-отривистото ѝ дишане. Тя все повече се възбуждаше от описанието на въображаемото им любене.

— Опитвах се да си представя какъв е вкусът на кожата ти всеки сантиметър нагоре по тези дълги изваяни крака, докато те намеря топла и приканваща. Сякаш си ме чакала през всичките тези години да дойда при теб именно по този начин.

Джони чувстваше как тялото ѝ следва картината, описана от думите му и знаеше, че никога през живота си не е пожелавала повече един мъж.

— И точно тогава ми дойде наум — каза Дан рязко и разкъса красивата еротична пелена, с която ги бе обгърнал. — Ако ти беше някоя друга жена, снощи щях да почувствам как тези атлазени крака ме обгръщат. Всичко ни водеше към този край.

— Аз ти казах да мислиш за мен като за всяка друга жена — припомни му тихо тя.

— Само че ти не си, Джони. Ти си дъщерята на Том Райън. — Тонът му бе рязък и пълен с горчивина.

— Татко би бил доволен, че имаме чувства един към друг, Дан. — Джони предпазливо избегна думата „любов“. — Той те обичаше като роден син. Знаеш го.

— Да, така е. Освен, това знам, че с удоволствие би ме смазал, ако причиня болка на малкото му момиченце. Което няма да му се наложи. Защото това, че ще ми се налага всяка сутрин да се гледам в огледалото, би ми било достатъчно наказание.

— И за най-развихреното въображение е ясно, че аз отдавна вече не съм малка — възрази Джони с дрезгав смях. — А ти няма да ми причиниш зло, Дан. Аз не съм беззащитно момиченце, вече съм жена. И чудесно знам какво правя.

— Не, не знаеш. — Този път тонът му беше рязък, а сините очи придобиха стоманен оттенък. — В това разкошно женско тяло ти продължаваш да си бъдеш девойката с широко отворените очи, която мечтае за искрена любов, цветя и рози. А аз говоря за двама души, които намират наслада един в друг... за известно време. — Той подчерта твърдо: — За кратко време. Докато все още играех, наблюдавах как някои момчета се опитваха да издържат семейства и да правят кариера. Това всеки път се оказваше непосилна задача — нещо трябваше да се жертва и неизбежно жените и децата се оказваха губещата страна. Реших дори да не си помислям за брак, докато съм в професионалната лига. Не търся постоянни ангажименти, Джони.

— Мога ли поне да изтъкна, че ти вече не си в професионалната лига? — Намеси се тя сухо. — Освен това, Дан, аз имам собствена кариера, на която държа. И също не търся брак.

Той въздъхна отчаяно.

— Надявам се, че наистина мислиш така. Но аз определено смятам, че дори и да си махнала шините, ти си запазила тази своя способност да попадаш в плен на собствените си романтични илюзии. Накрая някой неминуемо ще ти причини болка.

Лицето му изглежда като изваяно от гранит, помисли си Джони, наблюдавайки как красивите черти се втвърдяват. Тя стисна ръце в скута си, докато обмисляше думите му. Беше ли способна да рисува розови картини за нещо, което представляваше чисто физическо привличане между един мъж и една жена? Нима бе изтълкувала тази ситуация съвсем погрешно още от самото начало, защото ѝ се искаше да бъде нещо повече?

— Мисля, че грешиш, Дан — възрази тя тихо. — Аз вече не съм онова глупаво момиченце. Мога сама да се грижа за себе си. Професионално се справям добре. И съм успяла да се добера до преклонната двайсет и осем годишна възраст без разбито сърце. Е, освен една лека рана, трябва да призная, която получих, когато бях на тринайсет, но вината за нея си беше изцяло моя. — Тя се усмихна леко и окуражително.

— Може би си в състояние да се справиш, Джони, въпреки че според мен ти се залъгваш. На този етап обаче изобщо не съм убеден, че аз ще успея.

— Не те разбирам.

— Виж, скъпа, не забравяй, че съм те гледал как растеш цели четири, изключително важни години от твоя живот. Аз помогнах на баща ти да ти направи онази къщичка на дървото в задния двор и пак аз бях онзи, който те отведе в спешното отделение, когато си счупи ръката, докато се правеше на Тарзан, след като Грег отнесе стълбата.

При нормални обстоятелства спомените за едновременните номера на брат й щяха да разсмеят Джони. Но в този момент това бе невъзможно. Тя остана безмълвна, а сърцето й се сви, когато видя болката, изписана върху смуглите черти.

— По дяволите, Джони, не разбираш ли? Една огромна част от мен ме кара да се чувствам така, сякаш блудствам с по-малката си сестра.

— Дан, но това е... — Гласът й заглъхна, докато тя напразно търсеше подходящата дума.

— Абсурдно? — завърши той рязко. — Мислиш ли, че не го знам? Осъзнавам го с това тук. — И той заби показалец в слепоочието си. — Но не мога да се чувствам по друг начин, по дяволите! Познавам те, Джони Райън. Ти си жена, за която един мъж строи дом. И създава деца. Човекът, който се ожени за теб, ще засажда по едно дърво в деня, когато се ражда всяко от децата ви, а вие двамата ще прекарате живота си, съзерцавайки ги как растат... децата и дърветата. А после, когато настъпят златните ви години, ще се държите за ръце и ще се разхождате покрай реката. По дяволите, може би на фона на залеза, който ще кара тази разкошни коси да изглеждат като разтопена мед.

— А от време на време цялата сцена ще бъде озвучавана от цигулки и арфа, за да бъде по-стилна... Не се ли увличаш малко, Кинкейд?

Дан направи гримаса, за момент отпусна назад глава и затвори очи. Гъстите му черни ресници се сплетоха очарователно и този абсурд я накара неволно да се усмихне, въпреки болката, която изпитваше.

— Доста непохватно — съгласи се той и отвори очи точно навреме, за да улови мимолетната усмивка. — Радвам се, че намираш цялата тази бъркотия за толкова смешна.

— Не се усмихвах на това, глупчо.

— А на какво тогава?

— Мислех си колко са хубави миглите ти и как познавам жени, които биха извършили убийство, за да ги притежават.

Той поклати глава.

— Абсурдна мисъл за момент, в който се взема жизненоважно решение, Райън.

— Какво да направя, като си хубав, Кинкейд? Ти просто караш една жена да забрави такива важни въпроси като отговорност и здрав разум.

Той въздъхна тежко. После взе ръката ѝ в своята, поднесе връхчетата на пръстите ѝ към устните си и леко ги целуна един по един.

— Хайде да не избързваме, Джони. Точно сега ситуацията е твърде напрегната. Щом свършиш своето проучване, бихме могли да изследваме личната страна във взаимоотношенията Джони Райън — Дан Кинкейд. Кой знае, може и да греша.

— За какво? — Сърцето ѝ трепна за миг, но предпазливостта не му позволи да запърха с възродена надежда. Почваше да добива все по-ясното усещане, че нищо в тези взаимоотношения няма да бъде лесно.

— Че ти все още си наивното дете, което си спомням. Може би ще успееш да ми докажеш, че си здравомислещата, амбициозна жена, в която твърдиш, че си се превърнала. Прагматикът на семейството, нали така беше?

— Да.

Джони сведе поглед, за да не види той болката, която неволно ѝ бе причинил. Защо не можеше да разбере, че е възможно да бъде добра професионалистка и въпреки това да има сърце, което се преобръщаше всеки път, когато той се яви в мислите ѝ?

— Хайде. — Той стана от дивана и пое ръката ѝ, за да ѝ помогне да се изправи.

— Къде отиваме?

— Ще те отведе обратно в кабинета, преди да съм се поддал на низките си инстинкти.

Целуна я бързо по устните, след което ѝ държа коженото яке, за да се облече.

Приключвай по-бързо с проучването, Джони Райън, каза си тя, докато Дан я караше обратно към колежа в собствената ѝ кола. Ще успееш ли да свършиш всичко за два-три дни. По всяка вероятност Дан не би излъгал, тъй че какво възнамеряваш да откриеш, ако прегледаш всичко най-щателно?

Приключи с това разследване и Дан ще се съгласи на интимна връзка. Тогава ще те люби така, както не би могъл да те люби никой друг. Кой знае, може дори да го убедиш, че те обича.

Беше толкова просто. И така заплетено. Защото интуицията ѝ подсказваше, че Дан Кинкейд искрено се надява тя да приеме необичайното му предложение, само за да я лиши от възможността да проучи документацията му.

ГЛАВА ПЕТА

През седмицата, която последва, Джони се опита да държи това блуждаещо подозрение в най-отдалечените кътчета на съзнанието си. Полагаше отчаяни усилия да се съсредоточи върху работата си. Установи, че студентите спортисти приемаха присъствието ѝ без вътрешна съпротива, но в същото време никой от тях не беше ентузиазизиран от възможността чужд човек да се рови в личния му живот. Поправката Бъкли, осигуряваща правото им на неприкосновеност на личната информация, изискваше, преди да бъде разрешен достъп до оценките им, всеки студент да даде съгласието си. Това не създаде никакви трудности, но те продължаваха да гледат на нея като на представител на испанската инквизиция, а на самите себе си като на заподозрени в престъпна ерес.

Един студент, обаче, пожела да разкаже своята история. Джони прие с радост и покани Дан да присъства на записа на интервюто.

— Много лоялно от твоя страна, Райън — пошегува се той, докато вървяха надолу по коридора към кабинета, който бе успял да ѝ осигури за престоя ѝ в колежа. — Смятах, че ще си криеш картите до края и ще ме оставиш да науча констатациите ти от пресата.

— Това е просто едно интервю, Дан, а не заключителна реч в съда. — За момент се замисли за предстоящото събитие и някак се напрегна. — Всъщност и аз нямам представа какво ще каже Калвин Дън. Снощи дойде при мен точно преди да си тръгна и ме помоли да запиша историята му. Трябваше да съм пълна глупачка, за да откажа нещо подобно. Повечето момчета сякаш са получили парализа на челюстта.

— Ти ги плашиш, Джони. Трябва да разбереш това. Те са млади, опитват се да направят всичко, което е по силите им, за да обаят два свята — академичния и спортния — а ти влетяваш тук, понесла на това прекрасно рамо своята кауза като открито предизвикателство. Какво очакваш да направят — да ти ръкопляскаат?

— Опитвам се да им помогна.

— Може би те не смятат, че се нуждаят от помощ — каза той тихо.

— Може и така да е — призна тя, замислена за архивите, които бе прочела през изминалите няколко дни. — Но едва ли ще отречеш, че има стотици други, които действително имат нужда от помощ. Това е позор за нацията, Дан.

Той спря пред затворената врата на временния ѝ кабинет, леко положи ръце на раменете ѝ, и я обърна към себе си. В гласа му прозвуча нещо подобно на меко предупреждение.

— Зная за скандалите, Райън. Аз съм един от спортистите, които могат да четат, забрави ли? Но тук си сбъркала адреса. Защо просто не си го признаеш, а после да си вземеш чантичката и да се върнеш обратно в Салем, където ти е мястото?

— Още не съм свършила, Дан. — Джони посрещна погледа му с невъзмутимо изражение.

— О, свършила си, скъпа. Просто още не си го разбрала — измърмори той. Смъкна ръце от раменете ѝ и кимна към вратата.

— Е, мадам паяк, влизаме ли в бърлогата ти? Сигурно жертвата ти те очаква.

Когато ги видя, Калвин Дън стана от стола си и се изправи в цял ръст с всичките си двеста и тринайсет сантиметра. Изглеждаше стъписан, че Дан се появи заедно с Джони и тя се запита дали не бе допуснала тактическа грешка. Може би в желанието си да бъде коректна към Дан Кинкейд, бе отишла твърде далеч. Ако Калвин наистина имаше да каже нещо, което би послужило като обвинение срещу неговия треньор или програмата в колежа, той с положителност не би искал да изложи становището си пред човека, който би могъл да създаде или да унищожи шансовете му за кариера в професионалния баскетбол.

— Разбирам, че не си очаквал старши треньор Кинкейд да присъства — каза тя припряно. — Ако желаеш, Калвин, събеседването може да бъде напълно поверително.

Младежът бавно отмести поглед от лицето на Джони към това на Дан и после обратно.

— Не, няма нужда, всичко е наред.

— Добре. Щом така смяташ. — В гласа ѝ все още звучеше въпрос.

— Защо просто не си включиш магнетофона и не го оставиш да свърши? — процеди Дан през зъби. Погледна красноречиво часовника си. — Аз все още възнамерявам днес след обяд да проведе една тренировка стига да не сме прекалено заети с това да спасяваме спорта от корупция.

Джони не обърна внимание на сарказма му и включи малкия касетофон с вграден микрофон. Беше съвсем дискретен, но тя забеляза капчиците пот по челото на младежа, който го гледаше така, сякаш беше най-малко отровна гърмяща змия, която всеки миг ще се хвърли отгоре му.

— Как предпочиташ, да ти задавам въпроси или просто да разкажеш своята история както я чувстваш? — попита Джони тихо, а тонът ѝ явно целеше да го успокои.

Тя много добре знаеше, че касетофонът може да бъде изнервяща трета страна в едно събеседване, затова бе избрала този размер с големината на цигарена кутия. Би предпочела изобщо да избегне този вид натрапване, но записът я предпазваше от евентуални обвинения в неправилно цитиране и в същото време ѝ даваше възможност да насочи цялото си внимание към основната тема.

— Бих искал да ви кажа как аз виждам нещата — измърмори той, свел поглед към огромните си ръце, които нервно помръдваха в скута му. — Как е според повечето момчета... — Вдигна поглед и потърси очите ѝ. — Знаем, че го правите за добро, госпожице Райън. Знаем, освен това, че баща ви е бил страхотен треньор. Но не е възможно да промените каквото и да било. Защото причината е в системата... а не в треньори като старши треньор Кинкейд...

Джони кимна окуражително.

— Продължавай, Калвин.

Тя наблюдаваше как младежът престана да стиска ръце и неловко избърса длани в дългите си, стегнати в дънки бедра.

— Отраснах в Хъф, Кливланд. Там нямате избор дали да се присъедините към някоя банда, или не, госпожице Райън. Въпрос на оцеляване, разбирате ли?

Джони кимна.

— Аз бях един от щастливците, защото можех да играя баскетбол. На дванайсет години вече умеех да забивам добре. Нито

една от деветте гимназии, които ме включваха в отборите си, не си направиха труда да поставят въпроса за следването ми. Нито една.

— А ти някога изявявал ли си желание?

Калвин погледна Джони така, сякаш беше откачила, после отмести поглед към Дан, все едно че искаше да попита: „Ей, това маце наред ли е?“.

— Не, защото не мислех за образование, госпожице, мислех как по-скоро да стана професионален баскетболист. — Той се приведе напред, за да наблегне на онова, което казваше. Беше опрял лакти в бедрата си. — Става ти като мания. Ако не влезеш в професионалната, край с теб.

— Надявам се, че вече не мислиш така.

— Вече не. Но тогава смятах, че друг изход нямам.

Джони кимна.

— Защо не ми разкажеш какво промени всичко това?

— В гимназията бях най-резултатният играч. Всяка вечер правех по трийсет, трийсет и пет точки. Ако не успеех, не можех да погледна другите в лицето. Аз бях Силата. Всички разчитаха на мен. Аз бях човекът, с когото трябваше да се съобразяват...

При спомена за онези дни, чертите му за миг станаха сурови.

— Имах приятели — тринайсет-четиринайсетгодишни момчета, които вече извършваха въоръжени грабежи. Но аз бях мъжкар, разбирате ли? Защото можех да играя.

— Разбирам, Калвин.

— Никой не ме е карал да работя усърдно за оценки. Беше като заплащане. „Ей, момче, ти изведи отбора до щатските финали и петицата по алгебра ти е сигурна!“ За мен това беше нормално. Знаех, че звездите в баскетбола правят страхотни пари. Изглеждаше ми съвсем правилно заплащането да почне от по-рано.

Джони не можеше да оспорва разсъжденията му, въпреки неодобрението ѝ към системата, която ги бе формирала.

— После учителят ми по икономика почина и до края на годината ни пратиха заместник. Той се канеше да ме скъса, защото не съм му влизал в часовете.

— И какво стана?

— Другите учители... отидоха и разговаряха с него. Казаха му „Калвин е спортист, разбираш ли? Той няма да се занимава с науки“.

Обясниха му, че трудно можеш да изкараш един младеж некадърен, когато ти пълни салона. Получих си оценката и всичко си беше точно.

— Разбирам.

— Не. Не разбирате. Един студент спортист става съвсем различен, когато започне да участва в мачове. Не е нужно да иска нещо. Просто си го получава. Негов съветник е треньорът му, той никога не става част от студентската общност. По едно време мислех да ставам компютърен инженер, да измислям разни такива видеоигри, нали се сещате?

Джони кимна, за да не прекъсва Калвин Дън, който все повече се увличаше в разказа си.

— Е, не нацелих таблото на изпитите, но аз бях Силата, трябва да го разберете. Можете ли да си представите как заявявам на треньора: „Слушай, тренер, ще трябва да изпусна тренировката, защото работя извънредно в лабораторията“. — Той прихна. — Какво мислите, че би казал който и да е училищен треньор?

— По-скоро мога да ти кажа какво бих искала да ти отговори — отвърна Джони.

— Вие не сте добре, госпожице Райън! Е, и какво смятате, че ще каже? — Думите му се изплъзнаха преди младежът да успее да ги спре и тъмните му очи се разшириха в безмълвно угризение за неволната грубост. Джони видя как потърси с поглед Дан, сякаш разчиташе на помощ, за да се измъкне от трапа, който току-що си бе изкопал.

— Няма нищо, Калвин. Убеден съм, че госпожица Райън не го е възприела като лична обида. — В дълбокия глас на Дан звучеше стаен смях, но лицето му представляваше непроницаема маска.

— Разбира се, че не, Калвин — потвърди тя. — Освен това, за съжаление си прав за отговора на треньора. Но това не го прави морално приемлив.

— Точно това се опитвам да ви кажа. Вижте, докато бях надежден играч, можех да получавам всичко. Безплатни дрехи, обеда. Даже имах кола.

— Кола? В гимназията? — Тя недоверчиво повдигна вежди.

— Естествено. Условието бе всяка сутрин да мия колите на паркинг. Но всички знаеха, че нямам време за подобни неща. Рано сутринта имах тренировка. Изглеждаше така, все едно че купувах колата от заплатата си на хартия. Но не съм сапунисал нито една кола и

не съм платил нито цент. — Когато се убеди, че тя му вярва, Калвин продължи: — Искане ме във всички водещи университети в страната. Имаше хора, които слагаха на масата десет, дванайсет хиляди долара само за да подпиша. По дяволите, в един момент по време на обиколката ми из района на един от колежите, даже ми предложиха мацка.

— Всички колежи ли ти предлагаха пари? — попита тя тихо, усещайки как Дан до нея се напруга.

Внезапният му смях я изненада.

— Не, не всички. Няколко решиха, че не пасвам на програмата им. Предпочитаха състезателите им да посещават часовете, а не вярваха, че ще изкарам и един семестър. Не искаха да хвърлят стипендията на халос за един потенциален неудачник... И после дойдоха от колежа „Каскейдс“. — Той се усмихна към Дан. — Старши треньор Кинкейд ме избра лично. Той дори не говори с мен за играта. Просто ми подаде една книга и каза „чети!“. А после ме обвини, че съм имал характеристика, дето можела да ми спечели наградата „Пулицър“ за литература.

— Фалшифицирана ли беше?

— Не точно. Но... — каза той и усмивката му стана още по-широка — може би оценките бяха малко надуте. Треньор Кинкейд ми заяви, че ако искам да постъпя тук, трябва да се съглася да посещавам летни курсове, а през останалата част на годината да уча сериозно. Бях готов да си ходя. Аз бях Силата, а той се държеше с мен като че ли съм някакъв сополив некадърник.

— И после?

— После ми каза нещо, което цял живот няма да забравя. Стана, стисна ми ръката и ми пожела успех, където и да се установя. След което добави: „Не забравяй, Калвин, от това, което си, ще зависи цялото ти бъдеще“.

Седнах обратно и подписах проклетия му договор.

Лентата продължаваше да се върти с лек шум във внезапно настъпилата тишина. Джони се приведе напред и изключи касетофона.

— Благодаря ти, Калвин. — Тя стана и подаде ръка на младия човек. — Зная, че каквото и да се случи с твоята баскетболна кариера, те очаква смислен живот.

След като младежът си тръгна, тя се обърна към Дан:

— Истина е, нали? Не е някаква измислица, която цели да те изкара непримирим бунтар и герой.

— Ти си бунтовничката, Райън, не аз, забрави ли?

Джони впери замислен поглед в ироничното му изражение.

— Мисля, че не си искрен, Дан Кинкейд. Настояваш, че комисията, към която работя, е некоректна, а в същото време изцяло споделяш чувствата ми по отношение на злоупотребите в студентския спорт.

В този миг Джони осъзна, че страховете ѝ относно Дан, спотаени някъде, бяха неоснователни. Испита такова облекчение, че ѝ се прииска да го изкрещи така, че всички да я чуят. Скоро щеше да приключи с проучването, сетне вече можеше да се заеме да убеди Дан, че те двамата имат какво да споделят и извън общия интерес към спорта. От тази мисъл настроението ѝ се повиши значително.

Резките думи на Дан я стовариха обратно на земята.

— Ако говориш за факта, че системата тика захарчета под носа на момчетата във вид на спортни стипендии и сочи към професионалната лига като гърнето със злато в края на дъгата, това наистина е престъпление. Ако имаш предвид, че в гимназиите по принцип преобладава тенденцията да дават дипломи на спортистите, а не да ги образуват, съгласен съм, че трябва да се направи нещо. Ако изтъкваш факта, че ги прогонваме в един свят, където имат твърде малко шансове извън професионалния баскетбол, с готовност ще се оставя да ме обесят с главата надолу, ако има и един такъв случай с мое участие. — Погледът му стана суров, а очите — кристалносини. — Но ние никога няма да се съгласим, че твоята комисия е отговорът, Джони. Защото ти не търсиш отговори, а само поводи за обвинения.

Джони вдигна очи към тавана в отчаяно усилие да запази спокойствие.

— Какво трябва да направя, за да те убедя, че грешаш?

— Вечеряй с мен.

Това я накара да го изгледа стреснато и в пълно недоумение.

Работеха заедно вече цяла седмица и Дан ѝ предоставяше всичко, което тя искаше. Поддържаше отношенията им изцяло на делова основа и беше ясно, че докато тя извършва своите проучвания в колежа, той бе твърдо решен да се отнася към нея единствено като към Джони Райън — прокурор. Държеше се учтиво, но хладно.

— Това ще промени ли мнението ти за моята работа? — попита тя с надежда, въпреки че предварително знаеше какъв ще бъде отговорът.

— По дяволите, не! Но с положителност ще разведри иначе самотната ми вечер. Никак не е лесно, Райън, да зная, че си толкова близо и в същото време така далеч. Всеки път, когато влетяваш в кабинета ми, така официална и авторитетна, нямам друг избор, освен да се съсредоточа върху работата. Искам да заключа тази проклета врата, да кажа на Джанет и Кимбърли, че изчезвам за една седмица и да ти се наслажда по всевъзможен начин. И по невъзможен също.

— Добре си успял да скриеш тези свои пориви, Дан. Вече започвах да си мисля, че много успешно съм се сляла с мебелировката наоколо.

— Не и докато мебелировката не се пропие с този възбуждаш парфюм, с който си в момента.

Той се беше изправил и стоеше на не повече от петнайсет сантиметра от вдигнатото ѝ лице. Очите му бяха тъмно индиго и Джони знаеше, че собственото ѝ желание се отразява в тези сини кладенци.

— Не съм си сложила никакъв парфюм — прошепна тя, внезапно осъзнала как се усещат плаващите пясъци, притегляна неудържимо и потъваща все по-дълбоко и по-дълбоко във влажния му поглед.

— Разбираш ли какво искам да кажа? Почваш твърде много да ме изнервяш, Джони. Защото не мога да изхвърля от мислите си този сладък аромат.

— Дан... — Топлите ѝ очи зовяха целувката, за която копнееше цяла седмица.

— Трябва да отивам на тренировка, Райън — каза той рязко и се отдалечи, горчиво поклащайки глава. На прага се обърна с ръце в джобовете на панталона си. — Не забравяй вечерята — напомни ѝ той. — Ще ти изнамеря дори местенце с ръжен хляб и бобено пюре.

Джони нямаше нужда от примамка, за да остане насаме с Дан Кинкейд извън спортния комплекс, който само подчертаваше различията между тях. Думите му незабавно отекнаха в мислите ѝ.

— Няма нужда, ако ти се яде пържола — предложи тя щедро с мисълта, че винаги може да си поръча салата. — Можем да отидем в едно заведение, където разбрах, че имало хубаво говеждо филе.

Дан се засмя.

— Не бих ти причинил това зло, Джони. Освен това аз съм изостаналият. Знаеш какво казват за жителите на Юджийн.

Джони се усмихна.

— Че спирали кроса си, само за да си изядат кълновете и да проверят чистотата на въздуха.

— Точно така — потвърди той весело. — Честно казано, мисля, че просто трябва да се преместиш тук завинаги. Ще попаднеш точно на мястото си, скъпа.

Джони усети как сърцето ѝ прескочи. Наистина ли го мислеше? Нима ѝ намекваше да се премести тук, за да бъде заедно с него или просто така си приказваше? Той си тръгна, за да отиде на тренировка и тя въздъхна. Сигурно е второто. Ако Дан проявяваше какъвто и да било интерес към по-дълготрайна връзка, той определено го правеше по доста странен начин. Беше късно, когато Джони свърши работата си и тръгна да намери Дан. Знаеше, че ако е в график, тренировката му трябваше да свърши скоро. Наближи салона, но не чу обичайното тупкане на баскетболната топка по паркета, нито пронизителната свирка или отривистите напътствия на Дан. Прекрачи прага на залата и замръзна на мястото си, а поздравът заседна в гърлото ѝ.

Момчетата от отбора очевидно вече бяха в съблекалните.

Можеше само да предполага, че Дан е отпратил помощник-треньорите и инструктора. Човекът очевидно имаше нужда от уединение. Гледаше го как целува жената така ласкаво и нежно, както бе целувал и самата нея, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Непознатата беше с гръб към Джони, но дори и от тази задна позиция никак не ѝ бе трудно да прецени, че дребната ѝ фигура е свършена. Беше се изправила на пръсти, ръцете ѝ обвиваха врата на Дан, а дългата кестенява коса се спускаше до раменете като искряща завеса. Джони се обърна рязко и избяга от салона. В този миг отвътре се разнесе смях — единият глас — звънка сребриста мелодия, другият — плътен, дрезгав и одобрителен.

Събра си нещата по възможно най-бързия начин, твърдо решена незабавно да напусне спортния комплекс, за да не ѝ се налага да среща Дан отново. Онова, което със сигурност не желаше, бе да остане с него насаме, особено при положение, че мисълта му бе ангажирана с друга жена.

Когато стигна до паркинга, изведнъж съобрази две неща. Първо, ако си заминеше така внезапно, после щеше да ѝ се наложи да обяснява поведението си. Можеше да му каже, че е забравила за срещата им, но прекрасно знаеше, че Дан никога няма да повярва на нещо подобно. Второ, тя вече го бе уверила, че е зряла жена, която не се поддава на момичешки фантазии. Сега можеше да избяга, но с такава реакция щеше да издаде чувствата си. И той щеше да се отдръпне още повече, отколкото през тази последна седмица, което Джони в никакъв случай не искаше да допусне. Явно трябваше да се престори, че нищо не се е случило. Докато вървеше обратно към кабинета му, тя мислено си вдъхваше кураж.

— Здравей. Готова ли си?

Джони се удиви на сърдечността в гласа му, имайки предвид, че само преди няколко минути той се бе прегръщал с друга жена.

— Да, струва ми се. Къде отиваме? — Тя сведе поглед към роклята си, като че ли за да попита дали е в подходящо облекло.

— Вкъщи. Днес прескочих до домакинската катедра и Шерил Брукс ми изработи едно вегетарианско меню. Кълне се, че било вкусно. Възнамерявах като се прибирам, да напазарувам и да ти стотвя вечеря, която ще помниш цял живот.

Усмивката му беше толкова самодоволна, че Джони не знаеше дали да избухне в сълзи или да го цапардоса с преспапието, оставено на голямото бюро. Как може такава неща — да кара една от жените, с които е близък, да му изготвя меню за прелъстяване на друга. Нима бе толкова изостанала? Шерил Брукс със сигурност не се е притеснила особено, когато му е давала менюто.

— Няма нужда — отвърна тя рязко.

Дан присви очи и я погледна внимателно.

— Ясно. Само че днес ти почти не си напускала тази стая. Мислех да ти създам удобства и да те оставя да си починеш, докато аз ти демонстрирам скритите си таланти.

Вече знаеше за няколко от тях. Този мъж беше такъв фокусник, че ако някога се откажеше от баскетбола, спокойно можеше да започне нова кариера в „Ринглинг Брадърс“.

— Убедена съм, че си пълен с изненади — каза Джони припряно, минавайки покрай него. — Тогава ще се видим у вас.

— Разбира се. — Той бръкна в джоба си и извади връзка ключове. Откачи този за къщата си и ѝ го подаде. — Чувствай се като у дома си — изрече любезно той. — Няма да се бавя. Шерил дори ми написа магазините, откъдето мога да купя продуктите.

— Шерил явно е абсолютно съкровище — измърмори тя, докато поемаше ключа от протегнатата му ръка, след което го пусна в чантата си.

Докато се отдалечаваше, тя усети смущението му и изпитателния поглед, с който я изпрати. Съзнателно положи усилия да върви с вдигната глава, изпънати рамене, с решителна и енергична крачка. Можеше да прояви не по-малко безразличие от онова олицетворение на съвършенството Шерил Брукс.

— Много беше вкусно — призна тя неохотно, без всякакво желание да отчита каквито и да било заслуги на Дан Кинкейд. Но блюдото маникоти, салатата и хлябът с подправки наистина бяха великолепни. Ако не знаеше кой бе съставил проклетото меню, вечерята щеше да ѝ достави искрена наслада.

— Не беше лошо, нали? — съгласи се той с леко озадачен вид. — Шерил обеща, че месото изобщо няма да ми липсва. Даде ми една рецепта за соеви кюфтета, които ще опитаме в някой от следващите дни, когато бъда обзет от по-авантюристичен дух.

— Не виждам защо трябва да се съобразяваш с мен.

— Приятно ми е да правя разни неща за теб, Джони.

Тонът му бе толкова искрен, че тя просто не можеше да го изтърпи нито минута повече. През цялото време докато вечеряха, водеха лек, непринуден разговор, все едно че в ситуацията нямаше нищо необичайно. Дан беше в по-добро настроение, отколкото през изминалата седмица, но тя нямаше никакво желание да установява дали причината за това бе в целувката с Шерил или в перспективата да прекара вечерта със самата нея.

Неговото малко фалшиво свирукане до такава степен я изнерви, че тя реши да се разходи в гората зад къщата му, като се опитваше да измисли някакво извинение защо не се появява в кухнята. Остана навън колкото можа и се върна едва когато започна да ръми.

— Разкажи ми за приятелката си Шерил — не издържа тя, тласкана от отчаяната нужда да научи всичко за своята съперница.

Съперница? Безспорно Джони нямаше право на никакви претенции по отношение на Дан Кинкейд. Но ѝ се искаше. О, господи, как само копнееше да се превърне в част от живота му! Все повече и повече, докато наблюдаваше близките отношения между него и момчетата от отбора, Джони се убеждаваше, че качествата му далеч не се изчерпват с красивата външност и страхотната усмивка. Той беше от хората, които наистина борееха за своите играчи. Освен това, въпреки че Дан никога нямаше да го признае, тя твърде много го вълнуваше. И независимо, че менюто бе изготвено от друга жена, нали инициативата за тази вечеря бе негова. Беше си направил труда да напазарува, без да има някаква предварителна представа от необходимите продукти и после бе стотвил специално за нея, само защото смяташе, че тя бе работила твърде много.

Добър човек, реши тя и леко въздъхна. Внимателен. И точно затова бавно и неизбежно се влюбваше в него.

Дан сякаш не забелязваше потиснатото ѝ настроение. Сви неангажирано широките си рамене.

— Няма много за разправяне. Симпатична жена, която по една или друга причина реши, че от нея зависи да не гладувам. Повечето от продуктите във фризера ми са по препоръки, включени в срочните разработки за нейните часове по пълноценно хранене. Впрочем, тя одобрява това, че си решила да промениш диетата си и да включиш млечни продукти и яйца.

Страхотно. Дамата не само си бе извоювала привилегията на негова приятелка, а се бе погрижила да напълни и килера.

— Сигурно е много приятно, когато някой проявява такава загриженост към теб — каза тя в израз на престорено мило отношение.

— Мисля, че е самотна. Съпругът ѝ почина и вече няма на кого да готви. И тъй като аз съм единственият ерген във факултета, изборът ѝ падна върху мен.

— Как така? Не е ли малко млада за вдовица? — Джони не успя да сдържи любопитството си. Стори ѝ се странно, че едно младо момиче, очевидно на не повече от двайсет години, се бе озовало в такава положение.

— Млада? — Дан отново наля вино в чашите им. — Не съм мислил за това. Тя преподава тук от двацет и пет години, тъй че трябва да е около петдесетте. Може би е малко по-млада, отколкото човек би предположил.

— Но... — Изненадата на Джони се изписа на лицето ѝ, докато самата тя недоумяваше как бе допуснала подобно недоразумение.

Дан съобрази преди нея.

— Аха. Когато се появих в кабинета, ти вече си беше облякла палтото. Случайно да си ме търсила преди това? — При вида на напрегнатото ѝ изражение, той кимна. Нямаше нужда от отговор. — И си минала покрай салона точно когато Ан Бишъп ме удостои с този скромнен израз на нейната признателност.

— Ан Бишъп? — Името ѝ прозвуча познато и тя сбърчи гладкото си чело в опит да си спомни. Когато успя, прозрението бе твърде неприятно.

Дан разбра, че се е сетила.

— Правилно. Съпругата на Брайън Бишъп. Защитникът със страхотните оценки.

— Ясно.

— Не е онова, което си мислиш. — Гласът му беше спокоен и невъзмутим.

— Не, разбира се.

— Направих на Ан една услуга. Тя е емоционално момиче и това беше нейният начин да ми благодари. Нищо повече.

— Вероятно не би искал да споделиш с мен точно каква услуга е провокирала подобна благодарност?

Дан стана, за да прибере масата.

— Не. Но ми е приятно да установя, че си изпитала ревност. — Усмивката, която отпрати към нея, бе толкова самоуверена, че Джони изпита желание да запрати остатъка от маникоти в главата му.

— Изобщо не съм ревнувала.

— Разбира се, че си — възрази той, привеждайки се, за да я целуне отривисто. — Точно както аз бих реагирал, ако те видя в прегръдките на някой друг мъж. Но ти се справи чудесно, Джони. Има жени, които щяха да влетят в салона, да се разкрещят и разблъскаат. — Очите му блестяха от възхищение. — Жестока мацка си, Райън.

Безспорно Джони се измъчваше, защото нямаше представа дали трябва да се чувства по-добре или по-зле. Не ѝ харесваше той да смята, че тя може да бъде толкова небрежна по отношение на една връзка. Можеше да се преструва, че има опит, който всъщност не притежаваше, но действително да живее по този начин бе нещо съвсем различно. Как би могъл Дан в един момент да започне да възприема отношенията им като нещо сериозно, ако не е сигурен, че и тя мисли така? Каква заплетена паяжина, помисли си Джони, вперила поглед в рубиненото бургундско, сякаш се надяваше да намери отговора в искрящите му дълбини.

— Ще ми липсваш. — В гласа на Дан прозвуча съжаление, докато я изпращаше до колата. — Сигурно наистина трябва да тръгваш?

— Да, така е. Но само за събота и неделя — добави тя тихо, облягайки се на вратата на колата, докато обвиваше с ръце тънкия му кръст. — Връщам се в понеделник — поясни тя с надежда.

— Нали знаеш, че в понеделник тръгваме на турне — припомни ѝ той със съжаление, а пръстите му очертаха първо слабото ѝ лице, а после и устните.

Джони целуна леко връхчетата на пръстите му.

— Мислиш ли, че извънредно заетият старши треньор Кинкейд ще намери време за едно интервю в понеделник сутринта?

— На разположение съм — обеща той и неохотно ѝ отвори вратата на колата. — Освен това, Джони...

— Да? — Както си закопчаваше предпазния колан, тя застина в очакване и вдигна поглед към сините очи.

— Бъди внимателна. Тревожа се, когато шофираш по тези хлъзгави пътища.

Джони потисна пристъпа на разочарование. Беше се надявала на някакво интимно признание. Е, всъщност го получи, но то продължаваше да звучи като нещо, което един мъж може да каже на малката си сестричка. Тя въздъхна.

— Ще внимавам — измърмори в отговор с ясното съзнание, че е излишно да подчертава факта, че отдавна е пораснала. Просто трябваше да му го докаже с поведението си.

Дан се усмихна удовлетворен чисто по мъжки.

— Добре, момичето ми.

Затвори вратата на колата ѝ и застана там с ръце, мушнати дълбоко в джобовете. Гледаше я как се отдалечава, а лицето му ставаше все по-сурово. Още утре, сигурен беше в това, тя щеше да докладва на Уилям Мърдок какво е свършила и после щеше да открие, че не е толкова лесно, колкото си го е мислела. Дан започваше да осъзнава, че я е подценил. Но той знаеше, че Мърдок е решен да се издигне до славата от пепелта на погребалната клада на Дан Кинкейд. А за политика нямаше да има особено значение, ако междувременно съсипеше и цялостната спортна програма на колежа.

ГЛАВА ШЕСТА

— Какво смяташ, че е това, по дяволите?

Уилям Мърдок захвърли кафявата картонена папка върху безукорното си махагоново бюро и куп листа се разхвърчаха по мекия бежов мокет.

Джони проследи с поглед падналите документи и смутено поклати глава. Няколко непокорни къдрици се освободиха от стегнатия кок и добавиха нотка на своенравност към иначе сериозния ѝ имидж. Тя отново бе в работния си тоалет — костюмът ѝ бе елегантен и строг, а косите — прибрани по начин, който, тя считаше за по-делови.

Уилям Мърдок, председател на комисията Мърдок, бъдещ кандидат за главен прокурор на щата, шеф и наставник на Джони, само я изгледа в отговор. Кафявите му очи бяха потъмнели и осъдителни, а пръстът му с безупречен маникюр, разсече въздуха в нейна посока.

— И какво, според теб, трябва да правя с всички тези безсмислици?

— Да ги представиш на комисията — отвърна тя направо. — Според мен останалите членове ще бъдат доволни да научат, че в колежа „Каскейдс“ по изключение се действа законно и коректно.

— Доволни? — Гласът му се извиси над обичайния ораторски регистър. — Райън, ти не си новачка в политиката. По дяволите, би трябвало да си наясно!

Тя скришом избърса длани в полата си. Имаше неприятното усещане, че може да предскаже какво се опитва да постигне Уилям, и предчувствието, което плъзна като ледени пръсти по гръбнака ѝ, никак не ѝ хареса.

— Може би трябва да ми обясниш по-подробно, Уилям — предложи тя тихо.

За момент той престана да крачи из стаята и я прониза с хладен поглед. Беше пъхнал ръце в джобовете на сивите си панталони, отметнал назад сакото в модерна европейска кройка. Не за първи път тя отбеляза мислено, че Уилям е изключително привлекателен мъж.

Трудно можеше да си представи как някоя жена би могла да гласува против него. Беше висок, с вълнисти кестеняви коси и дълбоко разположени очи с цвета на тъмен шоколад. При нормални обстоятелства представителките на нежния пол би трябвало да са заспали, за да не усетят магнетичното му въздействие.

Но сегашните обстоятелства далеч не бяха нормални, осъзна тя, докато наблюдаваше как тъмните му очи обходиха стаята и след това отново я изгледаха настоятелно.

— Работим заедно отдавна, Джони. — Настани се на ъгъла на бюрото си, наклони се към нея и гласът му прозвуча по-меко.

Изражението му бе на сговорчив приятел. Беше възвърнал и плътния си тембър, който отекваше в стените с полирана ламперия и изпълваше стаята с кадифения му баритон.

— Отдавна — съгласи се Джони и кимна. — Целият ми досегашен стаж в системата на закона е от работа при теб на една или друга длъжност, Уилям. Знаеш, че съм ти признателна, за всичко, което си направил за мен.

Въпреки че Джони със сигурност не беше така близка с Уилям Мърдок, както намекваха доста жестоко някои любители на клюките, той бе неизменната движеща сила зад възходящото ѝ професионално развитие. Тя се бе запознала с него още в университета — беше дошъл да чете лекции по законодателно право. Беше вдъхновяващ оратор и Джони с възторжен трепет разбра, че е поканена, заедно с още двама отлични студенти, на малък прием в негова чест. Същата вечер той дръпна Джони настрана и двамата за известно време се усамотиха в един кабинет в дома на декана, където се провеждаше въпросният прием. Говориха си около час за силата на политиката и закона. В края на този разговор той покани Джони да се включи в неговата кампания и тя прие без колебание. От пет години работеше за него на най-различни постове. Фактът, че той уреди назначаването ѝ в неговата комисия само показваше колко уважава нейното мнение и способности. Нямахше нищо общо с намеците, подхвърляни от някои таблоиди, че двамата били в интимни отношения. Той събра вежди и предупреди намръщено:

— Нищо няма да свършим, ако използваме парите на данъкоплатците, за да ги уведомим, че Даниел Кинкейд и неговите колеги треньори са добри момчета. Всеки, прочел и една спортна

страница, го знае отлично, Джони. Това, от което имаме нужда, е малко кал. Фактите.

В този момент тя си спомни какво ѝ бе казал Дан за правилата и честността и зададе същия въпрос на шефа си:

— Ами ако мръсотията и фактите невинаги са едно и също?

Той заобиколи бюрото, настани се в тъмното си кожено кресло и се облегна назад, обгърнат в аурата на върховна самоувереност.

— Никой не е съвършен, Джони. Дори бойскаутите като Кинкейд. Няма начин някъде да не е нарушил разпоредбите — набиране на състезатели, характеристики, плащане. Едно подхлъзване ни е достатъчно, за да постигнем своето.

— Не мисля, че ще открия нещо, Уилям. Познавам Дан Кинкейд. Познавам го от дете. Ако Диоген го беше срещнал, сигурно щеше да си угаси фенера и да престане да търси честен човек.

Уилям въздъхна с пресилена досада.

— Щом имаш такава слабост към гръцките философи, Райън, не забравяй тази мъдрост на Демостен: „Човек е склонен да приема желанията си за действителност“. Възможно ли е да си започнала това проучване с розови очила, само защото Кинкейд е стар приятел?

— Разбира се, че не — отвърна тя бързо. — Работих много усърдно, Уилям. Изчетох щателно цялата документация. Там няма нищо, което да дискредитира Дан Кинкейд или колежа.

— Добре, върни се обратно и продължи да ровиш — посъветва я той. — Никой не е абсолютно чист, Джони. Безупречно честен човек не съществува.

— Добре — отвърна тя тихо. — Но съм убедена, че по отношение на конкретния човек, ти грешиш.

Ненаправно имаше втора специалност философия. Когато стана от стола си и се отправи към вратата, Джони си спомни една от старите максими: „Щом някой упорито твърди, че честни хора не съществуват, самият той е мошеник“. — Джордж Бъркли, „Максими относно патриотизма“. Тя скришом отбеляза една точка за себе си.

— Райън?

Обърна се и го изгледа през рамо.

— Да?

— Занимавам се с тези неща доста по-дълго от теб. Там има нещо. Просто трябва да продължиш да търсиш, докато попаднеш на

някаква злоупотреба. — Той се усмихна с откровената сърдечност на изгладняла акула. — За разнообразие би могла да приложиш нова, уважавана от времето тактика.

— И каква е тя?

— Ти си привлекателна жена, Джони. Дан Кинкейд е мъж. Измисли нещо.

Джони поруменя от гняв.

— Как можеш да ми предлагаш нещо подобно, Уилям!

Той сви рамене и се захвана да прибира разпилените листове на предварителния ѝ доклад.

— По дяволите, скъпа, тези методи са по-стари от Мата Хари. И нищо чудно да се окажат резултатни. Знае се, че мъжете издават доста тайни, докато се наслаждават на известен одих в топло легло с желана жена.

— Не би го направила, сигурен съм.

Дан Кинкейд седеше неудобно на стола и изглеждаше някак нелепо сред офисна мебелировка в традиционен стил. Беше отпуснал ръце върху дървените странични облегалки, а дългите му крака стърчаха далеч пред него. Но болезненото изражение, изписано на лицето му, не се дължеше на физическо неудобство.

Е. Г. Харисън, спортен директор на колежа, поклати глава в отговор и почука с един молив по вестника.

— Откъде смяташ, че са взели това? Не от мен, във всеки случай. И със сигурност не от теб.

Дан неохотно отмести мрачен поглед към заглавието, а бузата му нервно потръпваше.

— Не зная — призна той.

— Няма начин да не е тя. Това е единственият отговор. Казвам ти, тази жена е невероятна, да не говорим, че има качества да ни повлече със себе си, когато се провали.

Въпреки че Дан си казваше абсолютно същото, откакто Джони бе влязла в кабинета му, професионално безупречна и безспорно красива, той не искаше да го приеме. Независимо че продължаваше да има проблеми в усилието си да раздели желаната жена от момиченцето,

което бе познавал и обичал, той копнееше за Джони Райън повече, отколкото за която и да била друга жена в живота си.

Но това не беше просто страст, тя изпълваше всяко кътче на съзнанието му. По време на тренировка той мислеше за нея, за прекрасната ѝ усмивка и с усилие поддържаше строгата дисциплина, която се бе превърнала в негова лична търговска марка. Припомняше си сладкия вкус на устните ѝ, докато обсъждаше перспективите за набиране на нови състезатели през следващата година заедно със своите помощник-треньори и за малко да подпише за един сто и шейсет сантиметров център, при цялото внимание, с което изслушваше проучвателните доклади. Представяше си тези топли, усмихнати пълни устни, когато се събуждаше сутрин и тя оставаше с него през целия ден, докато не видеше ласкавите ѝ зелени очи, преди най-накрая да потъне в сън. Но дори и тогава бе обсебен от меките заоблености на тялото ѝ, от гърления смях, от допира ѝ, който можеше да го превърне в мълния, която заплашваше всеки момент да се изплъзне от контрол.

Не желаше да обсъжда Джони Райън, професионалният политик, която се бе впуснала да изгради име на своя шеф.

Не искаше да си напомня, че тя се е втурнала нагоре по стълбицата на политическия успех откакто е завършила колежа, постигайки всичко, което е превръщала в своя цел. Неприятно му беше да приеме, че е достатъчно амбициозна, за да го прегази в името на по-нататъшния възход в кариерата си.

Почукването на графитния връх върху заклеяващото заглавие върна вниманието му към болния въпрос. В момента положението не изглеждаше добро за никого, независимо от това кой бе виновен за него.

— Внимавай, Дан — предупреди го Харисън тихо. — В случая не става въпрос просто за приятелството ни. Ако това момиче успее да разкрие малкия инцидент с Бишъп, ще ми се наложи да се разгранича официално. Решението си беше лично твое и аз ще трябва да го оглася. Невинаги съм съгласен с ограниченията, които се налагат на спортните програми, но правилата са си правила. На отбора може да бъде наложен изпитателен срок, ако истината за онова, което си направил, излезе наяве. Няма защо да ти казвам в какво окаяно положение ще изпаднем, ако изпуснем приходите от телевизията. Заради колежа съм

длъжен да разглеждам нещата в по-широк план. — Сивите му очи задържаха погледа на по-младия мъж. Е. Г. Харисън харесваше Дан Кинкейд и го уважаваше като играч, треньор и човек. Но в момента не ставаше въпрос за това.

Дан въздъхна и се надигна от малкото кресло. Ръстът му наистина беше внушителен. Протегна ръка към спортния директор.

— Ясно, Харисън, не се тревожи. Не бих искал нещо да се случи на колежа заради мен. — Той леко издаде напред челюстта си и изпъна рамене, след което вече не изглеждаше като палавник, повикан в кабинета на директора. — Бих го направил отново, да знаеш.

Харисън стана, прегърна Дан през рамо и го изпрати до вратата.

— Зная, Дан. И затова, каквото и да става, имаш искреното ми възхищение.

Страхотно, помисли си Дан, докато предпазливо вземаше завоите, шофирайки своя блейзър по мокрото от дъжда хълмисто шосе към дома си. Накрая като нищо мога да се окажа уважаван и... безработен. А най-невероятното нещо в цялата тази бъркотия бе, че бъдещето му се намираше в ръцете на една жена, която вече бе разтърсила живота му повече, отколкото той бе допускал, че е възможно.

Джони караше по хлъзгавия път към Юджийн. Връщаше се един ден по-рано. Искаше да остане повече време с Дан преди турнето му. Докато измине петдесетина километра, тя вече се бе успокоила и бе преодоляла горчивината от обвиненията на Уилям. Знаеше, че той поначало гледа доста цинично на нещата, за разлика от нея, но досега това не я притесняваше. Този път обаче беше замесен любим за нея човек. А тя наистина обичаше Дан. Не с романтичната страст на ученичка, чиято пленница бе в розовата мъгла на юношеството, а със зрялата, съчетана с уважение любов на възрастния.

Освен това знаеше с абсолютна сигурност, че той не бе способен да извърши нещо незаконно или дори непочтено. А когато проучването ѝ приключеше и тя се отправеше към следващия колеж, щеше да го научи и Уилям Мърдок и целият щат Орегон.

Обзета от нежни чувства към Дан, тя остави мислите ѝ да се реят сладостно. Внезапно задните ѝ колела забуксуваха, докато се опитваше

да вземе един остър завой по пътя, и въпреки че това веднага я върна към действителността, усилията ѝ закъснях. Колата поднесе и Джони почувства как десните колела затънаха в калта на банкета.

Тя ритна ядно гумата, когато видя как е заседнала в ръждивата кал чак до джантата. А сега какво? Вперила поглед в оловносивото небе, което продължаваше да напоява долината Уиламет, тя знаеше, че днес движението по шосето, което заобикаля горичката, ще бъде твърде оскъдно. Нямаше друг избор, освен да тръгне пеша.

Когато я видя трепереща на прага си, Дан разшири очи от изненада, след което отмести поглед покрай нея, за да види къде е колата ѝ.

— Джони, какво, по дяволите...

— Трябваше да дойда по-рано. Искях те само за себе си, преди да заминеш.

Той присви очи, огледа мократа ѝ до кости фигура и я покани в топлатата си къща.

— Къде ти е колата? Не чух кога си пристигнала.

Тя поклати глава и се усмихна унило. Виновна си беше, факт.

Това, което се случи, едва ли бе доказателство, че е зряла жена, способна сама да се грижи за себе си.

— Там надолу по хълма. Заседнах в банкета.

Джони се слиса от начина, по който Дан я сграбчи за раменете, а погледът му напрегнато се плъзна по тялото ѝ.

— Нарани ли се някъде?

— Разбира се, че не. Просто заседнах в малко кал, това е всичко. Утре ще се обадя на пътна помощ да ме изтеглят.

Той изсумтя, с което искаше да покаже, че колата ѝ изобщо не го притеснява.

— Знаех си, че не трябваше да пътуваш до там и обратно. Твърде е опасно.

Джони плъзна поглед по изострените черти на лицето му и изражението ѝ стана ласкаво.

— Ей, Кинкейд, я се успокой. Добре съм. Освен това не пътувам всеки ден. Пристигнала съм и ще остана докато е необходимо.

— Какво имаш предвид?

От какво бе тази бяла линия около устата му — от страх за нейната безопасност или от гняв? Тя се пресегна и я заличи с

връхчетата на пръстите си.

— Много неща — измърмори тя. — Работата си, преди всичко. — Тя не добави, че бе твърдо решена да убеди Дан, че една продължителна връзка между тях е възможна, след като проучването приключи.

— Трябва да поговорим за това — изръмжа той и я дръпна към дивана. — Искаш ли нещо за пиене? Скоч? Вино? Бренди?

— В девет сутринта?

Нима все още бе толкова рано? Беше си прибрал вестника от храстите в шест и трийсет. В седем вече бе в кабинета на спортния директор. Имаше чувството, че оттогава са минали часове, тъй като бе принуден сериозно да обмисли участието на Джони в компрометиращия материал в пресата.

— Казано ми беше, че съм те подценил, Джони.

Джони потръпна отново — едновременно от студ и от внезапен страх. В изражението му имаше нещо студено и чуждо, нещо, което досега не бе виждала на лицето му.

— Не те разбирам, Дан.

— Може би имаш нужда от малки разяснения и илюстрации. — Той излезе от стаята и миг по-късно се върна с първа страница на неделния вестник, която ѝ подаде с отривисто движение.

— Ето... Сега вече ти е ясно. Защо не вземеш да ми обясниш откъде се е взело това?

Джони с усилие насочи поглед към заклеяващото заглавие.

„КОМИСИЯТА МЪРДОК ЩЕ РАЗКЪСА ЗАВЕСАТА НА МЪЛЧАНИЕТО.“

Статията бе пълна с подстрекателски лъжи. Джони изчете недвусмислените намеци и кръвта ѝ се смрази. Голословни твърдения, че в най-скоро време ще бъдат разкрити тайни фондове. Достоверен източник пожелал да остане анонимен, обещаваеше, че ще взриви спортните кръгове „с новини за подкупи и скандали по набирането на нови играчи.“

Тя изпусна вестника от безжизнените си пръсти и той тупна тежко на пода.

— Дан, аз не съм... Нямам нищо общо с това.

Присвитите му очи се плъзнаха мъчително бавно по лицето ѝ в търсене на някакви тайни намерения, скрити в душата ѝ.

— Не можеш да си представиш как ми се иска да ти повярвам, Джони.

Несъзнателно тя навлажни пресъхнали устни с връхчето на езика си. Дан отмести поглед към устата проследявайки нервния ѝ жест. Тя видя искрите в кобалтовите му очи и беше сигурна, че онова, което Дан изпитваше към нея в момента, съвсем не беше гняв.

— Никога не бих предоставила нещо подобно на пресата, Дан. Това дори не е истината! Вече казах на Уилям, че не очаквам да намеря тук дори и намек за някакви злоупотреби.

Това изглежда го заинтригува, защото очите му отново потърсиха нейните и задържаха погледа ѝ с обезкуражаваща настойчивост.

— И той как реагира?

— Смята, че съм наивна. Убеден е, че честни хора не съществуват. Но аз те познавам, Дан. И никога не бих сторила нещо непочтено. — Тя посочи към вестника, който лежеше в краката им, но не отмести очи от пронизващия му поглед.

Внезапно слабият ѝ протест беше задушен, тъй като устните му необуздано се впиха в нейните. В целувката на Дан се чувстваше гняв и въпреки замъгленото си съзнание, Джони осъзна, че той излива безсилието си по отношение на нея и на положението, в което бяха изпаднали. Джони знаеше, че той я наказва затова, че е разстроила неговия малък свят, онзи свят, в който всичко доскоро е било изцяло под негов контрол, точно според изискванията му.

Осъзнаването на този факт би трябвало да я накара да мрази устните, впити в нейните, които я изпиваха с изгаряща мъжка ненаситност. Но в пороя от емоции зад тази мълчалива схватка имаше нещо, което разпали в нея див пламък, избликнал от най-съкровените дълбини на душата ѝ. Когато езикът му се озова в тъмните потайни кътчета на устата ѝ, нейният собствен се стрелна, за да го посрещне и се впусна в чувствена битка. Джони обгърна с ръце шията му и без всякакъв свян се притисна до него. Сочните ѝ гърди срещнаха тръпнещите мускули на неговите. Отпусна се назад върху

възглавниците и го придърпа към себе си, а когато той се намести върху нея, всеки нерв на тялото ѝ откликна с възторжен трепет на тази близост. Ръцете ѝ непринудено се плъзнаха надолу и се озоваха върху твърдия мускул, възбуждайки го за по-голяма интимност. Тя обичаше Дан Кинкейд и в този момент го желаше неистово с всяка своя фибра. Извиваше се под него и разпалваше огъня между сгорещените им тела.

Дан плъзна ръце нагоре по бедрата ѝ, а палецият му допир заплашваше да изгори подгизналите дънки, прилепнали по краката ѝ. Той притисна длан към нея в ласка, която я накара да застане от необуздало желание и тя му отвърна със същия жест.

— Развратница — изпъшка той и накрая откъсна устни от нейните, след което обсипа лицето ѝ с целувки. — Заклех се да не си го позволявам — прошепна той дрезгаво. — Бог ми е свидетел, че се опитвах да не те докосвам, Джони! — Той отривисто си пое дъх, когато тя проследи с пръст металната диря на ципа му. — Господи! Пак си толкова напориста, както едно време, Джони Райън!

Джони поръси с нежни целувки клепачите му, носа и дълбоката трапчинка на брадичката му. Мили боже, как само обичаше този човек!

— Не, по-лоша съм — призна тя открито. — Този път няма да хукна към къщи, където да се скрия и да се наплача, Дан. Искам те прекалено много.

В очите на Дан проблесна едновременно признание за поражение и триумф от победата.

— Не зная кой от нас двамата е по-луд — разнесе се плътният му глас и миг по-късно устните му се притиснаха до пулсиращата точка на слепоочието ѝ. — Но засега с готовност се предавам с надеждата да намеря отговора.

ГЛАВА СЕДМА

Дан поклати глава, отдръпна се и се усмихна неловко.

— Колкото повече се променят нещата... — измърмори той по-скоро на себе си, отколкото към нея.

— Толкова повече остават същите — довърши тя тихо, имайки предвид колко обича и желае Дан Кинкейд.

Погледът му пробяга по тялото ѝ.

— Не съвсем същите.

Той пое ръцете ѝ в своите и ѝ помогна да се изправи, като сръчно съблече мокрия пуловер през главата ѝ. После коленичи и събу мокрите ѝ ботуши от чортова кожа. Първият тъмнокафяв ботуш се измъкна лесно, тя се опря на раменете му и ръцете му обгърнаха ходилото ѝ. Палците му започнаха да разтриват глезените ѝ с кръгови движения, после той плъзна ръце под дънките ѝ нагоре по мускулестата извивка на прасеца ѝ, докато накрая стегнатият плат попречи на ласките му.

Джони потръпна, но не от студ, а от желание. Той бързо започна да съблича мокрите ѝ дрехи и вторият ботуш също тупна на пода.

Дан отново се изправи и дългите му пръсти разкопчаха копчето на кръста ѝ. Той смъкна ципа и плъзна мокрите дънки надолу, докато те се свлякоха във влажна купчина в краката ѝ. Джони усети, че ѝ се завива свят, когато Дан я привлече в люлката на бедрата си, притегли я към себе си, притискайки гъвкавите ѝ женски форми към мускулестото си тяло.

— Цялата беше мокра — измърмори той.

Дъхът му беше като нежен бриз по кожата ѝ, докато устните му запалваха трепкащи пламъчета на мъчителна наслада, обсипвайки с целувки светлите лунички, разпилени по рамото ѝ.

— Сигурно. — Джони зарови пръсти в гъстите му абаносови къдри и целуна точката, която бясно пулсираше в основата на гърлото му.

— Ти също. Съжалявам, че те измокрих, Дан. Беше много глупаво от моя страна.

— Не съм забелязал.

Тя се усмихна ласкаво.

— Добре направих. Не можем да оставим тренъора да настине.

И тя хвана края на пуловера му, повдигна се на пръсти и го издърпа през главата му. Дан ѝ помогна и след миг тъмносиният пуловер зае мястото си върху купчината от собствените ѝ мокри дрехи. Когато ръцете ѝ се насочиха към колана му, Дан ги покри със своите и не им позволи да продължат движението си.

— Мой ред е.

Пръстите му се плъзнаха по извивката на сутиена ѝ, смъкнаха го леко така, че да разкрие нежната извивка на гърдите ѝ и светлите лунички, които изпъстряха млечнобялата кожа.

Джони често цитираше старата максима — „Орегонците не почерняват, те ръждясват“ — когато оплакваше факта, че нежната ѝ кожа никога не придобива онзи плътен златист загар. Но тя притежаваше белотата на гардения, идеален контраст за огнената ѝ коса и меката зеленина на очите ѝ. В момента плътта ѝ искреше с леката руменина на възбудата и по пламтящия му поглед Джони разбра, че досега той не е усетил силата на желанието ѝ.

— Така е много по-добре — заяви той с гърлен глас, покривайки нежните ѝ форми с пламенни целувки.

— Кое е много по-добре? — Джони бе благодарна на силните ръце, обгърнали кръста ѝ. Не беше сигурна, че все още може да се държи на краката си.

— Луничките ти. — Езикът му затанцува така, че възбуди всичките ѝ нервни окончания и светлата кожа, която той изследваше, поруменя още по-силно. — Продължавам да ги обичам, но скрити по този начин, са запазени само за мен.

— Дан... — Джони не знаеше още колко може да издържи на това сладостно изтезание, когато той бавно плъзна по рамото ѝ едната атлазена презрамка. После вдигна поглед към нея. Очите му искряха в безмълвно обещание за чувствена наслада.

— Винаги бързаш, Джони Райън — подразни я той, като си играеше с другата презрамка. В един момент тя вече имаше чувството, че всеки миг ще се разкрещи. Накрая пръстите му се спуснаха в

сенчестата падина между гърдите ѝ, освободиха предната закопчалка и бавно смъкнаха дантелената обвивка, сякаш тя криеше най-специалния подарък. Сега тя стоеше пред него единствено по тънките си бикини в очакване на одобрението му.

— Толкова женствена... — промълви той дрезгаво и пламъкът в очите му се разгоря още по-силно. — И красива навсякъде!

Джони не изпитваше нито неудобство, нито срам, докато жадният поглед на Дан се плъзгаше по очертанията на голото ѝ тяло. Беше завладяна от онзи изгарящ трепет, така типичен за една жена, когато се чувства желана от определен, твърде специален за нея мъж.

Усмихна се ласкаво, подканващо. Беше чакала този миг петнайсет години и сега, когато бе настъпил, искаше да го изживее пълноценно. Копнееше да удължи доколкото беше възможно всеки един от благословените мигове, които ѝ предстояха.

— Мисля да си взема един топъл душ — заяви тя и тръгна към стълбата.

— За сгриване — съгласи се Дан незабавно и я последва без колебание.

Джони намери голямата спалня без проблеми, като се опитваше да овладее тръпките на очакването, който плъзнаха по гръбнака ѝ, когато мина покрай огромното легло на Дан. Дръпна встрани вратата от матирано стъкло към душа и се пресегна към крановете. Когато свали бикините си, тя се обърна и видя, че Дан бе изчезнал. Надзърна навън и забеляза, че е клекнал пред друга камина и точно драска клечка кибрит до грапавата каменна повърхност.

— Изоставащ — упрекна го тя шеговито.

— Само да включа отоплението, скъпа — отвърна той, надигна се и застана с лице към нея. Посегна към колана си, а в очите му сияеше трепетно обещание.

— Според мен ти вече го стори — измърмори тя.

Върна се и застана под душа, подложила лице на пронизващите струи топла вода.

— Време е. — Джони подканващо протегна ръце към Дан и той се присъедини към нея.

— Момиченце, някой трябва да те научи да не бъдеш толкова припряна! — рече Дан и поклати глава с престолено огорчение. —

Откакто те познавам вечно се втурваш презглава към всичко. Изобщо не си се променила.

Джони предпочете да не отговаря. Просто се пресегна и взе едно шише от ъгловия рафт. Изля малко от ароматния шампоан в дланта си, отметна глава назад и го втри в гъстата си червеникавокестенява коса, след което енергично започна да масажира, а позата ѝ бе женствена и изкусителна. Привидно не обръщаше внимание на Дан, но и двамата знаеха, че всеки миг бе предназначен да бъде чувствена покана.

— Значи не съм се променила, а? — предизвика го тя, затвори очи и остави водата да тече върху гъстите ѝ коси. Миг по-късно бе възнаградена с ухаещ сапун, който се плъзна по сочните ѝ гърди и надолу по корема.

— Драка — изръмжа Дан. Натискът все повече се усилваше, докато той движеше хлъзгавия правоъгълник надолу между краката ѝ, а кадифеният допир я покриваше с дантела от искряща пяна. Когато тялото на Джони вече заплашваше да се стопи под пръстите му, тя взе сапуна от ръцете му и доведе Дан до подобна степен на екстаз. Плъзна го по твърдите мускули на гърдите му, надолу по плоския стомах, проследи очертанятията на мекия черен триъгълник. Коленичи пред него и стиснала ароматния къс, продължи да го плъзга надолу по стегнатите му крака.

Чу как той отривисто си пое въздух и вдигна поглед. Очите му бяха затворени, миглите му се открояваха гъсти и черни на фона на лицето му. Тя погледна покритата с плътен загар мускулеста шия и чу дрезгавото стенание, което се откъсна от гърлото му, когато го пое в омекналите си от сапуна ръце и продължи да го обсипва с чувствените си ласки.

Стенанието се превърна в неясно гърлено ръмжене. Главата му бе облежната на златистите плочки, а пръстите му бяха вплетени в тежката ѝ мокра коса. Джони продължи с мъчително-сладостните изтезания, докато почувства как цялото му тяло започва да тръпне под пръстите ѝ.

— Достатъчно! — изстена Дан и ръцете му се вкопчиха в раменете ѝ. Отвори очи, в които огънят вече пламтеше почти необуздано. Накара я да се изправи, хвана главата ѝ между дланите си и се взря в струящите ѝ от любов очи. Докато съзерцаваше вдигнатото

й нагоре лице, Джони вече нямаше никакво съмнение, че той бе прочел цялата любов, която се излъчваше от чертите й.

Когато излязоха от банята, тя усети хладния въздух с голата си плът, но Дан седна на леглото и я накара да легне до него. Скоро комбинацията от пращящия огън и галещите му ръце я сгряха до точката на кипене. Чувстваше се замаяна от нарастващото желание, но не чак толкова, че да не откликва на неизброимите еротични усещания.

Ваеше тяло под опустошителните докосвания на Дан и се наслаждаваше на приятния хлад на свежите млечнокафяви чаршафи под себе си. Той ласкаво изследваше всеки сантиметър от нея — подобната на слонова кост кожа блестеше, озарена от пламъците на ухаещия на кедър огън. Всяко следващо докосване на ръцете и устните му, които обхождаха голата й плът, разпалваха все повече собствения й огън. Джони се притискаше до него и отговаряше на ласката с ласка и на целувката с още по-страстна целувка.

Неприятното начало на утрото му го бе накарало да пропусне бръсненето и когато брадата му прокара възбуждаща пътека по вътрешната страна на бедрата й, тя имаше чувството, че пламъците, които искряха в камината, бяха прескочили каменната си преграда и бяха лумнали опасно и необуздано върху разгорещената й плът. Двамата потънаха в този вихрен пъкъл. Джони изстена и дръпна главата му назад, за да потърси живителната влага на устните му. После пусна на воля последната си съзнателна мисъл и обладана единствено от неистов копнеж, му се отдаде със същата изпепеляваща сила, с която той я любеше. Вплетени един в друг, те се носеха в опияняващ ритъм, задоволявайки трескавото си желание с плам, който ги сля в единствен, нажежен до бяло метеор.

Джони усети как из тялото й се струйнаха искрящи потоци, въздъхна и се отпусна в силните му ръце. Все още дишаше неравномерно, а дългите й атлазени крака бяха все така преплетени с неговите.

Не беше възможно да я люби по този начин, ако наистина не я обича, помисли си тя, потънала в томителна наслада. Чувстваше го със сърцето си. Знаеше, че ако изчака търпеливо своето време, Дан сам ще осъзнае този факт. А засега... е, тя имаше достатъчно любов и за двамата.

— Господи, великолепна си! — Устните му леко ухапаха ухото ѝ в ленива ласка.

Джони го прегърна по-силно, а тялото ѝ ликуваше от допира с мускулестата плът, притисната в меките ѝ форми.

— И теб си те бива — отвърна тя, стараяйки се гърленият ѝ, дрезгав от доскорошното любене глас да прозвучи по-непринудено.

Дан вдигна глава и бавно се взря в зелените ѝ очи с нескрито възхищение.

— Никакви угризения? — Черните вежди се вдигнаха въпросително над кристалносините очи.

Джони поклати глава и се усмихна с ласкавата усмивка на напълно задоволена жена.

— Никакви — отвърна тя искрено. Нито за миг не бе изпитала съжаление, че се бяха любили.

— Прекрасно — повтори той, а устните му докосваха нейните, докато ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ от раменете до бедрата и обратно. — Ти си удивителна жена, Джони Райън.

Джони за пореден път се гмурна в шемета на страстната целувка. Онова, което ѝ бе предложил току-що, не беше клетва във вечна любов, но устните му бяха много по-красноречиви от думите.

— Дан? — Пръстите ѝ чертаеха невидими пътеки през черната гора, покриваща голите му гърди. — Трябва да поговорим.

— Мисля, че точно това казах, когато те поканих тук — съгласи се той. Ръцете му продължаваха да се плъзгат по сочните заоблени извивки на тялото ѝ. — Смяташ ли, че сега можеш да водиш делови разговор?

Той само я дразнеше, в плътния му глас се долавяше шеговитата нотка, но Джони прекрасно знаеше, че не може просто така да отмине проблема.

— Помниш ли делото Мадисън? — попита тя тихо.

Той се претърколи по гръб, скръсти ръце под главата си и отпрати поглед към нея, очевидно изненадан от начина, по който внезапно бе сменила темата.

— Разбира се. Това бе единственият нашумял процес за чиновническа злоупотреба в Орегон от петдесет години насам. Четох в пресата как великолепно се беше справила с прокурорските си

задължения. Колко получи Мадисън за всичките тези злоупотреби с недвижими имоти?

— Двайсет и осем — отвърна тя разсеяно. — Но не за този процес искам да говорим сега, Дан.

— Ти го спомена, скъпа — напомни ѝ той нежно.

— Зная. Просто се опитвам да стигна до трудния въпрос.

Той замълча, вперил поглед в нея, а дългите му пръсти отмахнаха кичур коси от лицето ѝ. За малко да се просълзи от нежния интимен жест.

— Имаше журналисти от цялата страна, всички се тълпяха по стъпалата на съда, за да следят процеса. Имаше един репортер на „Хералд Игзаминър“ от Финикс, който проявяваше специален интерес, тъй като бе отразявал различни дела по спекулации със земи в Аризона. Беше си взел неплатен отпуск, за да пише книга по проблема.

Дан незабавно усети накъде се насочваше разговорът.

— Джони, не ми дължиш никакви обяснения. Господи, не съм очаквал на твоята възраст да бъдеш девица. Аз самият също не съм бил светец.

Тя поклати глава и сложи пръст на устните му.

— Не затова, искам да ти разправа за Майкъл.

— Майкъл? — Докато повтаряше името му, Дан изведнъж се запита защо, по дяволите, трябваше да знае как се казва оня тип. Какво значение имаше?

— Майкъл Кънингам. Знаех, че е грешка да започвам връзка с човек, с когото работя. Но не съм му казвала нищо, което не е било достойствие на медиите. Знаех, че никога няма да направя компромис с делото по емоционални причини.

Дан се замисли за момент, задавайки си въпроса дали би направила компромис с някакво разследване. Не можеше да си създаде ясна представа за Джони Райън. Струваше му се твърде противоречива. От една страна изглеждаше олицетворение на съвременната амбициозна в професионално отношение жена — агресивна, целеустремена, еманципирана. Типът, представян от Джоун Крофорд във всичките ѝ филми напоследък. От друга страна бе толкова нежна и ласкава. Един мъж добиваше усещането, че може да се сгуши в прегръдките ѝ и да намери в тях вечна закрила.

— Във всеки случай — продължи тя, без да забележи смръщеното му чело, докато той обмисляше трудния проблем, — процесът се проточи три месеца. Майкъл и аз бяхме заедно само последния от тях.

— Джони, все още не разбирам какво общо има това с нас — възпротиви се Дан, озадачен от факта, че мрази този Майкъл Кънингам, въпреки че изобщо не го познаваше. Какво, за бога, правеше с него Джони Райън?

— Сега зная, че никога не съм го обичала, но за да бъда съвсем честна, трябва да призная, че беше хубаво. Работех практически по дванайсет часа на ден и това, че имах при кого да се прибирам, ми създаваше душевен уют.

Джони не бързаше с тази история и Дан все още не разбираше какво бе направил онзи мъж, за да причини тъжното изражение, от което очите ѝ помръкнаха. Но беше съвсем наясно, че стига да му се удаде възможност, би смазал въпросния репортер от бой затова, че ѝ е причинил болка. А това беше страхотна мисъл, защото принадлежеше на мъжа, който можеше да я нарани не по-малко, отколкото тя него.

— Единственото нещо, което Майкъл забрави да спомене, бе, че там във Финикс съществуваше и мисис Кънингам.

— Ти се шегуваш!

Тя впери поглед в жаравата. Въглените в камината искряха с оранжевочервеникави отблясъци.

— Не, Майкъл беше женен. Странното бе онова, което се случи, когато му съобщих, че знам за това.

— Не го е отрекъл.

Джони се обърна към него с широко отворени очи, като че ли изненадана, че се е досетил така лесно.

— Точно така. И дори нещо повече — изобщо не можа да разбере защо аз толкова съм се разстроила от факта, че е забравил да ми го съобщи. Реши, че съм се вбесила, защото е женен. Така и не проумя, че много повече болка ми причини лъжата му.

— Щеше ли да спиш с него, ако знаеше истината?

— Не, естествено. Но става въпрос за нещо съвсем друго... — Тя пое дълбоко въздух, седна по турски в леглото и го погледна сериозно. — Не понасям хора, които лъжат, Дан, независимо от причините. Няма никаква полза и освен това накрая винаги някой страда.

Никак не беше лесно, но Дан успя да запази невъзмутимо изражение, когато срещна настоящия ѝ поглед.

— Подобен принцип се отстоява много трудно, скъпа.

— Сигурно съм твърде взискателна към другите. — Слабите ѝ голи рамене се свиха. — Но съм такава и към себе си. Ето защо трябва да бъдеш сигурен, че никога не бих направила подобни неверни изявления за пресата. — Тя отпусна ръка върху неговата. — Зная, че ще ми повярваш, Дан, защото и ти си същият. Честен до глупост.

По дяволите, възкликна мислено Дан, наблюдавайки сериозното ѝ изражение. С всяка измината минута нещата стават все по-зле. Той се отказа да търси решение и се остави на инстинктите си.

— Ти си много специална жена, Райън — измърмори той, плъзна ръка по тила ѝ и сля устни с нейните.

ГЛАВА ОСМА

— Заповядайте, госпожице Райън! — Дан стана от бюрото си и се устреми към вратата.

— О, благодаря ви, треньор Кинкейд. Ще се възползвам от поканата ви. — Усмивката на Джони можеше да разпръсне всички облаци, които се носеха над града.

— Мога ли да направя нещо за вас? — Дан заключи вратата на кабинета си и се обърна към нея с многозначителна усмивка.

— Да, разбира се, треньор Кинкейд. — Тя разпери ръце. — Можеш да ме целунеш за сбогом, преди да се качиш на този твой ужасен самолет, който ще те отнеме от мен.

— Само за пет дни.

Дан я обгърна със силните си ръце и нежно я притисна до себе си. Целият предишен ден и ранните часове на тази сутрин те бяха прекарвали заедно, любеха се, смееха се и се наслаждаваха на удоволствието, което намираха във взаимната си компания. Въпреки че изобщо не го бяха обсъждали, Дан осъзнаваше, че по взаимно съгласие и двамата избягваха всякакви разговори за работата ѝ в колежа. Тя очевидно бе изтласкала проблема от съзнанието си, тъй като вече не изпитваше никакви притеснения. А Дан съвсем съзнателно избягваше подобни мисли. Защото те само можеха да отровят, колкото и да бе странно, първото искрено удоволствие, което изпитваше от нечия компания още от годините, когато бе живял в онзи пълен с любов приют, който семейство Райън наричаха свой дом. С петима вече зрели мъже и една млада жена, която можеше да съперничи на всеки Райън по енергичност и вместимост на белите дробове, шумът по коридорите на триетажната къща сигурно отдавна бе надхвърлил оптималното за здравето равнище на наситеност. Там винаги някой ядеше, друг крещеше на останалите да пазят тишина, докато се опитва да говори по телефона, и винаги двама или трима Райън се състезаваха за нещо. Те бяха весела и буйна компания, в която неизменно присъстваше

състезателен дух, и въпреки че в началото той се чувстваше доста потиснат, с времето се научи да ги обича.

По някое време призори Дан изведнъж реши, че изпитва потребност да поговори с Том Райън. Том щеше да го разбере и въпреки че може би нямаше да разполага с готови отговори, поне щеше да го посъветва как да обясни своя проблем на дъщеря му. Тази връзка, обречена от самото начало, сега изглеждаше още по-безнадеждна, след кратката реч на Джони за честността. Не само че щеше да предизвика негодуванието ѝ чисто професионално, той щеше да я отблъсне и като човек. Досега Дан никога не се бе интересувал какво изпитва към него някоя жена. Винаги се бе старал да бъде колкото се може по-очарователен, деликатен и безупречен любовник, но неговият типично номадски стил на живот не насърчаваше продължителни връзки. Ако Джони решеше, че той не заслужава любовта ѝ, това щеше да му причини невероятна болка, чувстваше го интуитивно.

— Неприятно ми е, че ще летиш със самолет, Дан. Не искам да те загубя. — Тънкият ѝ глас прозвуча приглушено, защото бе заровила лице в рамото му.

Тази сутрин, в кратките часове, които им бяха останали за сън, Джони отново бе изживяла своя кошмар. Не я беше спохождал отдавна. Тя беше само на година и половина, когато техният самолет, приближавайки се към пистата, се бе сгромолясал на земята след сблъсък с някакъв частен самолет. Тя не си спомняше как са я измъкнали от останките след катастрофата, отнела живота на майка ѝ. Така и не можа да си спомни никакви подробности. Но невръстното ѝ съзнание бе съхранило образи, картини, звуци и миризми и те допринасяха за кошмарите, които често я връхлитаха в детските ѝ години.

— Забравих.

Дан знаеше тази трагична история от миналото на Джони. Навремето дори я бе успокоявал след някои от тези кошмари. Гласът му прозвуча дълбок и сериозен, докато галеше косите ѝ.

— Джони, даваш ли си сметка колко хора в тази страна летят със самолет всяка година?

— Всичко това ми е ясно. — Глухият ѝ отговор потъна в дебелия вълнен плат на зимното му яке. — Зная, че е по-опасно да отидеш с

колата до бакалията, да се качиш на стълба, за да смениш крушка или да си вземеш вана. Но, за бога, не знам как ще издържа, само като си помисля, че си там на онзи самолет.

Той въздъхна дълбоко и дъхът му раздвижи няколко кичура от кестенявата ѝ коса.

— Помниш ли първата Коледа, която прекарах във вашето семейство? Ти беше едва десетгодишна.

— Разбира се — прошепна тя, заровила лице в гърдите му. — Отидохме на ски в Маунт Худ. — Вдигна глава и при този спомен очите ѝ леко се проясниха. — Ти беше ужасен скиор.

— Бях отраснал във Флорида — припомни ѝ Дан. — Не бях стъпвал на писта. Нямах представа колко ми беше унизително. Смятах се за мъж, а там някакво си детенце... при това момиче... кръжеше на ските си около мен.

Както седеше в коженото кресло, Дан я привлече към себе си и Джони му позволи да я вземе в скута си. При спомена за това каква картинка представляваше — бълващ син облак проклетия, проснат по гръб в пухкавия сняг — устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка.

— Никак не ми беше трудно, защото през повечето време ти седеше на едно място.

— Ама че си хлапе. — Той бързо я целуна по меките устни. — Помниш, когато на втория ден Джейсън нарочно ме предизвика, да се изкачим на хълма?

— Да. Когато татко разбра, страхотно му се ядоса. Каза, че си можел да си счупиш крака и да си провалиш цялата кариера.

Дан се засмя — дълбок гърлен звук, който ѝ подейства успокояващо.

— Когато се добрах до върха и погледнах онзи склон със съзнанието, че единственият път надолу е върху проклетите ски, ме обзе такъв страх, какъвто не бях изпитвал през живота си. Само ти ме възпря да не се смъкна до долу на четири крака.

— Аз? Но аз изобщо не бях с вас.

— Да, само че аз непрекъснато си мислех за теб, представях си как се носиш по тези писти с развети дълги коси, като ален флаг на безстрашието. Изглеждаше ми смела като лъв и ми беше ясно, че никога не бих допуснал да бъда победен от едно дете. След като ти можеше да го направиш, значи и аз можех.

— Това е глупаво. Татко ме беше качил на ски още преди да съм навършила три години. А ти беше новак, Дан. Никой не е очаквал да бъдеш идеален.

— Аз обаче го исках. Държах да бъда свършен във всичко.

Завладяна от напрежението, изписано на лицето му, Джони забрави страха си от предстоящия полет.

— А сега? — попита тя тихо. — Все още ли искаш да бъдеш идеален, Дан?

— Опитвам се, скъпа. Бог ми е свидетел, че се опитвам.

Джони имаше смътното усещане, че Дан ѝ казва нещо, което беше много повече от спомените за тази отдавна отминала ски екскурзия. Тя се пресегна и погали с длан страната му.

— Ти си добър човек, Дан Кинкейд. И много ще ми липсваш.

— Само пет дена, Джони. Можеш да ги прекараш в планове как да отпразнуваме новата си среща.

Пет дена. До пет дена работата ѝ тук трябваше да приключи и тя щеше да си замине. Но не ѝ беше съвсем ясно как да спомене за това точно сега. След като му бе заявила, че не тя е източникът на сведения за материала във вчерашния вестник, той не изглеждаше особено склонен да разисква нейното проучване. Това означаваше ли, че ѝ вярва? Или бе приел ролята ѝ в комисията, доволен от една краткотрайна връзка, която се изчерпваше с мимолетен секс, докато приключеше с ангажиментите си?

Взаимоотношенията им бяха толкова сложни. Джони се чувстваше така, сякаш се придвижваше без карта по минно поле.

Дан беше невъзможен. Човекът зад внимателно изградения имидж се разкриваше само за кратко, да не говорим, че дори това ставаше само от време на време.

Отгоре на всичко тя се държеше толкова необичайно, че сама не можеше да се познае. Джони бе като останалите от своя род — открита и непринудена в чувствата си. Райънови смъкнаха картите си на масата и разполагаха пуловете, където се случи. Но от известно време тя бе станала потайна като Дан. Двамата танцуваха с въображаем партньор, въртяха се в кръг и не стигаха доникъде.

— Пет дни — измърмори тя и една дълга страстна целувка изтри тревожните ѝ мисли. — Пази се, Дан.

— Разбира се. Не се тревожи, Райън. Ще се върна, преди да си усетила, че съм заминал.

Съмнявам се, помисли си тя, докато го наблюдаваше как се отдалечава по дългия коридор, наклонил глава на една страна, заслушан в онова, което му казваше помощник-треньор до него. Защото ти вече ми липсваш, Дан. И аз съм толкова объркана, че не зная какво да правя.

Джони реши, че щом свърши проучването в колежа, ще си освободи един уикенд и ще отиде до Маунт Шаста да посети баща си. Той познаваше Дан по-добре от всички. Може би щеше да бъде в състояние да ѝ обясни що за загадка бе нейният любим.

Джони прекара следващите пет дена, преглеждайки пътническите ваучери, документацията, свързана с наемане на нови играчи, и разплащателни за разходи, направени от Дан и двамата му помощник-треньори. Непрестанно мислеше за Дан Кинкейд. Часовете ѝ се струваха месеци, дните — години, но най-накрая настъпи вечерта, в която той се връщаше.

Джони не се чувстваше особено добре, но не си позволи да се отпуска на работното си място. Зимните настинки бяха нещо обичайно в живота на тихоокеанското северозападно крайбрежие, тя отдавна бе свикнала с тях, също като с плесента, която непрекъснато търкаше от плочките на банята си.

Въпреки че възнамеряваше да си вземе една отпускаща вана преди пристигането на Дан, работата в колежа я задържа необичайно дълго и тя закъсня. Почти веднага, след като успя да се прибере в хотела си, той почука на вратата.

— Съсипваш ми работата — заяви Дан безцеремонно, когато Джони му отвори вратата.

Тя направи лек реверанс.

— О, благодаря, старши треньор Кинкейд. Както виждам, отсъствието наистина разгаря чувствата.

Устните на Дан се впиха в нейните, а ръката му обхвана главата ѝ и я задържа за продължителна целувка.

— Какво искаш да ти кажа — промълви той, докосвайки с устни слепоочието ѝ, — че ме влудяваш? Че съм толкова разсеян, че изобщо

не съм в състояние да мисля? Че ми е невъзможно да те изтласкам от съзнанието си, дори по време на турне, толкова важно за мен, като това, което току-що приключи? — Сините му очи, пълни с отчаяние, потърсиха нейните и срещнаха искрящия ѝ от любов поглед.

— С мен е същото, Дан. Сякаш гледам живота през обектив на камера с недостатъчна дълбочина на рязкост. Всичко отзад е с размазани очертания. Единственото, което искам, е да се любим. Да потъна в прегръдките ти, отново да те почувствам в себе си.

Езикът му се плъзна в устата ѝ, а ръцете му оставиха пламтящи дири по гърба ѝ и по нежните заоблености на ханша ѝ. Пръстите му пропълзяха под дебелия вълнен пол и стенанието му на доволство прозвуча като ехо на нейното собствено. Джони усети как тялото му се стяга, докато той галеше обувките ѝ в найлон бедра и тя се притискаше в обятията му.

После внезапно усети как Дан отдръпна ръце и побърза да оправи тоалета си.

— Господи, Джони, така усложняваш живота ми!

Погледите им се сляха в кратък миг на безмълвие и Джони видя как маската се плъзна обратно върху лицето на Дан, успешно скривайки отчаянието му.

— Нямам никакво намерение да ти създавам проблеми, Дан. Просто искам...

— Зная какво искаш, Джони — прекъсна я той почти рязко, — но не съм сигурен, че си даваш сметка какво означава твоето желание. Мисля, че полагаш всички усилия да бъдеш една съвременна еманципирана жена. Жена, която знае накъде е тръгнала и няма да позволи нещо да застане на пътя ѝ. Но дълбоко в себе си ти продължаваш да бъдеш малкото момиче на Том Райън, което смята, че идеалният живот се върти около любовта, смеха и дома, пълен е шумни деца. Да ти кажа честно, тази част от теб ме плаши дори повече от другата.

Джони знаеше, че навлиза в опасна територия със своя въпрос, но все пак го зададе.

— Дан, ако не беше комисията, щеше ли да имаш същото отношение към връзката ни? Пак ли щеше да смяташ, че е грешка от самото начало?

— Да.

— Защо?

— Вече ти казах, Джони — отвърна Дан припряно, почти механично. — Част от мен все още изпитва вина за цялата тази история. Все чакам в един момент Том да разбие вратата и да ме премаже от бой, задето съм компрометирал дъщеря му.

— Иска ми се да беше прекарал по-малко време в тревоги относно татковите чувства и повече в мисъл за мен, Дан.

Той въздъхна.

— Зная, скъпа, зная. Старая се, доколкото мога. Просто се опитай да бъдеш малко по-търпелива, става ли? — Дълбокият му кадифен глас разтопи мимолетното ѝ раздразнение. Джони кимна. — Какво ще кажеш да вечеряме някъде? — попита той след продължително мълчание. — Яла ли си нещо? — После спря подозрителен поглед върху носа ѝ. — Приличаш на Рудолф от анимационното филмче. Настинала ли си?

— Много си любезен тази вечер, Дан Кинкейд — измърмори Джони, като се питаше какво се бе случило с романтичната им среща, за която бе копняла през мъчителната петдневна раздяла. Представяше си искрящ огън, бутилка шампанско и себе си, потънала в обятията му, докато си шепнеха любовни признания. Даже си беше купила абсурдно скъп фин халат. Бледото синьо-зелено великолепно се съчетаваше със светлия цвят на кожата ѝ, очите и медните ѝ коси. Материята бе толкова ефирна, сякаш бе от паяжина, истинска феерия. А ето че сега продължаваше да бъде облечена с полата и пуловера, които бе носила през работния ден, а той вече бе успял да ѝ каже колко зле изглежда.

— Нищо подобно. — Тонът му веднага стана помирителен. — Просто се тревожа за теб.

Е, това все пак е нещо, помисли си тя. Не се тревожиш за човек, който не те вълнува, нали?

— Ще си взема палтото — реши тя незабавно.

Дан сложи ръце на раменете ѝ и я спря.

— Навън вали като из ведро. Може би ще бъде по-добре да вечеряме тук.

Джони прие с охота. Изобщо не държеше да излиза в тази буря. Но пък и не искаше да пропусне възможността да бъде с Дан.

— Тогава долу в ресторанта?

— Бихме могли да отидем. Или пък да поръчаме на обслужване по стаите.

Обичам те, Дан Кинкейд, помисли си тя. И ненавиждам този проблем между нас. Не мога повече да живея така.

— Имаш ли нещо против да поговорим за комисията?

— Добре, ще опитам — отвърна Дан бавно. — Но не ти обещавам, че това ще бъде най-лекият разговор между нас, Джони.

— Зная — отвърна тя сериозно. — И ти благодаря. Бих искала да остана тук. Всъщност, ако нямаш нищо против, ще се преоблека в нещо по-удобно.

Прозвуча като клише, но Джони бе твърдо решена да изживее пълноценно тази вечер. Очите ѝ таяха обещание за новата им среща, която бе замисляла в тези безкрайни пет дни на самота.

— Добра идея — съгласи се той веднага, прочел посланието в искрящия ѝ от любов поглед. — Аз ще поръчам вечеря.

Косите ѝ се навиха от парата в банята и се превърнаха в пухкав огнен облак, който се носеше над раменете на дългата до пода смарагдова роба. За да не кихне в неподходящ момент, тя си глътна едно хапче против настинка. Замисли се за момент и глътна още едно.

Когато Джони се появи откъм банята, сервитьорът точно си тръгваше. Тя повдигна лъскавите капаци и без изненада установи, че Дан си е поръчал обичайната пържола, богато гарнирана с гъби. Този човек не ядеше ли нещо друго, освен полусурово месо? Изкушена, тя повдигна капака на собственото си блюдо и намери купа с гореща възбуждаща апетита ароматна супа.

— Вегетарианска, със зеленчуци — отвърна той на въпросителния ѝ поглед. — Не ти се налага да се откажеш от любимия си силаж.

— Не помня да е фигурирала в менюто.

— Нямаше я, факт. Главният готвач я приготви специално, когато обясних, че тук горе при мен има една възхитителна жена, която вероятно е настинала и категорично отказва да яде нещо полезно за нея.

— Полезно за мен? — Джони посочи с лъжицата си към неговото блюдо. — Трябва да ти е ясно, Дан Кинкейд, че моята диета е много по-здравословна от всичкия този холестерин и мазнини, които ти непрекъснато поглъщаш.

— Тогава защо ти си с червен нос? — усмихна се Дан и отпи голяма глътка от наливната бира, която си беше поръчал заедно със сочната пържола.

Започнаха да се хранят в непринудено мълчание, но Джони знаеше, че и двамата избягват онова, което си бяха обещали, че ще обсъждат — въпроса за комисията. Темата витаеше около тях като малък буреносен облак. Джони се разкъсваше. Част от нея искаше да говори за това открито, да разпръсне очевидните съмнения, които продължаваха да измъчват Дан. Но другата копнееше да изживее този миг, без да намесва грубата реалност. Нима Дан беше прав? Толкова ли непостижимо бе желанието ѝ? Невъзможно ли бе да се стреми едновременно към кариера и изпълнено с любов семейство? Нима надеждата да постигне и двете я обричаше на разочарование? На провал? Тя поклати глава, без всякакво желание да разсъждава повече по този въпрос. Зеленчуковата супа бе великолепна, а освен това тя установи, че виното, което Дан поръчал заедно с нея, успешно уталожил лекото главоболие, което бе имала цял ден.

— Ако си беше взела апартамент, това разнасяне щеше да бъде много по-лесно.

Джони вдигна поглед, когато Дан се върна, след като бе изнесъл малката масичка отвън в коридора. Бе потънала в мисли и дори не забеляза кога е излязъл. Внезапно ѝ се зави свят. Виното и хапчетата против настинка бяха обединили въздействието си, в резултат на което тя изведнъж се почувства замаяна и с усилие задържа поглед върху лицето му.

— Апартамент? Имаш ли представа какво ще се случи, ако данъкоплатците открият, че пълномощникът на комисията, който извършва проучването, си взема хотелски апартамент за тяхна сметка? И без друго сигурно е достатъчно неприятно, че не пътувам всеки ден.

— Винаги бих могъл да платя.

— А твоята репутация тук, треньор Кинкейд? Мислех, че ти си всепризнатият мистър Чист на Юджийн.

Той направи гримаса.

— Звучи ми като препарат за миене на баня. Очевидно трябва да осъвременя имиджа си. Винаги съм смятал, че ако си имаш любовница, това те прави светски мъж.

Джони вдигна пръст и го размаха към него. Направи опит да съсредоточи погледа си върху маникюра си с цвят на праскова.

Един пръст ли виждаше или два?

— Ако ми платиш разходите — предупреди го тя — ще трябва, да напиша обстоен доклад и да разкрия всичко.

— И би го направила, тъй ли?

Тя кимна сериозно.

— Безспорно.

— Ами ако аз обясня на комисията, че съм взел апартамента, за да можем да работим на спокойствие? За да не компрометирам дамата, извършваща проучването, като се разположим на единствената удобна мебел в стаята?

— Със сигурност няма да ѝ бъде за пръв път.

Джони се изкиска гърлено и залитна към долния край на леглото. Дан пое чашата от ръцете ѝ точно навреме, преди да се е строполила по очи на големия матрак.

— Мисля, че се напи, госпожице прокурор — отбеляза той с дълбокия си глас, в който прозвуча снизходително-шеговита нотка.

Джони се обърна по гръб, протегна към него ръце и се усмихна мило и приканващо.

— От две чаши вино? Не ставай смешен! Сигурно е от хапчетата против настинка. — Трескавите ѝ очи го стрелнаха. — Не се страхуваш, че ще те заразя, нали?

Дан не ѝ отвърна, а заплашително остави чашата на нощното шкафче, събу обувките си и се изпъна до нея на леглото. Подпря глава и лакътят му потъна във възглавницата. Отправи сериозен поглед към Джони, без да отвръща на усмивката ѝ.

— Знам, че е опасно и за двама ни, но не мога да стоя далеч от теб — призна той тихо, а гласът му бе като надиплено кадифе. — Ти изтласкваш всичко останало от съзнанието ми. Даваш ли си сметка за това?

Джони полагаше отчаяни усилия да задържи поглед върху това сериозно, красиво лице, което се намираше само на сантиметри от нейното. Прокара длан по линията на челюстта му. Обичаше усещането от допира и тревистото ухание, което се носеше от него след бръснене. Но не възразяваше и срещу приятната болка, която ѝ причиняваше едnodневната му брада. Плъзна пръсти надолу,

изследвайки дълбоката трапчинка на брадичката му, а после и очертанията на устните му. В този миг Дан жадно засмука пръста ѝ, при което дълбоко между бедрата ѝ се надигна топла вълна. Джони беше сигурна, че в този момент той я желае така силно, както и тя него. Той беше прав — независимо от проблемите, които имаха, физическото привличане между тях бе неудържимо.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, при което, щом развързаха колана на копринения халат, Джони усети, че кръвта ѝ забушува. Беше се облякла именно с тази цел и когато смарагдовата материя се свлече назад, очите на Дан се впериха ликуващо във възбуждащата плът, която се разкриваше от прозрачната нощница.

— Прекрасно! — възкликна той с дълбока въздишка. — Атлаз с цвят на слонова кост. — Сведе тъмна глава, а устните му започнаха да изследват нежната голота. — Специално за мен ли я купи? — попита той одобрително.

Когато Джони не му отговори, Дан се надигна и с любопитство впери поглед в лицето ѝ. Клепачите ѝ бяха затворени, златистите ѝ мигли бяха сплетени и не трепваха, а от леко раздалечените ѝ устни се носеше равномерно дишане. Беше заспала.

Дан я зави внимателно, за последен път задържа поглед върху нея и излезе от стаята.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Как се чувстваш? — Дан стоеше на прага на временния кабинет на Джони в колежа и наблюдаваше как се рови в купищата папки.

— Ужасно. — Когато вдигна поглед изпод отекли клепачи, изражението ѝ бе мрачно и измъчено. Едва забележими червени нишки опасваха бялото на склерите ѝ като цветна дантела. — Все едно че съм препила... от две жалки чаши вино. — Тя разтърка слепоочия с връхчетата на пръстите си. — Ти кога си тръгна?

— Веднага след като ти изключи от смесването на хапчета против настинка и вино. Никога нямаше да ти позволя да пиеш, ако знаех, че преди вечеря си взела хапчета. Не беше много умен ход, госпожице прокурор.

— Не бях способна да разсъждавам — отвърна тя разсеяно, като се опитваше да съсредоточи мислите си върху един друг въпрос, който я терзаеше. — Изобщо говорихме ли за моята работа?

— Не.

По отривистия едносричен отговор ставаше ясно, че и тази сутрин Дан не е склонен на сериозен разговор. Колко време можеха да продължават по този начин? Полагаха отчаяни усилия да се преструват, че комисията ѝ не съществува. Нямаха право да обсъждат чувства като любов или доверие, изборът им се изчерпваше със задоволяване на най-елементарна сексуална потребност. Цялата им връзка се основаваше на неискреност. Никога нямаше да издържи проверката на времето.

— Дан, за това...

— Видя ли вестника тази сутрин? — прекъсна я той.

Джони поклати глава и в следващия миг дълбоко съжали за жеста си, защото там вътре се затъркаляха тежки камъни.

— А може би трябва. — Дан ѝ го подаде, след което премести встрани куп папки и се настани върху бюрото. Изчака мълчаливо, докато тя прочете последната от „дочутите“ истории, които

продължаваха да намекуват за злоупотреби в „Каскейдс“. Когато свърши със старателно изфабрикуваните материали, тя опря лакти върху бюрото и зарови лице в шепите си. Остана така дълго време, а когато отново вдигна глава, в очите ѝ се четеше молба.

— Нямам нищо общо с всичко това... вече не съм в състояние да ти покажа предварителния си доклад, тъй че ще се наложи да ми повярваш. Но в него няма нищо, което дори бегло да напомня тези обвинения.

— Зная. — Устните му се изкривиха в мрачна полуусмивка и той хвана ръцете ѝ в своите. Джони усети как кръвта ѝ незабавно реагира, когато палците му започнаха леко да разтриват нежната кожа на дланите ѝ.

— Ти ми вярваш?

— Да. Много мислих по въпроса, докато пътувах, и стигнах до заключението, че ти наистина не си знаела какво става. И държа да ти се извиня, че бях на друго мнение. Трябваше да бъда сигурен, че дъщерята на Том Райън не би използвала подобна тактика. Тя би се впуснала в открита атака от самото начало.

— Обяснимо е, че си бил настроен против мен — съгласи се Джони с готовност. — Уилям и сега се мъчи да използва комисията като трамплин за по-нататъшната си политическа кариера. Ти го предвиди, но аз твърде пламенно се бях вживяла в ролята си на Джони Райън — реформаторката.

Дан поднесе ръцете ѝ към устните си, а очите му, вперени в поруменялото ѝ лице, бяха топли и ласкави.

— Ти може и да си добър прокурор, Райън, но стигне ли се до юмручен бой, ставаш абсолютно безпомощна. — Той се усмихна, а изражението му бе по-открито от всякога. — Сега, след като се оттеглиш от комисията, вече няма да имаме проблеми в това отношение.

Джони го погледна с широко отворени очи.

— Да се оттегля? Дан, аз нямам такова намерение. Откъде ти хрумна тази идея?

Озадачен той сбърчи чело, а абаносовите му вежди надвиснаха над леко деформирания от разбиване нос. В момента изглеждаше невероятно заплашителен и Джони изпита неистово желание да е някъде другаде, където и да е, само не там.

Когато сведе поглед към нея, Дан изпита съжаление, че не може да я разбере изцяло. От друга страна тя бе най-прекрасната жена, която познаваше. През тези дни на раздяла, докато траеше турнето, той си даде сметка, че би могъл да се влюби в нея. Но амбицията ѝ го караше да се чувства все по-неловко. Ако дойдеше ден, в който Джони трябваше да избере между него и кариерата си — а той знаеше, че това е неизбежно — какво, по дяволите, щеше да направи?

Когато ѝ отговори, тонът му бе рязък, а думите — остри като бръснач.

— Предположих, че след като веднъж си осъзнала в какъв змиарник работиш, ще поискаш да напуснеш. Вероятно съм надценил онова, което става между нас.

Той пусна ръцете ѝ и Джони усети, че я обзема раздражение.

Той никога не ѝ бе обещавал сигурност, не ѝ бе казал, че я обича — а какво ли не би дала, за да чуе подобно признание. Как смееше сега да я кара да се откаже от работата си!

— Може би, Дан. В края на краищата ти определяш правилата. Предполагам, че си искал просто една краткотрайна връзка без ангажименти, за да докажа, че вече съм достатъчно голяма и мога да се справям сама — също като останалите ти жени.

— Добра памет имаш, Джони! — Той се смъкна от бюрото и с гневни крачки напусна кабинета.

Джони не знаеше дали да се чувства облекчена или потисната, когато не го видя до края на деня. Полагаше максимални усилия да се съсредоточи върху колоните от цифри, но със същия успех би могла да се захване да чете текст на санскрит. На всеки лист, с който се захващаше, изпъкваше образът на Дан.

— Съжалявам. — Тя вдигна поглед и го видя застанал на прага, изпълнил цялата рамка на вратата с явно желание за помирение, изписано на лицето му. — Не беше моя работа да ти казвам какво да правиш. Особено, след като ти ме улови в несправедливост. Аз наложих тези глупави правила в нашите взаимоотношения. И аз съм този, който бяга заради чувствата си към онази невероятна, своенравна, червенокоса „огнехвъргачка“, която познавах едно време.

Думите му запалиха искрица надежда, която за момент проблесна в студената пепел, в която бе превърнал сърцето ѝ. Тя тръгна към него и двамата се срещнаха в средата на малката стая. Пръстите на Дан се склочиха над лакътя ѝ.

— Ти си най-амбициозната и очарователна жена, която познавам, Джони Райън. Заради теб кръвта ми кипи, независимо от това дали искам да те обладая или да те просна на коляното си. Не зная колко време ще продължаваме по този начин, с проклетата ти комисия, която непрекъснато се изпречва на пътя ни.

— Скоро няма да е така, Дан.

Той наклони глава и сведе поглед към нея. Джони го разбираше — той не искаше да допусне искрицата на надеждата да проблесне в дълбоките му сини очи.

— Какво имаш предвид?

— Това, че приключих. Утре пиша окончателния си доклад и го предавам. Каквито и проблеми да имаш оттук нататък с нашите взаимоотношения, Дан, няма да можеш да ги приписваш на комисията Мърдок.

Погледът му се плъзна по лицето ѝ и се спря на очите ѝ, сякаш търсеше нещо.

— Мога ли да попитам за характера на този доклад?

— Можеш, само че аз нямам право да ти отговоря. — Пръстите му се плъзнаха по меката кожа на ръцете ѝ и тя усети напрежението му. — Не се тревожи, Дан. Вътре няма нищо отрицателно, като се изключи фактът, че този сезон на двама от играчите ти са зачислени осем екипа. Кое не е обосновано рентабилно, но не е и достатъчно, за да те подведе под отговорност. — Тя се усмихна.

— Брадшо и Граймс. Най-големите мърлювци в отбора. Вечно ги захвърлят под легла и по пода на съблекалнята. Веднъж си забравиха чантите на летището в Хюстън. Все пак ние разрешихме този проблем.

— Забелязах, че загубите спират в началото на декември — съгласи се Джони, демонстрирайки око за подробностите, което обезкуражи Дан.

— Това е защото направихме размествания в разпределението по стаи. Сега живеят заедно с най-изрядните в отбора. Все едно, че сме им намерили майки.

Тя се засмя.

— Знаех си, че си блестящ стратег.

— И теб си те бива, Райън. Дори и с това очарователно червено носле. — И той леко я целуна по връхчето на носа. — Ако не друго, след снощното пиянство цветът на очите ти страхотно му пасва.

Джони му позволи да ѝ държи палтото. Когато се обърна, за да го погледне, в очите му искряха дяволити пламъчета, които не се забелязваха досега. Тя просто изпиваше с поглед омекотените черти на този мъж, като започна от смолисточерните му коси и се плъзна надолу по силното мъжествено тяло.

— По-добре внимавай, Кинкейд — подразни го тя, сложи пръст на устните си и после докосна неговите. — Ако продължиш с тези рицарски комплименти, някое момиче може да си помисли, че си влюбен в него или нещо подобно.

Тя го удостои със секваща дъха усмивка, взе чадъра си, прати му въздушна целувка и напусна кабинета.

Уилям Мърдок изчете окончателния доклад на Джони в абсолютно мълчание и с непроницаемо изражение. Накрая се облегна назад в креслото си, запали цигара, дръпна силно и изпусна спирала сив дим.

— Работиш в политиката достатъчно отдавна, за да си наясно с важността на политическите маневри и в най-безобидните дейности, Джони.

— Така е — съгласи се тя бавно. — Идеята невинаги ми е допадала, но...

— Но ние не можем да сторим никому добро, ако не ни изберат — изтъкна той. — Понякога, стига да не нарушаваш закона, целта наистина оправдава средствата.

Джони кимна в очакване той отново да се впусне в теорията, която често бе чувала и по-рано.

— Аз имам големи планове. За собствената си кариера и за щата — продължи той. — Възнамерявам твърдо да бъда следващият главен прокурор и тази комисия ще ми прокара пътя към целта. Но само ако действаме правилно.

Уилям махна назидателно с цигарата към нея, очевидно решавайки, че е крайно време да свали кадифените ръкавици.

— Опитвах се да те предупредя, че ако видя пак сведения, написани сякаш от ревностен почитател, ще те заменя с някой по-вещ в изпълнението на подобни задачи.

Лов на вещици, поправи го тя мислено, чувствайки как над нея надвисва черен облак на ужас. Дан през цялото време е бил прав. Уилям никога не е възнамерявал да ѝ позволи да отчете, че всичко в катедрата по физкултура към колежа е безупречно. Той се е канел да премаже Дан, за да бъде издигнат за кандидат на собствената си партия и след това да спечели изборите. А най-унизителен бе фактът, че очаква от нея да му помогне да построи дяволската си стълба.

За миг Джони си помисли да си подаде оставката, да се върне при Дан с гордо вдигната глава и да му съобщи какво е направила. Щеше да се принесе в жертва, но тя би сторила всичко за Дан Кинкейд — мъжът, когото обичаше.

Предупредителният гонг на здравия разум обаче прозвуча в съзнанието ѝ. Ако решише да се оттегли, Уилям просто щеше да я замени с човек, който директно щеше да се прицели в най-уязвимото място. И въпреки че до този момент архивите бяха безупречни, Джони отлично знаеше как цифрите могат да се изкривят така, че да удовлетворят нечия цел. Каква беше старата поговорка? „Сметките лъжат, когато лъжците смятат.“

— Добре, Уилям — каза тя тихо. — Ще се постарая повече. — Тя стана от стола и тръгна към вратата с невъзмутимост, която нито за момент не намекваше за вътрешното ѝ напрежение.

— Райън?

Джони се извърна и го погледна през рамо.

— Да?

— Не си прави труда. Очаквам всички тук да полагат максимални усилия, а ти подведе отбора. Тъй че за останалата част от сезона си пратена в резервите.

Лицето ѝ пребледня като платно.

— Отстраняваш ме от комисията, така ли?

— Да речем, че засега излизаш в неплатен отпуск — предложи той сговорчиво — по здравословни причини. Между другото, наистина имаш вид на човек, който здравата е настинал.

— Благодаря ти, Уилям. Ти си истински приятел — измърмори Джони и си достави това малко удоволствие на излизане да затръшне вратата с всички сили.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Джони бе отпуснала глава на високата облегалка, очите ѝ бяха здраво стиснати, а стомахът ѝ бе свит на топка. Вцепенена, тя чакаше издигането на самолета. Имаше главоболие, а носът ѝ течеше. Но това не беше всичко. Инстинктивен, дълбоко заложен страх от летене я обгръщаше в черната си мъгла. Ноздрите ѝ бяха изпълнени с острия мирис на пушек, но Джони не си направи труда да отвори очи и да разбере какво гори. Защото беше сигурна, че пожар няма. Не и сега. Това бе някаква рефлекторна реакция на сетивата ѝ вследствие на онази отдавнашна катастрофа.

Няколко мига по-късно тя се вкопчи в дръжките на седалката си, тъй като виковете в главата ѝ станаха пронизителни и почти заглушаваха бръмченето на огромните реактивни двигатели. Всичко ще бъде наред, каза си тя. По-безопасно е дори от шофирането. И от ваната. Този самолет няма да се разбие. Няма да посмее. Трябва да ме отведе до Денвър... при Дан.

Джони отказа закуската, която ѝ предложи стюардесата, и прекара полета, потънала в собствения си свят на ужас, връщайки се към реалността едва когато самолетът кацна на пистата в Денвър и тя потъна във внушаващите сигурност обятия на изненадания, но доволен Дан Кинкейд.

— Не мога да повярвам, че си се качила на това нещо, за да дойдеш при мен — каза той, хвърляйки поглед през рамо към самолета. — Жалко, че трябва да се връщаме в залата, иначе щях да те възнаградя за смелостта даже по-богато, отколкото заслужаваш. — Погледна я многозначително и в очите му проблеснаха закачливи пламъчета.

— Аз вече не съм член на комисията, Дан — заяви неочаквано Джони, като го наблюдаваше напрегнато, за да види каква реакция ще предизвикат думите ѝ.

Тя заля на вълни волевите му черти — първо изненада, после любопитство, после съгласие. А след това облекчение, което тя не

можеше да разбере. Знаеше, че все още имат проблем. Комисията бе само върхът на айсберга, представляващ отказът на Дан да приеме сериозна и продължителна връзка. Тогава защо гледаше така, сякаш му бяха поднесли коледния подарък единайсет месеца по-рано?

— Ще поговорим за това, но не сега — каза той и я поведе към вратата, където едно такси ги чакаше, за да ги отведе в спортната зала.

Мачът беше пълна трагедия от самия начален удар. При подреждането играчите на „мустангите от Денвър“ изглеждаха по-високи от телефонни кабинни. И трима от тях определено се канеха да направят удар, където и да завършат в професионалната лига. Ричардсън, играчът от „Каскейдс“, чиято основна задача бе да блокира изстрелите, получи жесток урок по схватки на горния етаж от един силов играч от „мустангите“, който блокира двайсетина удара и предотврати още десетина. Младежът бе дори по-едър от съотборниците си и напомняше на автомат за кока-кола с глава. Един от съперниците приличаше по-скоро на пегас, отколкото на мустанг и заплашваше да обори закона за земното притегляне, докато се носеше из въздуха и весело пускаше топката в коша всеки път, когато си пожелаеше.

— Ще отида на дипломирането на това момче и ще се скъсам от викане — измърмори Дан и се тръшна на един стол точно пред Джони.

— Добър е — отвърна тя.

— Адски добър — съгласи се той, без да откъсва очи от играта, — но и много му помагат. Нашите момчета знаят, че всички скаути са тук и се фукат с проклетите си способности да дриблират. Като че ли не са чували за пасове.

В това време прозвуча пронизителната свирка на рефера. Дан скочи на крака и започна бурно да протестира заради поредния фал, който бяха отсъдили на негов играч. Действията му бяха напрегнати и гневни и все пак не излизаха извън контрол, тъй като съумя да се овладее, точно преди да му отсъдят технически фал.

— Проблемът със съдийската колегия е, че те въобще не се интересуват кой побеждава — изръмжа той и тежко отпусна дългото си тяло на сгъваемия метален стол.

Джони бе достатъчно дълго в този спорт и знаеше, че не трябва да му отговаря. Няколко секунди по-късно сигналът, оповестяващ края на четвъртината, прозвуча милостиво и „Лъмбърджакс“ се отърваха с

47 на 25. Онова, което им каза Дан през почивката, изглежда имаше ефект. Като играеха така, сякаш очакваха всеки опит за стрелба да бъде неуспешен, „дърварите“ заемаха позиции за борбата под коша, като резултатно използваша бързите си пробиви.

И точно когато изглеждаше, че отборът може да постигне победа с догонване, небостъргачът от мустангите се върна и отново се изправи срещу изпълнения с решимост Ричардсън. Върлинестият нападател направи лъжливо движение с глава наляво, после надясно, след което внезапно прекара топката между краката на по-бавния от него защитник, грабна я и се хвърли напред да забие, изтръгвайки бурни овации от страна на публиката домакин, която бе изпълнила до краен предел спортната зала на мустангите.

Все едно, че зашеметяващата му игра бе пукнала балон. „Дърварите“ сякаш изпуснаха всичкия си въздух и след мъчително дълга финална четвъртина, им беше позволено да избягат при резултат 102 на 68.

Джони остана да чака в коридора пред съблекалните и настръхна, когато чу звуковете, вещаещи как ще продължи този сезон, ако отборът не синхронизира действията си и не започне да играе така, както е бил трениран. Баскетболните треньори бяха известни с избухливостта си и Дан не правеше изключение. Затръшването на вратата на съблекалните бе съпроводено с рязък въпрос.

— Някой от вас, момчета, видя ли как Джонсън стреля от отскок? Какво, по дяволите, стана, Джонсън? — саркастичният глас разсече неподвижния въздух. — Къде ти отиде мерникът, в самолета ли го остави?

В отговор се разнесе неясно мърморене и Джони изпита неистово желание да се скрие някъде, преди Дан да се е появил. Не искаше част от тази ярост да се излее върху нея. Може би това по начало бе лоша идея, помисли си тя мрачно.

Но когато най-накрая Дан се появи, въпреки всичко успя да пусне една измъчена усмивка.

— Сега зная как се е чувствал Наполеон. — Гласът му бе прегракнал от викането през време на мача и сега звучеше по-скоро като дрезгав шепот. Той я прегърна през кръста и я поведе навън от опустялата сграда. — Трябва да прекръстят това място на Ватерло.

Докато вървяха към специално наетия автобус, вятърът отвяваше встрани падащия сняг и биеше косо в страните ѝ. Дан я притегни към себе си и заслони лицето ѝ с дебелия кожен яка на палтото си.

— Господи, колко е студено! — изстена тя. Въпреки натрупалия вече сняг, все пак успяваше да върви в крак с Дан.

— Трябваше да останеш в Салем — скара ѝ се той, когато шофьорът им отвори вратата. Моторът тихо бръмчеше и вътре беше топло.

— Искан да бъда с теб — отвърна искрено тя. Държеше веднъж завинаги да изясни нещата — Уилям Мърдок, комисията му и собствената си любов.

— Не бих казал, че съм нещастен от присъствието ти тук, Джони — намеси се той, за да я успокои, а сините му очи бяха по-топли от горещата струя, която духаше от парното на автобуса. — Но преди да се върнем в Орегон, няма да можем да останем насаме. Щеше да бъде по-добре, ако беше избегнала това време и бе останала да ме чакаш у дома в леглото.

Той се усмихна ласкаво и за момент Джони си помисли, че може и да я целуне, но мъжките гласове, които се приближаваха към автобуса през вихрушката, осуетиха надеждите ѝ.

Шофьорът бавно пое по заледеното шосе, снегът биеше в прозорците на автобуса, а жълтите фарове едва успяваха да разкъсат тъмната пелена на суграшицата. Дан беше седнал заедно с помощник-треньорите и от време на време Джони улавяше как поглежда назад към нея с потъмнели очи и унило изражение. Беше невъзможно да разбере какво мисли и скоро Джони се отказа, тъй като собственото ѝ съзнание бе обсебено от много по-натрапчив проблем.

Не можеше да го направи. Просто не можеше, реши тя, когато накрая автобусът спря пред летището. Достатъчно зле ѝ беше да лети дори през деня и при хубаво време, когато разумът и бе в състояние да приеме, че ужасът съществува само в собственото ѝ подсъзнание.

Но сега... облаци суграшица, блъскани от свирепи пристъпи на вятъра и този натрупал навсякъде сняг... не, щеше да ѝ дойде твърде много. Ботушите ѝ с високи токчета се пързалиха по заледения тротоар. В един момент тя политна напред, но две силни ръце успяха да я уловят точно навреме. Ръце, които би разпознала навсякъде.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Дан, не мога!

— Мисля, че няма да ти се наложи — отвърна той. — Както изглежда, отвратителният ни късмет продължава. Тази вечер никой няма да излети оттук.

Мрачният му примирен тон беше достатъчно красноречив и Джони знаеше, че би трябвало да му съчувства. Но не беше в състояние. Чувстваше се така, сякаш току-що бе помилвана от губернатора, миг преди да я отведат на електрическия стол. Дан избухна в гърлен ѝ пресипнал смях, когато видя как облекчението залива на вълни лицето ѝ.

— И тъй като си невероятно секси — прошепна той в ухото ѝ, — дори ти прощавам, тъй като за мен това е неприятна новина, а ти не го осъзнаваш.

В същия миг облекчението ѝ отстъпи място на разкаянието.

— О, Дан, съжалявам.

— Няма нищо, Райън — увери я той, обгърна кръста ѝ с ръка, за да я задържи, ако се подхлъзне на заледения бетон, докато вървяха към стъклените врати на терминала. — Надявах се, че ще се приберем вкъщи навреме и ще можем да си легнем рано.

Гърленият пресипнал глас без съмнение бе провокиращ и Джони вече не чувстваше студа, когато осъзна, че те двамата наистина бяха успели да изтласкат от съзнанието си проблема с комисията. Сега трябваше само да разбере какво го кара така упорито да не желае да си даде сметка за собствените си потребности и чувства. И тогава всичко щеше да бъде идеално.

Времето в Денвър по никакъв начин не ѝ помагаше да се отърси от настинката си. Джони сви рамене и се обгърна с ръце. Всички полети бяха отменени и тя дори нямаше представа колко хора са в затруднено положение. Дан я остави за известно време, след което се върна, за да я отведе до един свободен стол, който беше успял да открие. Главата ѝ пулсираше, струваше ѝ се, че има температура. Врълхлетя я внезапен пристъп на кашлица, който събуди бебето, заспало спокойно в ръцете на младата майка до нея.

Детето се разплака силно и Джони се извини.

Майката само я изгледа в отговор, което накара Джони още повече да се свие на твърдия стол.

— Ето, вземи. — При звука на познатия плътен глас, тя вдигна поглед и видя, че Дан е застанал до нея и ѝ поднася пластмасова чашка, от която се издигаше гъста пара. Тя я пое и се усмихна с благодарност.

— Чай. Благодаря ти.

Той сви рамене.

— Чаят не беше проблем. Сега трябва да решим какво ще правим с теб. — Той сви очи и я изгледа критично. Клекна до нея и докосна челото ѝ с opakото на ръката си.

— По дяволите, Джони Райън, имаш висока температура. Трябваше да си вкъщи, в леглото.

При този рязък негов изблик младата жена притисна бебето до гърдите си и побърза да се отдалечи, явно решила да не рискува да го изложи на зараза.

— Виж какво направи — съжали Джони. — Сега горката жена ще трябва да държи на ръце детето си цяла нощ. Няма свободни столове.

— Някой ще ѝ отстъпи — отвърна той, сви се и намести дългата си фигура на освободеното място. — Не се тревожи за нея. Я опитай за разнообразие да се потревожиш за себе си.

— Това е най-обикновена зимна настилка и нищо повече. Винаги я изкарвам през този сезон — изсумтя Джони и усети как ушите ѝ изпукват, когато си издуха носа.

— Мисля, че е много по-сериозно. Но каквото и да си пипнала, Джони, мястото ти е в леглото.

Въпреки окаяното ѝ положение, във влажните ѝ очи просветна искра.

— Това е най-добрата идея, която ти е хрумнала за цялата вечер. Но не се ли страхуваш, че може да се заразиш?

— Знаеш, че си го просиш. — Погледът му ласкаво се плъзна по пламналото ѝ лице. — Ей тук, пред всички, и няма да си в състояние да направиш нищо, за да ме спреш.

— Боже, какво самочувствие! — възкликна тя, а усмивката ѝ бе измъчена, заради тъпата болка, която личеше в очите ѝ. — Никога няма да стигна толкова далеч, Дан Кинкейд!

— Искаш ли да се обзаложим? — Гласът му бе кадифена заплаха.

Той сложи ръка на коляното ѝ и дори само от допира тя се почувства като наелектризирана.

— Добре — съгласи се тя немощно. — Нека те оправдаем поради липса на доказателство и да не го подлагаме на проверка.

— Страхливка!

Гласът му трептеше от възбуда, а Джони знаеше, че и сега да ѝ се случи да умре от тази настинка, преди да си иде, поне ще е познала рая в обятията на Дан.

Точно се канеше да му отговори нещо духовито, когато нов пристъп на кашлица разтърси тялото ѝ и я лиши от малкото сили, които ѝ бяха останали.

— По дяволите! Ти наистина си зле, скъпа.

Дан си свали палтото и я уви в него, поемайки празната чаша от ръцете ѝ. Докосна страната ѝ с връхчетата на пръстите си и леко я наклони към рамото си.

— Опитай се да поспиш, Джони.

— Добре. Дан...?

— Какво?

— Благодаря ти, че си толкова мил с мен.

На бузата му потръпна мускул, но единственият отговор бе даден от ръката му, която погали косите ѝ.

Джони се отпусна в топлите му обятия, а пръстите ѝ леко потъркваха предния ръб на ризата му, също като котенце, което се унася в сън.

Останаха безмълвни дълго време. Накрая Джони вдигна поглед към лицето му, питайки се дали изобщо е буден, и срещна две строги сини очи.

— Дан?

— Мммм?

— Не мога да заспя.

Дан се огледа из препълнената зала на терминала. Огледа грохналите пътници, които се бяха предали и се опъваха на всяка равна повърхност наоколо. Виждаха се тела, полегнали на маси, на столове и дори направо на пода. Деца плачеха или изразяваха негодуванието си с пронизителни вопли. Онези, които бяха успели да заспят, вече хъркаха и очевидно се чувстваха много удобно върху импровизираните си легла, като че ли се намираха в собствената си постеля. Други четяха,

неспособни или нежелаещи да понесат явното унижение да спят с непознати. Пътниците бяха тук от часове и ако се съдеше по бурята зад дебелия стъкла на прозорците, щяха да останат още дълго. Очите на Джони блестяха трескаво. На страните ѝ бяха избили две ярки болезнени петна.

— Джони, веднага се връщам. Нали разбра, мила моя? — С ласкави пръсти Дан отмахна нежно влажните коси от лицето ѝ и се измъкна ловко от здравата ѝ прегръдка.

Джони се опита да съсредоточи погледа си върху него, но само сърцето ѝ отбеляза, че я беше нарекъл „мила моя“. Това бе първата ласкава дума, освен небрежното „скъпа“, което чуваше от тези сочни устни. Той вече се влюбва в мен, помисли си тя, прегръщайки тази идея. И наистина започва да го осъзнава. Знаех си, че ще стане така.

Трескавият ѝ поглед се отмести към прозорците. Видя само вихрещата се белота отвън, осветена от мощни прожектори.

— О, не! Самолет ли излита?

В тона ѝ прозвуча истерична нотка, която Дан побърза да разсее.

— Не, мила моя. Нищо не излита все още. Само искам да ти покажа нещо.

Тя му позволи да я преведе през тълпата от хора. Ръката ѝ бе потънала в неговата. Когато стигнаха до една врата с надпис „Само за членове на екипажа“, Джони се дръпна.

— Дан, тук не ни е позволено да влизаме.

— Тихо, момичето ми, само ще привлечеш тълпата. — Той бързо я целуна, после ѝ намигна дяволито и продължи нататък през боядисаната в червено тежка метална врата.

Вихрушката блъсна в лицето и облак суграшица и Джони остана без дъх от внезапния студ и от внушителното привидение, което изникна от мрака и се насочи към тях. Съществуването беше огромно, с грамадни лапи и лице, върху което се преливаха нюанси на жълто и зелено. Запита се със замъглено съзнание дали не е по-болна, отколкото смяташе, и дали не започва да блънува.

— Всичко е готово за тръгване, Дан, горивото е сипано.

Видението имаше глас и докато се клатушкеше към тях през снега, Джони със закъснение осъзна, че това е просто един много едър мъж със скиорска маска на лицето. Тя се изкиска, чувствайки се невъобразимо глупава и по-замаяна от всякога.

— Мислех, че това е ужасният снежен човек — произнесе хрипливо тя през смях, който изглежда не можеше да спре.

Дан не се присъедини към нея. Само сините му очи се присвиха при нейния почти истеричен пристъп на веселие, предизвикан от подобно елементарно недоразумение. Видът ѝ никак не му харесваше. Вероятно след като я настани, ще трябва да извика лекар.

Бълбукацията на Джони секна така внезапно, както беше рукнал. Дан я взе на ръце и се качи в кабината на чакация снегорин.

— Много съм ти задължен, Джими — обърна се той към огромния мъжага, който местеше лостовете на огромната жълта машина.

— По дяволите, Дан, бая сума спечелих, като заложих на отбора, когато гостувахте в града. Това е най-малкото, което мога да направя за теб. — Очите му за момент се откъснаха от заскреженото предно стъкло и се спряха на спящата жена в ръцете му. — Никак не изглежда добре. Това е сестричката на Джейсън Райън, нали?

— Да, тя е.

— Жалко, че старият Том нямаше пет момчета. Тогава можеше да си направи собствен тим.

— Тя беше истинска тигрица на игрището — каза рязко Дан, внезапно изпитал странна потребност да защити Джони.

Изявлението му го изпълни с гордост. Тя играеше много добре за момиче, по дяволите, та тя бе по-добра от повечето момчета. Но онова, което неизменно привличаше вниманието му, бе нейната смелост и дръзновеност както вътре, така и извън игрището.

— Хм, може и така да е, но сега не изглежда особено добре.

Те мълчаливо наблюдаваха движението на чистачките, които въпреки засилващия се вихър от снежинки, успяваха да поддържат чисто огромното предно стъкло на снегорина. В кабината беше топло, но Дан въздъхна с облекчение, когато машината, спря пред някакъв хотел в покрайнините на девънпортското летище.

— Задължен съм ти, Джими. — Той слезе от високата кабина, вдигна все така спящата Джони и я притисна до гърдите си.

— Няма такова нещо. Приеми го като честна разплата за онова, което тази вечер мустангите направиха с твоите момчета.

Дан изстена при внезапния спомен за мача. Нима разгромът бе станал тази вечер? Как можа да го забрави толкова бързо? Обикновено

след подобна загуба той продължаваше да си ближе раните поне още три дена. Джони. Сведе поглед към спящата в ръцете му жена. Тя беше причината. Беше така обсебен от мисълта за нея, че мачът бе излетял от съзнанието му. Не помнеше да му се е случвало нещо подобно за цялата му досегашна практика на играч и треньор. Само че, призна си той докато я носеше към автоматичните стъклени врати на хотела, досега не бе изпитвал подобни чувства към никого.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Дан, какво става, за бога?

Джони се озърна в недоумение из хотелската стая, когато Дан я положи на леглото. Той вече бе съблякъл палтото ѝ и бе започнал да разкопчава жилетката.

Тя хвана ръцете му, а в очите ѝ се четеше искрена боязън.

— О, Дан, не съм убедена, че ме бива точно сега.

Дан се засмя ласкаво, а в думите му прозвуча съжаление.

— Не смятам да те обладавам, скъпа. Колкото и да си прекрасна, аз все пак съм се запасил с известно самообладание и мога да го проявя при крайна нужда. Ти си болна, Джони и аз ще се погрижа за теб.

Тя отпусна рамене и въздъхна с облекчение и благодарност.

— Толкова съм ти признателна, Дан. Чувствам се ужасно. — После отново се озърна недоумяващо из безупречно обзаведената хотелска стая. — Къде сме?

— Наех стая.

— Но как? Чух хората на летището да си говорят, че всички хотели в града са претъпкани с чакащи пътници.

Той се изкиска.

— Не забравяй, мила, че още докато играех активно, живях две години в Денвър. И досега мога да изнамеря някоя и друга връзка, ако се наложи.

Той приключи с блузата ѝ, хвърли я на един стол и после разкопча дантеления ѝ сутиен. Сочните ѝ гърди се озоваха на свобода и в един дълъг миг Дан трябваше усилено да си напомня, че тя е болна. Не можеше ли поне малко да се контролира, когато беше край нея? Почувства как горещата вълна се надига в него и си позволи само да докосне с устни нежните розови пъпки, които увенчаваха меката заоблена плът. Тихото стенание от гърлото на Джони го върна рязко към действителността.

Неохотно, преди да е направил нещо, за което после да съжалява, Дан дръпна ципа на вълнената ѝ пола, плъзна я надолу по бедрата ѝ и после я остави на един стол заедно със сутиена и блузата. Следваше чорапогашникът. Дан пипаше много внимателно, докато събличаше изгарящото от температура тяло.

Сега тя беше само по тесни найлонови бикини, а тъмната сянка го привличаше почти неудържимо. Никога не се бе чувствал по този начин с друга жена. Джони Райън бе като проникнал в кръвта му наркотик, който вече бе плъзнал по вените му. Дан си позволи един дълъг, жаден поглед към изкусителното тяло, отпуснато на тясното легло. После въздъхна тихо, зави я грижливо и вдигна телефона, за да набере централа.

— Какво, по дяволите, искате да кажете с това „няма лекар“? Ами ако беше спешен случай? Ако беше получила инфаркт?

Дан въздъхна ядно, докато слушаше търпеливото изчерпателно обяснение за затворени шосета, за пътни произшествия и за това как единствената амбулатория в Денвър се намирала в градската болница. Явно в този момент медицинската помощ за жена с тежка настинка изобщо не бе от първостепенна важност.

— Казвам ви, че това не е просто настинка. Жената е зле! — Той изскърца със зъби. — Разбира се, че не мога да я докарам в болницата. Трябваше буквално да отвлека един снегорин от дежурство, за да я сложа на легло. Нямам намерение отново да я извеждам навън в тази буря.

Той слуша мълчаливо няколко минути и после тръшна слушалката.

— Дан? — Ръката ѝ се плъзна немощно към мястото, където бе седнал на ръба на леглото, ядно стиснал юмруци отстрани до тялото си.

— Заспивай, Джони, всичко ще бъде наред.

Надигна се, но в този момент тя хвана ръката му.

— Дан? Ще останеш ли?

— Разбира се, Райън — отвърна той с привидно безгрижен тон, потискайки тревогата си. — Сега престани да пилееш сили в приказки и заспивай!

Дан полегна до нея и я прегърна. Зашепна успокоителни думи в ухото ѝ, изоставил ядния тон, а устните му сякаш изгаряха от

горещината на сухата кожа.

Джони се сгуши в силните му гърди.

— Обичам те — прошепна тя, убедена, че думите са прозвучали единствено в трескавото ѝ съзнание.

Дан сведе поглед към нея, на лицето му се изписа мрачно недоумение, а в очите му проблесна явна изненада. Изтощена от болестта Джони потъна в дълбок сън, лишена от възможността да проследи изпитателния поглед, с който Дан проучваше изгарящите ѝ от треска черти.

Бурята не стихваше часове наред. Джони спеше неспокойно в прегръдките на Дан Кинкейд. Дишането ѝ беше повърхностно и пресежливо. Дан я наблюдаваше и за първи път в живота си се чувстваше напълно безпомощен. Изпитваше почти натрапчива потребност да облекчи състоянието ѝ, да се грижи за нея. Беше искрен онази нощ, когато ѝ каза, че тя бе събудила в него желание да я покровителства. В началото си помисли, че това се дължеше на пораншните им взаимоотношения — защото той я възприемаше като симпатичното хлапе, което го следваше навсякъде като приветливо и вярно кученце.

Но сега нещата бяха съвсем различни. Онова, което изпитваше към нея, нямаше нищо общо с чувствата му към някогашното малко момиченце.

Джони бе загубила всякакво чувство за ориентация, когато се събуди и установи, че се намира в силните обятия на Дан. Обгърна с поглед непознатата стая и бавно започна да си припомня къде се намира. Дан бе останал с нея на летището и после ѝ бе намерил тази стая. Не се ли бяха качили дори на някакъв снегорин? Халюцинации ли имаше или онзи огромен мъж с разноцветното лице наистина ги беше докарал дотук? Каквото и да се беше случило, Дан се беше погрижил за нея, беше се държал като влюбен. Или най-малкото, поведението му издаваше, че тя твърде много го вълнува.

Като се измъкна предпазливо от прегръдката му, тя за момент притаи дъх, защото той измърмори нещо в просъница. Когато дишането му отново стана по-равномерно, тя смъкна белия колосан чаршаф до кръста му, наслаждавайки се на удоволствието да съзерцава

изпънатото му тяло. Той лежеше по гръб и видът на мускулестите му гърди събудиха спомена за облака абаносови коси върху голата ѝ плът, докато я обсипваше с ласките си, а бурята навън бушуваше неудържимо.

Джони не беше виждала човек да спи толкова дълбоко. Тя продължи да смъква чаршафа, сантиметър по сантиметър, докато накрая го махна окончателно.

Хармоничното му атлетично тяло беше така великолепно оформено! Влюбеният ѝ поглед се плъзна по мускулестите бедра и надолу по здравите прасци, а страните и пламнаха при спомена за това как тези покрити с косми дълги крака се бяха вплели с нейните. Погледът ѝ бавно се върна отново към лицето му, което в покой според Джони изглеждаше удивително момчешко. Хрумна ѝ за миг, че през последните две седмици на това сурово красиво лице твърде често бе изписано напрежение, а в прекрасни сини очи лягаше сянката на преднамерена предпазливост. Може би сега, след като тя вече не беше член на комисията, той щеше да престане да действа така, сякаш Джони бе натоварена с мисията да бъде негов екзекутор.

Как обичаше този мъж! Джони не можеше да лежи повече до него, без да го докосва. Пресегна се и отмахна една непокорна къдрица от челото му.

— Дан? — прошепна тя.

Отказал се да анализира повече техните взаимоотношения, Дан най-накрая бе потънал в сън. В първия миг не можа да си спомни къде се намират, но тези океанскозелени очи само на сантиметри от неговите го върнаха шеметно към реалността.

Погледът му се плъзна по лицето на Джони и установи, че след съня цветът ѝ изглеждаше малко по-естествен. Косите ѝ, гъсти и пищни, падаха на вълни върху раменете ѝ и се разпиляваха върху гърдите му. Смътно си спомняше как по някое време през нощта се бе разсъблякъл по къси гащета установявайки, че костюмът е твърде неудобно облекло за спане. Когато дойде на себе си, Дан усети дългите ѝ атлазени нозе до своите. Както обикновено, той не можеше да се побере в стандартното хотелско легло, но този път нямаше нищо против.

За първи път през живота си бе спал чудесно далече от дома. Джони Райън така великолепно прилягаше в прегръдките му. Смееше

ли да се надява, че по същия начин ще се впише в живота му? Дан осъзна с кристална яснота, че е влюбен в нея. Но какъв шанс можеха да имат заедно? Въпреки че тя почтено бе напуснала комисията, проучването нямаше да бъде преустановено. Мърдок щеше да прати нов човек, който да слухти наоколо, после друг и така, докато изнамери съзнателно търсения скандал. И тогава Джони Райън щеше да установи, че още един мъж, комуто бе имала неблагоприятното да повярва, е измамил доверието ѝ.

Цялата тази връзка го караше да се чувства така, сякаш му е подхвърлена граната, чиито предпазител вече е дръпнат. Въпросът не беше дали проклетото нещо ще избухне, а просто кога ще стане.

— Как се чувстваш? — попита той накрая.

— Мисля, че съм по-добре — отвърна Джони. — Благодаря ти за всичко, Дан.

— Не съм направил нищо особено — възрази ѝ той. — Във всеки случай, далеч не онова, което ми се иска.

Джони положи глава на гърдите му, изпълнена с непознато до този момент доволство.

— Трябваше да кажеш нещо — измърмори тя, докосвайки кожата му с устни. Дан Кинкейд ѝ действаше като наркотик — вкусът му, усещането за близостта му, едва доловимото мъжко ухание — всичко в него я упойваше до забрава.

— Боже господи, момиче, ти беше толкова зле! Що за звяр смяташ, че съм?

Джони вдигна поглед към лицето му и се пресегна, за да проследи с пръст очертанията на сочните му устни.

— Невероятно див — определи тя след кратък размисъл. — С неистови усилия някоя жена може да те привърже към себе си, но никога няма да успее да те опитоми.

— Странно — измърмори той, — точно така бих описал теб. Естествено, укротителят трябва да бъде мъж.

— Без съмнение. — Тя отправи към него прелъстителна усмивка, после сведе глава и започна да чертае с език влажни окръжности около малката издатина, наслаждавайки се на незабавната ѝ реакция.

— Палавница — изстена той. — Би ли се опитала поне да си спомниш, че си болна?

— Чувствам се много, много по-добре — увери го тя. Зъбите ѝ се склучиха около тъмното зърно, а ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му и широките му гърди. Прокара пръсти с лениво удоволствие по къдравите косми.

— Джони — предупреди я той, когато тя спусна длан по плоската повърхност на корема му. — Мисля, че това не е много добра идея.

— Шшшт... — Тя нежно притисна устни в неговите, възпирайки възраженията му. — Защо за известно време не прекратиш с оценките, Дан? — Пръстите ѝ се спуснаха по сгряващата плът на бедрата му и накрая се склучиха около него.

— Господи, Джони — изстена той тихо, — имаш нужда от укротител!

Зелените като океан очи се впериха в неговите ѝ накрая тя промълви:

— Имам нужда от теб! — И отново го засипа медни коси.

Самообладанието на Дан заплашваше всеки момент да избухне в пламъци. Той зарови ръце в огнения облак и преди устните на Джони да стигнат до целта си, успя да я извърти и да я прикове по гръб. Прехвърли крак върху бедрата ѝ и за момент я задържа неподвижна.

— Доведох те тук, за да се грижа за теб, Джони Райън. И Бог ми е свидетел, точно това смятам да направя. — Усети напрежението в дрезгавия му глас и очите ѝ се замъглиха от съзнанието, че той се тревожи за нея, но въпреки това не скри усмивката си.

— Имам няколко предложения в тази насока — изрече тя изкусително.

Дан се претърколи към своята страна на леглото и се подпря на лакът. С пръстите на свободната си ръка отмахна няколко огнени, заплели се в съня ѝ кичури.

— Повече от всичко бих желал цял ден да остана тук с теб, скъпа моя. — Той въздъхна и поклати глава в мълчалива безпомощност.

Прокара пръсти по бузата ѝ, оттам надолу по шията, където почувства как пулсът ѝ бие в див ритъм. Погали основата на гърдите ѝ и видя как очите ѝ се навлажниха от желание. Великолепно си даваше сметка, че само удължава агонията и на двамата. Защото въпреки че тя действително изглеждаше малко по-добре след дълбокия сън през нощта, той знаеше, че Джони е сериозно болна.

— Искам да останеш в леглото — заяви той, докато неохотно се надигаше. — Ще слеза долу да видя дали мога да намеря нещо за ядене.

— Добре — съгласи се Джони с необичайна смиреност, осъзнавайки, че всичко, което той прави, е за нейно добро. Само че ѝ се искаше поне този път да не се вълнува чак толкова за здравето ѝ.

След като Дан излезе да търси някаква закуска, тя се отправи към банята и изстена, когато видя отражението си в огледалото. Прокара пръсти през разрошената си от съня коса, опитвайки се да приглади непокорните вълни. По някое време в неспокойния си сън бе усетила, че температурата ѝ спада и сега няколко кичура бяха прилепнали по челото. По какъв начин щеше да го впечатли така, че да го накара да осъзнае как тя е идеалната партия за него?

В желанието си да изглежда по-привлекателна, Джони пренебрегна здравия разум и взе душ, но усилието се оказа изтощително, отколкото бе предполагала. Успя да се увие с една хавлиена кърпа, но усети, че ѝ се завива свят и се отпусна на стола до бюрото. Предната вечер Дан бе изпразнил съдържанието на джобовете си и когато тя се вкопчи с мокри ръце в ръба на малкото бюро, няколко капки вода паднаха върху някакви документи, които той бе оставил наред царящия отгоре безпорядък.

— По дяволите!

Тя започна да ги попива трескаво с надеждата, че ще ги изсуши, преди мастилото да се е размазало. Ето билетът му. И остатъка от пропуска му за спортната зала снощи. Господи, мачът! Беше забравила за разгрома. Нищо чудно, че тази сутрин беше унил. Баща ѝ беше известен с това, че поне няколко дена след срещата не можеше да прогони демоните на подобна загуба. Докато изтриваше чековата му книжка с ъгълчето на хавлиената кърпа, Джони неволно забеляза няколко от нанесените цифри. Твърде много време губи да се храни навън, помисли си тя, забелязвайки остатъците от откъснатите в ресторантите листчета. Това не е полезно за него. Особено ако живее на диета от пържоли алангле и черно кафе, на което тя бе свидетел до този момент. Когато се оженят, тя ще се грижи за него.

Джони знаеше, че Дан никога няма да се съгласи да стане вегетарианец дори и при нейната обогатена диета, която позволяваше консумация на млечни продукти и яйца. И все пак, ако му се

въздейства предпазливо, може би ще усвои някои по-здравословни навици. Малко пиле и риба, стотвени апетитно, могат да удължат с двайсет години живота му. Техният живот заедно.

Така бе потънала в приятните си домашни фантазии, че в началото не обърна внимание на името, което няколко пъти се срещаше в списъка на разходите. После като гръм от ясно небе, то я порази и спуга балона на доволството ѝ.

— Станала си от леглото.

Джони рязко се обърна в посоката, откъдето идваше гласът му, и лицето ѝ посивя, когато видя Дан, застанал на прага, стиснал бяла хартиена кесия от хлебарницата и кутийка с две чаши кафе. Стоманените сини очи бяха насочени към чековата книжка, която тя продължаваше да държи в ръка. Студеният обвинителен поглед я прониза и сякаш разгърна бялата хавлиена кърпа, увита около тялото ѝ, след което се върна към треперещите ръце и изобличаващата чекова книжка.

— Когато те обвиних, че с действията си съсипваш мен и колежа, говорех от безсилие. Но сега виждам, че не съм бил далеч от истината.

Джони поклати глава.

— Нищо подобно, Дан. Аз не...

— Престани с тази игра, Джони. Както се казва, хваната си на местопрестъплението.

Джони усещаше как главата ѝ пулсира, а зад очните ябълки я прорязваше остра болка.

— Същото мога да кажа и за теб, Дан — отвърна тя тихо, пробвайки почвата в очакване на някакво обяснение за тайнствените разходи.

Всичко, което получи в отговор, бе рязък кикот, когато Дан се приближи до нея с потъмняло лице. Захвърли на бюрото нещата, които носеше, и тя проследи с поглед как тъмното кафе се разля и покапа по зеления мокет.

— Знаеш ли, че ме влудяваш, откакто си пристигнала в колежа?

— Съжалявам. — Джони стана от стола и отстъпи назад, забравила за чековата книжка, която се бе изплъзнала от пръстите ѝ. Леденото подобие на усмивка не достигна очите на Дан.

— Разбираш ли, Джони — обясни той, а гласът му представляваше стоманен кинжал, обвит в коприна. — Аз се измъчвах

от чувство за вина. В началото смятах да използвам отношението ти към мен, за да се оправя с тази абсурдна комисия. После ти се появи тук с тази трогателна история, че ще напускаш. Но това беше лъжа, нали? — Резкият му глас бе пълен е горчивина и тя наблюдаваше как в безмълвно отчаяние той зарови дълги пръсти в гъстите си черни коси. — Никога не съм пил особено. По малко бира и от време на време — скоч. Но откакто се появи на прага на кабинета ми, установих, че това е необходим порок. През изминалите няколко седмици изпих достатъчно да удавя мислите, за която и да е нормална жена. Но не и за теб, Джони. Не и за теб. — Той поклати глава и тъмносините му очи я пронизаха. — Защото ти си различна, нали? Твърде различна — повтори той, а гласът му прозвуча плътен и странно далечен.

— Дан, моля те...

— Моля те... Колко пъти си ме молила по този начин, Джони? Моля те, Дан, окажи ми съдействие. Имай ми доверие, Дан. Моля те, остани. — Подигравателният му тон през изкривените устни бе като плесница. — Същинска гореща линия на жалбите, нали, скъпа?

Самообладанието на Джони бе толкова крехко, че тя просто усещаше как всеки момент може да се разпадне на безброй късчета.

— Дан, нека поговорим за това. Ти не би направил нещо непочтено. Познавам те.

— Тъй ли, Джони? За кой Дан Кинкейд говориш? За героя от момичешките си фантазии? Или за мъжа, който стои пред теб сега? Онзи, който нарушава безукорните ти правила и после те мами. А ние знаем какво е отношението ти към лъжата. Това искаше, нали? Намери си повода, който толкова ти трябваше. — Джони безмълвно наблюдаваше как в очите му лумнаха присмех и желание, примесени в искрящи пламъци. — Тази хавлиена кърпа наистина е много изкусителна, скъпа. Какво има у теб, че дори и в този момент толкова те желая?

— Което просто доказва, че и ти си човешко същество с нормални емоции. Никога не съм очаквала от теб да бъдеш идеален. — Гласът ѝ трепна. — Във всеки случай не и след като пораснах.

Дан прокара пръсти през косата си, вперил празен поглед в тавана. Джони отчаяно копнееше да преодолее пропастта между тях, която с всеки миг зейваше все по-огромна.

— И аз те желая, Дан. Това не ти ли говори нещо?

Искаше да му разкаже за любовта си. Да го увери, че каквото и да е направил, те двамата можеха да намерят изход от положението. Джони се опитваше да намери подходящите думи, когато безпощадният му анализ я прониза като с нож.

— Говори ми само, че ние двамата твърде много си приличаме. Аз лъжа по достатъчно основателна според мен причина, както и ти очевидно имаш своите основания за шпиониране. А в същото време и двамата сме склонни да загърбим тези доста съмнителни идеали за няколко мига плътска наслада.

Джони стисна здраво очи, за да възпре заплашващите да бликнат горещи сълзи. Не желаше Дан да я види разплакана. Той я беше предупредил открито, че не е способен на истинска връзка. Но тя не беше повярвала. Зад спуснатите ѝ клепачи на фона на вихрещо се черно кадифе, тя си представи събитията от изминалите десет дена. Знаеше, че Дан изпитва някакви чувства към нея. Той ги бе показал нееднократно. Как можеше да не си дава сметка за това?

Тя отвори очи и го погледна, леко стъписана от ледената синева, която срещна погледът ѝ. С нищо не ме поощрява, осъзна тя. Пое дълбоко въздух, отказвайки да се предаде толкова лесно.

— Не ти вярвам, Дан. Мисля, че не съм ти безразлична — възрази тя смело. — Точно както и ти не си ми безразличен.

Любовта, реши Джони в последния момент, твърде много усложнява нещата точно сега. Опитваше се да приближи Дан до себе си, а не да го отблъсне.

— Аз те харесвах. А в леглото беше великолепно. Но дори и да се надявах на нещо повече, какво очакваш да се получи, когато ти полагаш всички усилия да ме унищожиш? Нима ме смяташ за глупак?

И той я прониза с гневен поглед, но Джони упорито поклати глава, отказвайки да приеме тежкото обвинение.

— Не се опитвам да те унищожа, Дан. Това бе чиста случайност. Просто намокрих чековата ти книжка и се опитвах да я попия, когато...

Тя видя как един мускул заподскача на бузата му, издавайки вълнението му миг преди лицето му да стане непроницаемо.

— Какво ще кажеш, ако се съглася на такава връзка, и то, до когато ти искаш, при положение, че забравиш, че си видяла документ за тези разходи?

При този едва чуто изречен въпрос лицето на Джони пребледня още повече.

— Имаш предвид да излъжа? Под клетва?

Дан сви рамене.

— Ако е необходимо, защо не. Ти си тази, която прекрасно знае как можем да се измъкнем, Джони.

Да се измъкнем, бе казал той, замесвайки и двамата във всичко това. Но, мили боже, не по този начин!

Искаше да му помогне. Но това...

— Аз съм се клела да съблюдавам закона, Дан... не да го нарушавам.

Той приключи въпроса с унила въздишка.

— Е, мисля, че това е всичко.

Косите му се бяха разрошили от това, че непрестанно прокарваше през тях дългите си пръсти, а отстрани на челюстта му нервно потръпваше един мускул. Но вниманието ѝ бе привлечено най-вече от очите му — тъмни и студени, приковали в нея неразгадаемия си поглед.

— По-добре се обличай, Джони. Пистата вече е изчистена. До един час ще излетим. Значи ще се прибереш навреме, за да си купиш един от онези сиви делови костюми, тъй като трябва да имаш подходящ тоалет за екзекуцията ми.

Джони протегна ръка към него в желанието си нещата да не свършват по този начин.

— Дан, не можем ли да поговорим за това? Няма ли да ми обясниш?

Той издаде кратък звук, докато вървеше към вратата.

— Ти си онази със страхотната реч за честта, почтеността и правилата, госпожице прокурор. Доколкото си спомням, ти спомена нещо за това, че били непоклатими. Признавам, че наруших свещените ти принципи. Тъй че какво те интересуват причините?

Джони прекоси стаята с несигурни стъпки.

— Дан, моля те. Бих искала да зная. — Очите ѝ бяха мътни зелени вирове на отчаянието.

— Джони, обличай се — помоли Дан, а гласът му издаваше тягостното чувство, предизвикано от цялата ситуация. — Не влошавай

още повече нещата с молбите си да ти давам обяснение. Безсмислено е.

Тя се отказа и пръстите ѝ сякаш по собствено усмотрение се протегнаха, за да докоснат за последен път дълбоката трапчинка на брадичката му.

— Трябва да знам едно нещо.

Гласът ѝ бе почерпил от някаква скрита сила и за момент Джони изглеждаше като деловата, способната жена, която преди време се бе появила в кабинета на Дан Кинкейд.

— Не ти обещавам нищо. — Ръката му вече бе на дръжката на вратата и Джони си даде сметка, че той неистово желае да избяга от тази стая, от този разговор... и от нея.

— Ако се бях съгласила да излъжа, да скрия тези чекове от комисията...

— Щях да те намразя, че си се оказала измамница — заяви Дан със сериозен и студен глас. — Обличай се, Джони. Ще те чакам във фойето.

С тези думи той излезе и я остави сама в малката хотелска стая, която в този момент приличаше на живота ѝ. Пълен хаос.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Непроницаемото лице на Дан би могло да се изсече на връх Ръшмор редом с барелефите на президентите Уошингтън, Джеферсън, Линкълн и Рузвелт, заради изражението, което имаше през време на подета обратно до Салем. Неподправеният страх на Джони от летене бе заместен от още по-силния ужас, че го е загубила. Не можеше да измисли какво да каже, което би облекчило ситуацията, а дори и да можеше, поведението на Дан определено не провокираше разговор.

Когато влязоха в терминала, той я докосна за първи път, а ръцете му обхванаха раменете ѝ и я принудиха да седне на един стол.

— Изчакай тук, докато донеса багажа ти — нареди той. Джони го бе чувала със същия тон да назидава недисциплинираните играчи.

— Мога сама да си взема куфара.

— Не смей да мръднеш от това място, Райън, или, да ме прости Господ, ще те напердаша!

Джони не беше очарована от гневните пламъчета в очите на Дан, но поне това бе подобрене след леденото отношение, на което бе подложена по време на полета. Решавайки, че благоразумието е по-добрата част на доблестта, тя просто кимна.

— Така е по-добре — измърмори той, докато се обръщаше, мушнал ръце в джобовете.

Когато се върна с багажа ѝ, Джони тръгна безмълвно до него към паркинга. Щом стигнаха, тя се извърна към мястото, където бе оставила колата си, но Дан я хвана за лакътя.

— Идваш с мен. — За момент Джони се запита дали Дан не я отвличаше, за да запази тайната си. В следващия миг вече си даваше сметка, че най-вероятно подобна налудничав мисъл би могла да бъде породена единствено от болестта ѝ. Положи усилия да запази спокойно изражение, но бе твърде късно. От стаения присмех в сините му очи, тя разбра, че Дан е усетил страха ѝ.

— По дяволите, не те отвличам, госпожице прокурор, тъй че спокойно! Ще те отведе на лекар.

— Дан, излишно е да ходя в болница.

— Ти си зле.

— Просто съм настинала. Хваща ме всяка година. Не е нищо сериозно.

Двамата стигнаха до блейзъра и той отключи дясната врата, след което впери поглед в нея.

— Виж какво, разбирам, че си изтъкнат прокурор, важна личност, свикнала да отговаря за всичко и всички. Но точно сега аз вземам решенията и ти казвам, че отиваш на лекар. — Той обхвана талията ѝ, вдигна я без всякакво напрежение и я настани на предната седалка. — Тъй че защо не нарушиш традицията, Джони Райън, като млъкнеш и престанеш да се караш с мен?

Докато Дан шофираше към болницата, Джони се опитваше да проумее поведението му. Отново бяха обгърнати от ледено мълчание, но тя все пак изпитваше мъничко удовлетворение от факта, че Дан се тревожеше за здравето ѝ. Имаше чувството, че той се вбесява, защото не може да я изхвърли от съзнанието си така лесно, както би желал. Дан продължаваше да демонстрира неохотната си загриженост, застанал до Джони, докато служителката попълваше безброй формуляри. Остана с нея и в стерилното помещение на спешното отделение и излезе едва когато докторът се появи и му нареди да напусне.

— Ще я задържа в болницата — заяви му лекарят след продължителен преглед.

— Мисля, че идеята е добра — съгласи се Дан.

— Тя твърди, че има само настинка, но очевидно положението е по-сериозно. Пневмония. Да не говорим за острото изтощение — съгласи се лекарят, поклащайки утвърдително посивялата си глава. — Трябвало е да отиде на лекар доста по-рано.

— Беше заета — измърмори Дан и удостои Джони с унищожителен поглед, който би смъкнал кожата на всеки с по-малка сила на духа. И без това ѝ приляваше от двамата мъже, които разговаряха за нея, сякаш тя изобщо не присъстваше.

— Не ми е необходимо да постъпвам в болница — възрази Джони, изпъвайки рамене, както седеше на ръба на тясната кушетка за прегледи. — Просто имам нужда да се прибера вкъщи и да си почина. И да похапна пилешка супа... с фиде. Отразява ми се великолепно.

Докторът поклати глава и извърна поглед към Дан.

— Винаги ли е толкова упорита? През целия преглед се опитваше да опровергае диагнозата ми.

— О, това е нищо, иначе е много по-лоша. Не ви завиждам за работата, докторе. — Дан хвърли към Джони един последен продължителен поглед, после се извърна рязко и изчезна зад двойните врати.

— Дан, чакай! — Джони скочи от кушетката с намерението да го последва, но лекарят я спря, хващайки я за ръката с нетърпящо възражение строго лице.

— Отгук, госпожице Райън, можете да се озовете единствено в леглото. И много ви моля, направете тази услуга и на двама ни — седнете, преди да сте се строполила на пода. Не държа пациентите ми да припаднат в мое присъствие.

Въпреки недоволството си, Джони тайно трябваше да признае, че в леглото се почувства великолепно. В полусъзнание усети как някаква сестра ѝ бие инжекция и в следващия миг вече спеше дълбоко. Съницата ѝ, както ѝ през отминалите дни, бяха изпълнени с образа на Дан Кинкейд.

— Какво, по дяволите, смяташе, че правиш?

Дан бе опрял длани в дъбовото бюро и се бе наклонил към по-възрастния човек. Всяка част на тялото му бе напрегната и показваше, че ако все още успява да се владее, заслугата е само на суровата му самодисциплина.

— Работим заедно твърде отдавна, Харисън — продължи той. — Ти беше помощник-треньор при Том Райън, когато аз играех в отбора му. Как можеш да ме хвърляш на вълците по този начин?

По-възрастният мъж поклати глава. Очевидно създамата се ситуация не му се нравеше повече, отколкото на Дан Кинкейд.

— Казах ти, Дан, още когато започнаха тези истории, че беше въпрос на приоритет — по-голямото благо за мнозинството. Трябваше да преценя действията ти и това доколко биха засегнали репутацията на колежа.

— И значи изведнъж ти станах излишен. Винаги можеш да си намериш друг треньор по баскетбол, но виж удобни административни

постове не се осигуряват толкова лесно, нали?

Мъжът трепна при това обвинение на Дан и махна към едно кресло.

— Сядай, синко, да се разберем.

— Не съм ти син. И няма какво да се разбираме! — Това беше рев, който спокойно можеше да бъде издаден от ранен лъв. Дан стана по-отстъпчив след този изблик и се отпусна в предложеното му кресло.

— Не става въпрос само за мен, Харисън. Помисли ли как ще се отрази всичко това на Бишъп и Ан? Прецени ли какво може да причини това на нещастната жена?

— Ти трябваше да помислиш за тях от самото начало, Дан.

Той заби юмрук в дланта си, а видът му беше такъв, сякаш всеки момент щеше да избухне.

— Точно за тях мислех, по дяволите! Нали го направих заради тях!

— Но си взел решението сам, Дан. Казах ти, че така ще стане, ако по някое време нещата излязат наяве.

— Нищо не е излязло наяве. Ти доброволно си го съобщил на онази змия Морисън, изпратен да разговаря с теб, докато Джони Райън ми ангажираше времето и вниманието.

— Ако е слухтял, Дан, бъди сигурен, че действаше така, сякаш знаеше със сигурност къде да си сложи ухото. Сега вярваш ли ми?

За момент въпросът изтръгна Дан от обзелия го гняв, който го задушаваше.

— Да ти вярвам за какво?

— Че момичето на Райън просто е използвало отношенията си с теб. Доколкото си спомням, когато преди известно време изказах подобно предположение, ти седеше в същия този кабинет и твърдеше, че това е изключено.

Дан се изправи. Изражението му бе объркано.

— Вече не знам какво да мисля. — И той вдигна очи към тавана, сякаш се надяваше да види отговорите, изписани на белия гипс. И когато това не станал отново сведе поглед към мъжа, който го наблюдаваше мълчаливо. — Сега се чувствам точно като оня тип от „Мисията невъзможна“, който в един момент разбира, че агенцията наистина отрича някога да е разполагала с информация за неговото

съществуване. — При тези думи той се обърна и тръгна по коридора към собствения си кабинет, където се захвана да опразва бюрото си.

— Време е да се събуждаш.

Джони отпрати доволна, ленива усмивка към високия мъж с посребрени коси, който беше застанал в долния край на леглото ѝ.

— Татко, какво правиш тук?

— Дан ми се обади и ме уведоми за изпълненията ти през последните няколко дена. Изплаши ни до смърт, млада госпожице, въпреки че изглеждаш много по-добре от снощи, когато дойдох да те видя.

Тя се опря на лакът и бавно се озърна из стаята.

— Това е приятна вест. Аз се страхувах, че мога да умра. Доколкото виждам, вече сте разпратили поканите за бдението. — Тя се усмихна на петимата мъже, чийто огромни фигури се бяха сгърчили на прекалено малките за тях твърди пластмасови столове — петима мъже, които по различен начин си приличаха — както един на друг, така и на самата нея.

— Страхотно място за поредното семейно събиране. — Джейсън Райън се надвеси над леглото ѝ и за момент взе Джони в обятията си. Последваха го Грег, Тайлър, Патрик и накрая Том Райън. Ето защо на Джони толкова ѝ харесваше да бъде част от голямо семейство. Ако единият се окажеше в беда, останалите незабавно го обграждаха и сключваха редици около него.

Райънови защитаваха своите, в това нямаше съмнение. Запита се кой ли защитава Дан в този момент.

— Дан ли ти се обади?

— Да. Той наистина се тревожи за теб, скъпа. Накара ме да обещаая, че ще го държа в течение как си. Всъщност той крачеше из тези коридори като вълк в клетка, докато не стана твърде неприятно с пресата и въобще. — Кафявите очи, потъмнели под заслона на сребристите вежди, се присвиха при спомена. — В онзи момент беше трудно да се прецени кой от вас двамата е по-зле.

Той изглеждаше ужасно. Вълк-единак, помисли си тя тъжно, ето какво държеше да бъде този упорит човек. Джони въздъхна леко и бе

поразена от болката, която я прониза. Едва забележимата гримаса не убягна от погледа на баща ѝ.

— Докторът едва ли би ти предписал разходки нагоре-надолу в това ужасно време, свръхнапрежение и като капак на всичко — трийсет часа висене на летището, моето момиче. Просто си имала късмет, че Дан е бил наоколо и се е погрижил за теб.

— Той наистина се грижеше за мен — потвърди тя, — но това беше преди да започне да смята, че аз искам да го унищожа.

Разнесоха се приглушени мъжки гласове, при което Том Райън пое функциите на говорител и я поправи тихо, но настоятелно:

— Не, било е преди да си даде сметка за това. Дан не е глупак, Джони. Подозирам, че е знаел какво го очаква още щом си влязла в кабинета му.

— Тогава защо... — Разговорът бе прекъснат от безцеремонната поява на сестрата, която пристигна с една спринцовка на табличката си.

— Чувствам се като решето — оплака се Джони, докато разтриваше болезненото място на хълбока си, след като сестрата ги остави сами с изричните инструкции да си почива и да не се опитва прибързано да се представя за оздравяла.

— Това пак е по-добре. Снощи само ги наблюдавах как ти биеха една след друга инжекции пеницилин, а ти нито веднъж не се оплака. Като те знам какво голямо бебе си, когато става въпрос за инжекции, това ме разтревожи повече от всичко останало. Винаги си била боец, скъпа.

— Не зная — изрече провлечено Грег Райън и свел поглед към нея, ѝ се усмихна закачливо, като брат, който бе само година и три месеца по-голям. — Мисля, че като известно разнообразие не беше лошо. Едно време страхотно се сацисвах, когато всеки път, щом си биехме допълнителна ваксина, Джони почваше да крещи като заклана.

Тя размаха заплашително юмрук към него.

— Само почакай да се измъкна от това легло, Грегъри Райън. Ще те заколя със собствените си ръце.

Този внезапен темпераментен изблик разсмя всички, включително и самата Джони. Тъй като тя беше най-близка до Грег по възраст, техните отношения винаги представляваха едно непрекъснато съревнование. Въпреки това, тя го обичаше и никога не би променила

отношението си към него. А иначе си беше самата истина — Джони не понасяше игли. Тя все още си спомняше унижението, когато в първи клас ги строиха за тези инжекции, и сестрата ѝ каза, че вече е твърде голяма, за да плаче. На всички други момиченца им разрешиха да си обърнат главите. Но те, разбира се, бяха руси и милички. Само Джейсън тогава дойде при нея на игрището, даде ѝ своя най-добър бияч и ѝ каза да не обръща внимание на глупаците и ако иска, да си плаче. Още шестгодишна, Джони разбра, че каквото и да направи в живота си, при нужда Джейсън винаги ще бъде до нея, за да я успокои. Как само ѝ се искаше и сега животът ѝ да се реши с помощта на едно подарено любимо стъклено топче.

— Добре, момчета — прекъсна с дрезгав глас баща ѝ закачките на децата си, щом забеляза тъжното изражение на Джони. — Време е да оставим сестра ви да си почине. Защо не излезете навън и не си купите нещо за хапване? Нещо по-различно от онази пластмаса, която ни се наложи да погълнем в кафенето на болницата.

Първоначалните възражения, че си тръгват твърде скоро, преминаха в разгорещена дискусия какво да ядат. Когато излизаха от стаята все още спорещи, пицата и пържолата се намираха в приблизително равни позиции. Изведнъж настъпи непривична тишина. Джони беше забравила как, когато цялото семейство се събираха заедно, енергийното равнище достигаше до критични стойности. Много обичаше братята си, но е удоволствие остана насаме с баща си.

— О, татко, само ако знаеш как обърках всичко!

Баща ѝ незабавно се озова до нея, пое ръката ѝ в своята огромна длан, а тъмните му очи искряха с бащина обич.

— Не, скъпа. Мисля, че и двамата се постаряхте. Но все още не е твърде късно нещата да се оправят.

Джони се извърна, защото не издържа топлия му, пълен със съчувствие поглед, зарови лице във възглавницата и сълзите навлажниха колосаната материя.

— Ти нямаш представа — промълви тя.

— За незаконните разходи ли?

Тя отново извърна глава към него, а рязкото движение ѝ причини болка.

— Как разбра за тях? Те са били плащани от личната му чекова книжка. Беше чиста случайност, че изобщо ги открих.

Джони гледаше как Том Райън кимна, като че ли в този момент нещо си бе отишло на мястото.

— Това обяснява нещата — измърмори той, по-скоро на себе си, отмести поглед от нея и се загледа през прозореца. Сякаш вниманието му бе изцяло погълнато от сребристия ситен дъжд, така типичен за дългата орегонска зима.

— От Дан ли знаеш всичко?

— Нито дума. — Том Райън придърпа един стол до леглото ѝ и седна.

Поднесе ѝ чаша вода и Джони ни дълго ѝ жадно от извитата сламка.

— Благодаря ти, татко. — Тя се облегна на възглавницата с мисълта, че сестрата беше права. Нямаше защо да пришпорва нещата. Само това усилие да отпие от чашата, я накара да се почувства изнемощяла. — Щом не ти е казал нищо, ти откъде знаеш, че е в беда?

Тъмните очи на баща ѝ я изгледаха със сериозността на родител, който се опитва да направи най-доброто за детето си. Джони му беше благодарна за усилията, но във всичко това имаше замесен и друг човек. Този някой бе нейният любим и тя за нищо на света нямаше да го изостави. Въпреки прекомерното му честолюбие, което му пречеше да признае, че дори той не може да изживее живота си в самота.

— Татко, моля те. Ще ме притесниш, ако не ми кажеш истината. А това ще ми навреди — продължи да го увещава тя.

Той погали ръката ѝ, отпусната върху завивките, и сплете пръсти с нейните.

— Изглежда, докато ти си била с Дан в Денвър, Уилям Мърдок е пратил друг човек, Джеф Скот, който да продължи проучването.

Джони кимна. Познаваше Джеф, бяха работили заедно. Той беше добър професионалист. Като акула, видяла кръв във водата, Джеф Скот бе вечно бдителен и не страдаше от скрупули. Беше виждала как пуска две-три уловки напосоки, нищо повече — и спечелва свидетел, който започва да реди факти и цифри като високоскоростен компютър. Беше сигурна, че тази тактика не можеше да бъде приложена успешно при Дан Кинкейд. Сигурно Брайън Бишъп се е разприказвал.

— Изглежда е успял да разкрие наличие на някакви неправомерни средства. Какво казва Дан за това?

— Нищо.

Отговорът я накара да трепне и широко да отвори очи.

— Как така „нищо“?

Том Райън сви рамене.

— Ето така. Съгласи се, че може би не е постъпвал особено разумно като е отпуснал дългосрочни заеми на играчи, но че няма да посочи имената им. Освен това отказа да обясни защо го е правил.

Джони поклати шава, като се питаше дали болестта ѝ бе причината да схваща всичко така трудно.

— Татко, името беше вписано в архива. Не разбирам.

— Ти каза, че си намерила изразходените суми, записани в личната му чекова книжка? — попита я баща ѝ с плътен глас.

— Точно така. Той я беше оставил на бюрото в стаята и аз...

Гласът ѝ заглъхна и тя леко порумения при мисълта, че баща ѝ ще разбере, че е била в една хотелска стая заедно с Дан. Те и двамата знаеха, че тя вече е голям човек, за бога, но все още имаше някои неща, които ѝ бе неудобно да обсъжда с баща си. Но Том Райън не обърна никакво внимание на намека за нейната връзка с Дан. Мисълта му бе насочена другаде.

— Аз смятах, че това може да е обяснението. Скот е получил нареждане за щателна проверка и е преровил целия архив в кабинета на Дан. Те не са били в състояние да изтъкнат нито едно реално доказателство против него.

Сърцето ѝ се сви от съжаление, че Дан е трябвало да понесе всичко това. Защо не ѝ каза? Криеше действията си още от самото начало. Колко време можеше да продължи връзката им по този начин, основана на низ от лъжи?

— Как тогава го обвиняват без преки доказателства?

— Харисън. — Отговорът на баща ѝ бе произнесен с нескрито раздражение. — Винаги съм смятал, че той е твърде предпазлив, дори и като треньор. Очевидно се е стреснал от проучването и е споменал на Скот нещо в смисъл, че ако Дан е давал някакви средства на играчите си, това изцяло е било плод на негово лично решение. Отрекъл е да знае конкретни имена или причини, но самото изявление е било достатъчно, за да събуди интереса на Скот. Не забравяй, че комисията не налага същите строги изисквания като едно явяване пред съда — изтъкна баща ѝ. — Тази сутрин извикали Дан в стаята за изслушване на показания и му подхвърлили въпроса, явно с

надеждата, че междувременно могат да попаднат на някои чисто физически доказателства за неловко поведение. Всички били слисани, когато Дан с готовност признал, че е давал такива заеми.

— Под клетва. — Джони въздъхна тихо.

Спомни си как ѝ каза, че би се разочаровал, ако тя прояви готовност да излъже, за да го прикрие. Каквото и да е извършил, Дан Кинкейд беше искрен. Тя го знаеше със сигурност. Вероятно имаше някаква причина, която не би се вместила в твърде ограничените разпоредби. Собствените ѝ, доскоро свещени правила, безмълвно се присмя на себе си Джони. Ето какво се опитваше да ѝ каже Дан онази първа вечер в ресторанта — че те всички са отговорни пред по-висока инстанция от нейната комисия. Той възнамеряваше да следва собствената си съвест по този въпрос, дори когато това излагаше на риск репутацията му. И сега изобщо не беше изненадана да научи, че той мълчи и по този начин създава спънки на разследването, за да защити човек, когото счита за невинна жертва.

— Татко, аз трябва да отида на изслушването на показания — обяви внезапно Джони и се опита да отмахне завивките.

— Изключено, детенце. Оставаш тук в това легло, докато докторът не ти каже, че можеш да си ходиш.

Джони изгледа внимателно изпитото лице на баща си и си даде сметка, че му е създавала сериозни тревоги.

Но това беше изключително важно.

— Тогава поне ще ми обещаеш ли да следиш какво става с Дан?

Баща ѝ поклати глава.

— Няма да ми е трудно. Той горкият ми звъни през няколко часа. Наистина се е побъркал заради теб.

В един момент Джони бе възприела притеснението на Дан като тревога за собственото му положение. Предполагаше, че си е задавал въпроса дали тя ще предостави на комисията сведенията, които са им така необходими. Само една Джони Райън, склонна да възприема живота в неговата опростена яснота, би могла да припише подобни мотиви на поведението му. Но сега вече познаваше Дан Кинкейд... и себе си... по-добре. Осъзнаваше без всякакво съмнение, че притеснението му за нея при всичките му проблеми, бе доказателство за любовта му.

Наистина се чувстваше по-добре, помисли си тя, докато гледаше баща си, заспал на стола буквално за минути. Беше изключил за околния свят. Познаваше го отлично и би могла да се обзаложи, на каквото и да е, че откакто е пристигнал, не се е отделял от нея.

Беше време за новините. Джони насочи дистанционното управление към тъмния екран и си сложи слушалката, за да не безпокои баща си. Основният проблем на местната станция, естествено, беше комисията Мърдок. Тя слушаше с нарастващ ужас репортажа и наблюдаваше рисунките с тебешир на художника, илюстриращ изслушването на показания. Въпреки преувеличените подробности от съдебната зала, Дан изглеждаше потискащ. Излизането му от съдебната зала само провокира нови рисунки. Скулите му бяха необичайно изпъкнали, очите хлътнали, с тъмни сенки, които по-скоро приличаха на синини и се открояваха на цветния екран. Сопнатото му „без коментар“, докато се промъкваше през тълпата от репортери, само допринесе за имиджа му на човек, който здравата е затънал в блатото и всеки момент рискува да изчезне под повърхността.

Джони хвърли крадешком поглед към баща си, после внимателно отстрани завивките и стъпи на пода. Безшумно намери дрехите си.

Бяха доста поизмачкани, защото бе спала с тях в самолета, но трябваше да свършат работа. Облече се в банята и отдели време да напише кратка обяснителна бележка на баща си. После излезе на пръсти от стаята, мина предпазливо покрай кабинета на сестрите и се втурна навън през вратите на болницата. За щастие отпред имаше паркирано такси, тя се настани на задната седалка и незабавно каза на шофьора накъде да кара. Колата ѝ вероятно продължаваше да бъде на дългосрочния паркинг на летището. Джони не искаше да си мисли колко ще трябва да плати, за да си я прибере след всичкото това време, особено след като от следващата сутрин я очакваха безрадостните перспективи на безработна.

— Сигурно си давате сметка, госпожице Райън, че това е доста необичайно. Съдията Уорнър покани Джони в дома си и ѝ посочи едно кресло в отрупания с книги кабинет. — Има ли някаква специална причина, която ви пречи да предадете молбата си по по-нормални канали?

Джони отбеляза със закъснение, че смокингът и черната папионка са прекалено официално облекло за един човек, който просто е решил да си отдъхне, прекарвайки спокойна вечер у дома. Когато таксито пристигна, тя бе твърде напрегната, за да обърне внимание на многобройните коли, паркирани от двете страни на тази огромна къща, но сега изведнъж си даде сметка за тях. Очевидно бе попаднала на някакво празненство — постъпка, която никога не би си позволила при нормални обстоятелства. Но на този етап тя просто не беше в състояние да се притеснява, че е прекрачила известни норми на благоприличие.

Джони вече бе напуснала болницата без позволение и ако съдията Уорнър проявеше разбиране, тя бе с твърдото намерение да наруши някои принципи, които далеч надхвърляха по важност елементарния етикет на учтивост.

— Господин съдия, давам си сметка за настоящото положение — отвърна тя с мила и убедителна усмивка. — Но се разболях и нямам възможност да отида до кабинета си. Комисията Мърдок се нуждае от документите, които аз мога да предоставя. Не съм в състояние да гарантирам, че утре господин Кинкейд все още ще разполага с тях.

Това си беше чиста лъжа. Джони знаеше, че Дан никога няма да унищожи чековата книжка. Но тя трябваше да изиграе своя единствен коз. Даваше си сметка, че Уилям Мърдок или Джеф Скот твърде скоро щяха да съобразят, че не търсят там, където трябва. Тя обаче беше длъжна да се добере до тази чекова книжка преди тях.

— Добре — съгласи се той. — Изцяло подкрепям почтеността в студентския спорт, тъй като едно време в колежа аз самият играех по малко футбол.

Съдията се усмихна весело и докато вървеше към бюрото си, Джони забеляза, че за мъж отдавна прехвърлил шейсетте, той все още е в чудесна форма. Макар футболът едва ли да продължаваше да бъде неговият спорт, той явно се поддържаше добре. Усмихна се вътрешно, спомняйки си репликата на Дан, че в Юджийн всички тичат за здраве. Истина си беше. Орегонци до един изглежда смятаха леността за неппростим грях. Животът на открито и спортът преобладаваха от урбанистичната атмосфера на Портланд, разположен в сянката на ски-курортите в Маунт Худ, до малките общности на южната граница —

отдалечени падини наред планината Каскейдс, истинска мека за лов и риболов.

Джони с усилие овладя въодушевлението си, докато наблюдаваше как съдията започна да попълва разрешителното ѝ за обиск.

Подписа го със замах и ѝ го връчи.

— Заповядайте, млада госпожице, подписано, подпечатано и връчено. Нямам нищо против да работя къщи, но гледайте да не ви стане навик да връхлитате всеки път, когато имам празненство по случай някоя годишнина.

— Годишнина?

Той поклати лъвска грива.

— Четиридесет и пет години — с една-единствена жена. — В гласа му прозвуча и гордост, и недоумение, а Джони се наклони към него и залепи на непощадената от времето буза една бърза и дълбоко непрофесионална целувка.

— Това е чудесно. И за да ви се отплатя за това, съдия Уорнър, запишете си в бележника за ангажиментите — каня ви на празненството по случай собствената си четиридесет и пет годишнина.

— Омъжена ли сте? — попита той, докато тя вървеше към вратата.

Джони му хвърли поглед през рамо и го удостои с най-ослепителната си усмивка.

— Не още. Но си дръжете под ръка нещо за писане. Много скоро ще имам нужда от разрешително за брак.

После, за учудване и на двамата, тя намигна дяволито, което бе абсолютно несъвместимо с поведението на изисканата млада дама, за каквато я възприемаха.

Джони бе задържала таксито и щом се настани отново на задната седалка, тя незабавно даде на шофьора нов адрес. После поднесе скъпоценния бял лист към устните си и му залепи отривиста, възторжена целувка.

— Госпожице, вие сигурно се шегувате. Това е на деветдесет и шест километра оттук.

— На деветдесет и девет — поправи го тя невъзмутимо. — Но кой ги брои?

— Аз. Твърде голямо разстояние за пътуване с такси.

— Кажете ми, господин... — Тя се приведе напред, за да разчете фамилията му на разрешителното. — ... Мадисън, имате ли много пътници в нощ като тази?

— Вие майтап ли си правите? Всеки, който има акъл за пет пари, гледа да си е вкъщи в такова време. Този дъжд би прогонил у дома и най-откачените. — Той се извърна и я погледна внимателно. Изражението на месестото му червендалесто лице подсказа на Джони, че според него тя може да е избягал пациент от щатската психиатрична клиника, която се намираще от другата страна на реката.

— В такъв случай би трябвало да се зарадвате на един маршрут до Юджийн и обратно. Сто деветдесет и осем километра, господин Мадисън, които до един ще бъдат таксувани на това апаратче.

Джони се облегна назад, скръсти ръце и се усмихна доволно, докато шофьорът отново палеше колата.

— Очаквате ли някакви неприятности? — По-плещестият от двамата полицаи, които Джони бе взела със себе си да присъстват при връчването на разрешителното за обиск, инстинктивно посегна към служебния револвер, който носеше на бедрото си.

— Мили боже, не! Тъй че, моля те, да не си помислил да го използваш! — Тя хвърли унил поглед към внушителния на вид пистолет. — Ще влезем и ще излезем преди кафето, от което ви откъснах в участъка, да е изстивало.

Дан отвори входната врата и очите му се разшириха от изненада, когато видя Джони на предната веранда. Един продължителен миг той я гледа изпитателно, а сините му очи, все още искрени, струяха от любов, докато поглъщаха бледите ѝ черти, сякаш в търсене на някакъв знак, че е оздравяла. После озадаченият му поглед се отмести към двамата униформени мъже зад нея и едната смолисточерна вежда се повдигна в недоумение, преди да се присъедини към другата в сурова и гневна физиономия.

— Госпожице Райън — каза той официално, — доколкото виждам, вие се самопоканвате.

Джони също бе проучила внимателно изсечените черти на лицето му и бе забелязала бръчки, които само няколко дни по-рано все още не бяха там. Устните му бяха здраво стиснати, а очите му се

превърнаха в сини късчета лед. Едното му око беше отекло, забеляза тя, а кожата наоколо бе синьо-морава като от удар.

Унищожителният му тон я изтръгна от безмълвното възхищение и я върна към действителността.

— Така е, Дан — отвърна тя тихо с отчаяното желание да мигне два пъти, за да накара двамата ѝ помощници да изчезнат, и да си осигури поне един миг насаме с него. Имаше толкова неща да му каже, да му обясни. Но явно трябваше да почака.

— Том и неговите четирима мускетари с облекчение ще научат, че си се оправила достатъчно, за да се върнеш на работа и да продължиш да браниш невинните жители на Орегон от корупцията — заяви той с хладен укор.

— Татко обади ли ти се?

— Няколко пъти. Джейсън дори връхлетя тук да търси избягалата си сестричка. Разминахте се за малко. — Тонът на Дан бе сух, а очите му — ледени сини кристали. — Те всички бяха обзети от абсурдната идея, че ще се появиш, защото си разтревожена за мен.

Джони наблюдаваше безпомощно как той прокара дълги пръсти през меките си черни къдри.

— Да ти кажа честно — призна той — и аз така смятах. А това показва колко може да изглупее един мъж, когато направи грешката да се влюби в някоя реформаторка, нали?

Каза го все пак!

Сърцето на Джони щеше да изхвъркне от гърдите и при това привидно несъзнателно разкритие. Но в следващия миг, когато си припомни конкретния повод за своето посещение, въодушевлението ѝ секна. Като че ли нарочно в същия момент единият от полицаите зад нея предупредително се изкашля в очакване на нареждания. Джони протегна към Дан документа, а ръцете ѝ издайнически трепереха.

— Донесох...

— Зная — прекъсна я Дан. — Дошла си за чековата книжка.

Джони успя само да кимне, без да има сили да срещне, погледа, отразен в очите, които някога я съзерцаваха с такава нежност.

— В най-горното чекмедже на бюрото в спалнята. — Дан отстъпи встрани, за да пусне вътре неканеното трио. — Мисля да изчакам тук. Убеден съм, че си спомняте пътя, госпожице прокурор.

Хладният му тон я преряза като ледена суграшица. Джони трябваше да положи отчаяни усилия, за да не обвие с ръце този силен врат и да не изкрещи на Дан колко го обича и как никога, никога няма да му причини зло. Успя само да кимне, забила поглед в пода, и поведе двамата мъже към стаята. Намери изобличаващото доказателство точно там, където ѝ бе казал Дан. Възнамеряваше да напусне незабавно, след като вземе чековата книжка, но един поглед към измъченото лице на Дан я накара да промени плана си. Разполагаше с толкова малко време, но не можеше да си тръгне по този начин.

Благодари на двамата полицаи, които се готвеха да се върнат в участъка с патрулната кола, и ги помоли да предадат на шофьора на таксито, че тя ще се забави още няколко минути. После се обърна към Дан. Той не бе промълвил нито дума, но за момент нещо проблесна в погледа му, което тя не успя да разгадае.

— Дошла си тук с такси? Чак от Салем?

Джони кимна.

— Моята кола все още е на летището. Не исках да губя време да я прибирам от паркинга.

— Страхотна експедитивност, а? Струва си човек да те види в действие, Джони. Много беше впечатляваща с тези двама биячи, които само чакаха инструкции. Щяха ли да ми щракнат белезниците и да ме хвърлят отзад в колата, ако им беше наредила? — Очите му се свиха присмехулно. — До каква власт си успяла да се домогнеш през време на кратката си политическа кариера?

Джони овладя пристъпа си на гняв, осъзнавайки, че не може да губи енергия за безсмислени емоции. Тази вечер ѝ предстоеше твърде много работа, за да си позволи да я пилее в спорове с Дан, само защото той погрешно е схванал ситуацията. Вместо това тя спокойно посрещна подигравателния му поглед.

— Имаш ли някоя пържола вкъщи?

Веждата му подскочи въпросително.

— Нуждаеш се от малко сурово месо ли, госпожице прокурор? Мисля, че би могла да почакаш, докато ме хвърлиш утре на лъвовете.

Тя прехапа долната си устна, за да спре думите, които напиреха в отговор. Няма да му обръща внимание. Но той доста я затрудняваше. За негов късмет, тя разбираше, че той нанася удари от болка, не от омраза, иначе щеше да му покаже това-онова.

— По-скоро мислех за окото ти. Какво се е случило?

— Блъснах се в една врата. — Дан рязко се дръпна, когато Джони посегна да докосне отеклата плът.

— Изглежда ужасно и става все по-зле. Трябва да се наложи с нещо. Ако не с пържола, поне с малко лед.

Тя тръгна към кухнята, но Дан я хвана за ръката и я дръпна към себе си.

— Не го прави! — нареди той.

Тя сведе поглед многозначително към китката си, здраво обхваната от дългите му пръсти.

— Ще ти остане синина, Дан.

— Да остане — отвърна той, а тонът му прозвуча твърде рязък и несигурен. — Няма защо да ми слагаш лед на окото! Няма защо да се тревожиш! И не се преструвай, че те е грижа! Направи достатъчно, Джони. Стига толкова... Остави ме сам. Върни се при своята кариера, при комисията си и при проклетите си принципи.

Той блъсна ръката ѝ и се отдалечи. Джони тъжно наблюдаваше увисналите му рамене и приведената глава, но знаеше, че в момента не може да направи нищо повече. Нямаше време да обяснява на Дан за плана си. Освен това разбираше, че той не ѝ се доверява достатъчно, просто за да ѝ каже истината и да я остави оттук нататък да поеме нещата в свои ръце.

— Ще се видим утре — изрече тя тихо и се отдалечи от потъналия в мълчание и мрачни мисли мъж.

— Не се съмнявам, Джони. Искрено се надявам, че поне за теб си е струвало.

Бледите ѝ страни се обляха в неестествена руменина, което за Дан остана незабелязано.

— О, със сигурност — увери го Джони, докато отваряше входната врата с ясното съзнание, че двамата говореха за съвсем различни неща.

Даниъл Кинкейд бе най-затвореният човек, когото тя познаваше. Още от утре възнамеряваше да започне да го променя, ако ще това да ѝ отнеме следващите петдесет години. Джони притича под проливния дъжд, върна се на вече познатата задна седалка на таксито и даде на шофьора още един адрес. Ключът, помисли си Джони, докато отпускате глава на облегалка.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

С положителност не за първи път в своя живот Джони изпита искрена радост, че е член на голямо семейство, докато наблюдаваше как баща ѝ и братята ѝ бъркат по джобовете и портфейлите си, за да съберат сумата за таксито. Нощта дотук се бе оказала доста скъпа, а истинската работа едва сега започваше.

— Не зная дали да те целуна или да те убия — каза Том Райън, когато се настаняха около кухненската маса. — Заради теб всички ще откачим. Джейсън дори отиде с колата до Юджийн, за да провери дали не си се появявала у Дан.

— Зная, той ми каза. Впрочем, ти си прав, татко. Дан изглежда ужасно. А окото му, само да видиш какво си е направил...

Както ги бе обгърнала, тишината внезапно сякаш оживя. Джони вдигна очи към баща си, после погледът ѝ обиколи кръга от лица, които я заобикаляха, и накрая се спря върху най-големия ѝ брат, който бе скрил юмруци под масата.

— Джейсън, не трябваше... — Внезапно очите ѝ се разшириха и тя поклати глава, без да може да повярва, че е способна да си помисли подобно нещо. Но той се изчерви от неудобство, вследствие на което подозренията ѝ се засилиха. Тя се пресегна и го дръпна за ръката. — Не е възможно! — Прокара пръсти по ожулените кокалчета на лявата му ръка и очите ѝ се вдигнаха към огорченото му лице. — Джейсън Райън, ти не си ударил Дан наистина, нали?

Единственият отговор, който получи, бе неловко пръхтене и Джони се запита защо внезапно целият сценарий ѝ се видя толкова глупав. Разсмя се и това разсея част от гнетящото напрежение.

— Джейсън трябваше да цапардоса теб — обади се Грег с подла усмивка. — Защо не ми позволиш да поправа грешката, тате? Джони винаги е имала нужда да ѝ поотупат дънцето.

— Само се пробвай, Грег Райън, и ще направя на кайма красивата ти мутра, в която вечно се пулиш пред огледалото.

Грег беше най-красивият от мъжете в семейството и суетата никак не му беше чужда. Джони разбра, че подигравката ѝ е била на място, когато той я изгледа с братско презрение.

— Аз съм съгласен с Грег.

Джони извърна глава към двамата най-мълчаливи от братята си — Патрик и Тайлър — които се бяха обадили в един глас. Вярно че близнаците никога не се бяха проявявали като нейни защитници, за разлика от Джейсън, но в интерес на истината те не я бяха тормозили така, както си го позволяваше Грег. Обикновено се усмихваха на онова, което тя казваше или правеше, привидно одобрявайки от сърце и най-възмутителното поведение, демонстрирано от тяхната сестра. Сега тя не можеше да повярва, че двамата бяха против нея.

— Ами, по дяволите, Джони, ти направо ни побърка от притеснение! — възропта Патрик.

— И друг път не е било лесно да одобряваме поведението ти, но последният ти номер ни дойде твърде много — добави Тайлър, за да внесе своя принос в разговора.

Като гледаше строгите лица на петимата мъже, не ѝ оставаше нищо друго, освен да се съгласи с тях. Ако тя беше на тяхно място, сигурно щеше да откачи. Но целта оправдава средствата, каза си тя мислено и заяви с непривична смиреност:

— Извинявам се на всички. Единственото ми оправдание е, че се опитвах да помогна на човек, когото всички ние обичаме. — Очите ѝ обиколиха безмълвния кръг, молейки за опрощение и разбиране. — Защото ние всички обичаме Дан, нали?

Джейсън потърка мрачно ръката си, но приглушеният хор бе единомушен в съгласието си.

— Добре. — Пред очите им тя се преобрази в енергичния компетентен прокурор, измъквайки счетоводните книги, с които се бе сдобила при последното си спиране в Юджийн. — Имам за вас някои цифри, които трябва да прегледате. Искам да сравним всички тези квитанции с данните от чековата книжка на Дан.

— Но това ще ни отнеме цяла нощ — изстена Грег.

— Точно така — отвърна тя. — Ще сложа кафе и започваме. — Тя се замисли за момент. — Тате, ти защо не си легнеш? Ние можем да се справим сами.

— Как ли не, Джони Райън. Ти не си единствената, която се тревожи за този твърдоглавец. Абсурдна история! От цялото това тичане по дъжда вчера пак си вдигнала температура. И всичките тези часове на крак снощи... Какво трябва да направя — да те вържа ли?

Том Райън изтръска термометъра и погледна Джони с бащинска тревога. Приличаше на човек твърдо решен да приложи закона... само ако можеше да прецени как да предизвика подчинение.

— Съжалявам, татко. Ще имам достатъчно време да се възстановя. Млада съм и организъмът ми е силен. Някаква си настинка не може да ме убие.

— Имаш пневмония — напомни ѝ той мрачно. — А тя със сигурност може, млада госпожице.

— Ами, само старите хора умират от пневмония, а аз съм издържлива.

— Хич не ти личи — възрази Грег, който влезе в стаята и се отпрати към кафеника. Кафявите му очи пробягаха по източената ѝ твърде слаба фигура. — Приличаш на крачеща смърт.

— Няма такова нещо — обади се Патрик с автоматичното одобрение, което винаги бе проявявал към сестра си. Е, почти винаги, доуточни мислено Джони, спомняйки си необичайната му проява на съпротива предишната вечер. — Добре изглежда, нали, Джейсън?

— Горе-долу — отвърна сериозно най-големият ѝ брат, а погледът му я сгръ, изминавайки същия път като този на Патрик, само че по-откровено. — Не изглеждаш като едноседмичен мъртвец, но едва ли си в най-добрата си форма, скъпа.

Тя му се усмихна с благодарност. Винаги можеше да разчита на честността и подкрепата му. От всички живи същества на света, след Дан тя като че ли най-много обичаше Джейсън Райън.

— Малко руж ще свърши чудеса. Не се притеснявайте — успокой ги Джони и се задави с кафето си, което изгълта твърде припряно, за да се приготви за изслушването на показанията.

— Пневмония — измърмори баща ѝ, клатейки глава.

— Изгорен език — възрази му тя, целуна го по темето и стана от масата. — Имай малко вяра в дъщеря си, татко.

Том Райън си даде сметка защо бе започнал да побелява, откакто Джони бе поотраснала. Вероятно всеки неин аргумент му бе докарал

по един бял косъм на главата. Той се усмихна на себе си въпреки тревогата, с мисълта, че Дан Кинкейд няма никакъв шанс.

Вярно беше, че никога не би го признала пред баща си, нито пред братята си, но Джони се чувстваше много по-отпаднала от предния ден сякаш беше изразходила твърде много от запасната си енергия.

— Само още няколко часа — каза си тя, докато нанасяше малко светъл руж върху скулите си. — После ще можеш да се върнеш в леглото, да се завиеш през глава и да спиш, докато това тъпо нещо напусне тялото ти.

Щом приключи с окуражителните реплики, тя си окачи бодрата усмивка, върна се при баща си, хвана го под ръка и двамата се отправиха към съда.

Скоро след като бяха пристигнали, тя чу как един познат глас възкликна:

— Джони Райън, ти си истински балсам за закопнели очи!

Джони стоеше в коридора и чакаше Джейсън, който бе останал навън да паркира колата. Благодарение на положението си в комисията, тя бе успяла да издейства разрешение Том и братята ѝ да бъдат допуснати в специално помещение с монитори откъдето щяха да наблюдават разискванията, следени по вътрешния канал. Онова, което най-малко очакваше, бе да види отново Майкъл Кънингам, и то точно днес.

— Добре изглеждаш, Майкъл — каза тя тихо, хладно оценявайки високия красив мъж. Гъстите му руси коси бяха сресани в прическа, която подчертаваше по момчешки привлекателното му лице и великолепно контрастираха с аризонския му тен. Сините му очи срещнаха открито нейния океанскозелен поглед.

— А ти изглеждаш повече от добре, Джони, скъпа. Просто възхитително! Никога не си била толкова красива!

— Какво правиш тук?

— Търся най-прекрасната жена в Орегон.

— Престани, Майкъл. Наистина, какво правиш тук?

Джони нямаше нито сили, нито желание да флиртува с този безотговорен тип.

— Върнах се към журналистическото разследване — правя репортажи за списанието „Обзорни новини“. Тази история ангажира все повече вниманието на пресата из цялата страна и тъй като отразих няколко пикантни скандали от спортния свят в Аризона, си помислих, че бих могъл да изкарам нещо и от този.

Джони си помисли дали да не зашлеви плесница на красивото му лице точно докато се хилеше:

— Няма нищо, което хората да обичат повече, от това да наблюдават как един светец се срутва от своя пиедестал, Джони. — И той й намигна арогантно. — Но тези неща вероятно са ти ясни, след като именно ти го блъскаш в бездната.

— Майкъл, ще трябва да си преразгледаш фактите. Схванал си тази история съвсем погрешно.

— В такъв случай може би ти ще ми разясниш някои неща — каза той невъзмутимо, напомняйки още веднъж на Джони, че независимо от това какви бяха личните й чувства към Майкъл Кънингам, той все още представлява пресата и тя трябва да внимава как се държи.

Джони тръгна към вратата, която водеше към залата за изслушване, решавайки, че Джейсън просто може да попита някой от охраната къде да намери останалите от семейството. Каква трудност можеше да представлява да се установи местонахождението на четирима мъже, всички с височина над метър и деветдесет и пет?

— Липсваше ми, Джони! — Той се пресегна, хвана ръката й над лакътя и я спря.

— Може би ако прекарваш повече време с жена си, няма да имаш такава възможност да мислиш за мен — отвърна тя рязко.

— Даниел вече не е моя съпруга.

Джони не беше изненадана. Ако Майкъл всеки път се държеше по този начин извън собствения си град, жената до него би имала две възможности — да го върже или да се разведе с него.

— Така ли? — попита тя с безразличие, докато поглеждаше през рамото му, тъй като бе забелязала Джейсън, който вървеше към тях.

— Е, не съвсем — призна той с глуповата усмивка, която по едно време Джони смяташе за неустоима. — Ще получим развод веднага щом намерим време да уредим споразумението.

Естествено, помисли си Джони. Той никога нямаше да се промени. И което бе по-важно, това вече изобщо не я засягаше.

— Е, Майкъл, приятно ми беше, че си поговорихме, но трябва да влизам.

Мургавите пръсти се склочиха около китката ѝ.

— Виж, Джони, не се дръж по този начин. Сега ти казах истината, нали? Не съм забравил колко важно е това за теб. Е, женен съм, но какво от това. Ние двамата сме зрели хора. Все пак можем да се виждаме и да си говорим за миналото, нали? Да разгорим отново искрите на някогашния пламък?

— И да видим каква сензация можеш да изкараш от тази история? Честно казано, Майкъл, непоносим си. Нищо не ти казах последния път, но проклета да съм, ако се хвана да обсъждам един такъв страхотен мъж като Дан Кинкейд с теб и подобните ти. — Очите ѝ се превърнаха в зелени ахати, когато погледна многозначително към пръстите му, които все още стискаха китката ѝ. — Сега, ако обичаш, ме пусни, защото наистина имам работа.

— Тоя приятел притеснява ли те, Джони?

Тя изпита желание да прихне при вида на неподправения страх, който се изписа на лицето на Майкъл, когато последният се обърна и отметна глава назад, за да погледне лъчезарната физиономия на Джейсън Райън. Дан беше прав. Джейсън имаше заплашително присъствие.

— Точно обяснявах на този господин, че съм заета — поясни тя. — Всичко е наред, Джейсън.

— Сигурна ли си?

Джони помълча по-дълго от необходимото, докато гледате изпитателно Майкъл, наслаждавайки се на неудобството му.

— Да — реши тя в крайна сметка. Кимна на Майкъл. — Всичко хубаво. Беше ми... забавно.

— Кой е този? — попита Джейсън, докато наблюдаваха как Майкъл се отдалечава. Джони си помисли, че ѝ напомня рак, който бърза да се завре в пясъка.

— Един призрак на глупостта — измърмори тя, като мислено недоумяваше какво я бе накарало да си мисли, че изобщо има чувства към този човек.

— Той ти причини болка. — Това не беше въпрос и Джони предпочете да не лъже брат си.

— Така е, но това беше отдавна.

— Трябваше да го поотупам.

Джони се засмя сърдечно и се повдигна на пръсти, за да прогони с целувка гримасата на раздразнение върху лицето на брат си.

— Продължавай да ме защитаваш по този начин, скъпи братко, ѝ сам ще направиш така, че да изхвърчиш от Ен Би Ей. Вие, опитните момчета, можете да понесете такова оскърбление. Пазете си силите за битките под коша.

— Казаха ми, че няма да те има поне още една седмица. — Уилям Мърдок поздрави Джони на масата си не особено сърдечно. — Предположих, че се криеш заради Кинкейд. — Тъмните му очи я изгледаха изпитателно. — Но ти изглеждаш ужасно. Доколкото разбирам, наистина си била болна?

— Бях — съгласи се Джони сухо. — Освен това, много ти благодаря за окуражителните думи. На една жена винаги ѝ е приятно да знае, че изглежда превъзходно.

— Ти ни напусна точно докато се движехме срещу течението, Джони. Започнахме цялото това разследване, без да имаме и най-малка представа къде, по дяволите, Кинкейд крие тези суми.

— Ти беше този, който захвърли греблото, Уилям, с решението си, че методите на Скот са по-резултатни от моите. А всичко, което той успя да направи, бе да измъкне няколко намека от човек, който никога не се е славел с железен гръбнак.

— Грешка — призна той. — Но пресата ни беше подгонила, да не говорим за губернатора, и аз трябваше да изляза с нещо. Тъй че реших да привикам Кинкейд на банката за свидетелски показания и да го оставя да излъже. По този начин, откриехме ли тези суми, можехме да докажем, че е лъжец и корумпиран треньор.

— Но се оказа, че не е лъжец, нали? — Джони извърна глава, за да погледне Дан, който точно влизаше в залата.

— Може и да не е — измърмори под нос Уилям Мърдок, проследявайки погледа ѝ, докато срещна стоманеносините очи, които ги фиксираха, сякаш те двамата бяха добре подбрана двойка гърмящи

змии. — Но е мошеник, сигурен съм в това. Само трябва да оставя повече време на Скот, за да надуши доказателството.

Както седеше на стола си, Джони се облегна назад и склочи пръсти зад врата си. Започна бавно да върти глава, опитвайки се да прогони болката, която от късните часове на предишната вечер все по-силно пулсираше в слепоочията ѝ.

Бяха им необходими часове, докато съпоставят квитанциите, които ѝ бяха дали Бишъп, със сметките от чековата книжка на Дан. Но накрая, призори, всички суми бяха отчетени до последния цент.

— Аз мога да отида по-далеч от Джеф Скот — предложи тя, отправяйки ироничен поглед към своя шеф и политически наставник. Дори от това леко движение пулсът ѝ заби учестено. — Тази сутрин от твое име ще представя на съдебните заседатели необходимото доказателство.

Не бяха много случаите, в които Джони Райън бе виждала как Уилям губи контрол над приветливата си изисканост, която носеше като своя втора кожа. Тъмните му очи се разшириха, челюстта му увисна и за един миг неотразимият политик имаше обаянието на риба на сухо.

— Не си прави шеги с това, Райън — предупреди я той.

— Няма такова нещо. — Той протегна добре поддържана ръка с безупречен маникюр.

— Нека да го видя.

Джони нямаше никакво намерение да отстъпи и поклати глава.

— Ааа, не. Това е мое.

Той присви очи подозрително и Джони искрено се надяваше, че няма да усети как е притаила дъх.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Трябва ли да ти напомням, че работиш за мен?

— Ако не греша, съвсем скоро бях принудена да си взема неплатен отпуск.

— Заради здравето ти — напомни ѝ той, като лъжеше най-нагло. Но го прави толкова добре, удиви се тя, почти възхитена от способностите му. — Страхувах се, че ако продължиш да се напругаш по този начин, ще се наложи да влезеш в болница, както и стана. Тревожех се единствено за теб.

— Да, безспорно — измърмори тя, свела поглед, за да не може той да види вълнението, с което го примамваше към капана, заложен не без личната му помощ. — Но искам Даниел Кинкейд на подсъдимата скамейка, веднага щом разбере къде са отишли парите. — Тя съвсем преднамерено го заблуди, сплитайки пръсти на тила си. — Постигнала съм го, Уилям, повярвай ми.

Лукава усмивка пробяга по красивите му черти.

— Значи, вярна е приказката за отблъснатата жена. — Джони наблюдаваше с добре прикрито напрежение как гладкото му чело се сбърчи. — Но това е моята комисия, Райън, и моята предстояща кампания. Всички доказателства ми принадлежат.

Тя бе готова за подобно възражение.

— Разбира се, така е. Но ние вече сме прочели твърде много твърдения, че си ме назначил в тази комисия само заради личните ни отношения. — Джони се усмихна, насърчавайки отзивчивост. — Само си помисли как твоите опоненти ще бъдат принудени да изоставят тази тактика, ако докажа, че съм един компетентен и интелигентен професионалист.

Джони наблюдаваше как постепенно везните се наклониха в нейна полза, докато Уилям преценяваше различните сценарии, включително и този, който току-що му беше предложила. Трябва да получи тази възможност, въздъхна тя в безмълвна молитва. Защото беше сигурна, че разбере ли фактите, той никога няма да се обади на Ан Бишъп.

— Добре — реши Мърдок накрая.

Джони благодари с усмивка и се отправи към полицаия, който чакаше до затворената врата. Униформеният служител пристъпи напред и ѝ подаде папката.

— Напомни ми никога да не се обвързвам с теб, Райън — прошепна ѝ Уилям, докато тя призоваваше Дан Кинкейд на банката за свидетелски показания. — Невярна си като кукувица.

— Просто съм добра твоя ученичка, Уилям — отвърна му тя лъчезарно и после придоби сериозно изражение, когато служителят напомни на Дан, че той все още се намира под клетва.

— Господин Кинкейд — започна разпита енергично Джони с хладен професионален тон, — вие заявихте пред тази комисия, че

съзнателно сте давали средства на някои студенти спортисти, без да имате пълномощията за това. Истина ли е?

Ъгълчетата на плътните му устни трепнаха в едва доловима подигравателна усмивка.

— Ако възнамерявах да лъжа, госпожице Райън, с положителност щях да заявя, че не съм давал назаем тези средства. Едва ли бих имал полза да твърдя обратното, при положение, че не е истина.

Откъм уж безпристрастните съдебни заседатели долетя шепот и Джони с удоволствие констатира, че както изглежда, поне те като начало са на тяхна страна. Това несъмнено бе най-странната ситуация, в която се бе озовавала. Сякаш, въпреки годините практика като заместник-прокурор, тя бе минала от другата страна и бе започнала да пледира в защита на обвиняемия.

Джони чудесно си даваше сметка, че когато всичко това приключи, по всяка вероятност с нейната политическа кариера ще бъде свършено. Партията не беше петимна за подобни ренегати, особено когато са способни да изиграят такъв номер. Но Дан беше прав от самото начало. Тя бе организирана от шепа обслужващи собствените си интереси личности единствено като политическа наказателна партия. А извънредните обстоятелства изискваха и извънредни мерки.

— Треньор Кинкейд — продължи тя, — бихте ли могли да ни предоставите името или имената на играчите, получили пари от вас?

— Не — отсече той категорично, след което стисна устни и я погледна в очите със спокойна невъзмутимост. — Не бих могъл.

— Ясно. Давате ли си сметка, че можете да бъдете обвинен в незачитане на тази комисия?

Погледът му недвусмислено говореше, че той вече изпитва достатъчно голямо презрение към прехвалената ѝ комисия.

— Да.

Джони сведе глава за миг, прелиствайки някакви документи в папката си. Отлично познаваше съдържанието ѝ. Както и Дан. Но театралниченето бе част от правната система така често, както и юриспруденцията, и тя го прилагаше успешно.

— Бихте ли си спомнили някое име, ако го чуете? — попита тя търпеливо с благ поглед.

— Не е изключено.

— Как бихте реагирали, треньор Кинкейд, ако аз изкажа предположението, че сте дали тези заеми на един абсолвент защитник от отбора. Брайън Бишъп, струва ми се.

Дан рязко изостави позата си на студено високомерие.

— Бих казал, че всички вие трябва да се срамувате от себе си. Причинявате доста лична болка зад тези затворени врати, като предавате на онези струпани пиявици отвън онова, което според вас може да ви извлече политически дивиденди.

Джони за миг си помисли как ли би се харесало на Майкъл да го смятат за пиявица. С усилие задържа усмивката си.

Дан сви ръце в юмруци и гневният му стоманен поглед обиколи помещението, отбелязвайки присъствието на онези, които той очевидно смяташе за враже обкръжение. После се изправи и се взря в нея като разгневен титан.

— Писна ми от вашата комисия, от вашите обвинения и от самата теб, госпожице Райън!

Джони си наложи да запази самообладание, когато Дан напусна помещението, оставяйки зад гърба си озадачено мълчание. Постепенно напрегнатата тишина бе нарушено от възмутени реплики.

— Следващият свидетел, който бих искала да призова, е госпожа Ан Бишъп — обяви Джони, извисявайки глас над нарастващата глъчка в залата.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Ан Бишъп кършеше нервно ръце в скута си и хвърляше тревожни погледи към съпруга си, седнал в другия край на помещението. Изразът, изписан на сериозното лице на Брайън, беше насърчителен.

— Казах на треньор Кинкейд, че искам да дам показания — изрече тя с тих и печален глас, като подръпваше един тъмнокафяв кичур между пръстите си. — И Брайън му го каза, когато първоначално се появихте в колежа, госпожице Райън. Но той не позволи. Все повтаряше, че ще се оправи сам.

Тя поклати глава и Джони с болезнена острота почувства отчаянието ѝ. Дан я беше обвинил в непримиримост. Но той беше в състояние да накара и Гибралтарската скала да изглежда като най-обикновено камъче. Отлично разбираше, че взел ли е решение, нито Ан, нито Брайън, нито който и да е на света, би могъл да го промени.

Джони знаеше, че за Ан е твърде болезнено да разкаже историята. Те двамата със съпруга си бяха настроени доста отбранително, когато късно предишната вечер Джони се бе появила на прага им. Но когато напусна дома на семейство Бишъп, тримата вече бяха съюзници в усилията си да отгърват Дан. Кое то никак нямаше да е лесно, според Джони, тъй като благодарение на цялата бутафория той изглеждаше така, сякаш е извършил огромна кражба.

— Когато Дан ни даде пари за първи път — продължи бавно Ан, — ние изобщо не си помислихме, че това е противозаконно.

Сред слушателите се разнесе ропот и Джони побърза да разпръсне явния им скептицизъм. С крайчеца на окото си видя как Уилям се беше привел напред на стола си и знаеше, че трябва да стъпва предпазливо. Твърде рано беше да си разкрива картите.

— Малко трудно е да се повярва, госпожо Бишъп. Безспорно вие и вашият съпруг сте знаели какви са разпоредбите.

— Знаехме, че нямаме право да приемаме пари — призна Ан. — Но това беше заем. Донесох документите, за да го докажа. — И тя ги

подаде на Джони, която от своя страна ги подаде на служителя, изпълняващ ролята на съдебен пристав през време на изслушванията.

— Според правилника, заемите са извън посочените параметри — обясни Джони на Ан, както и на слушателите в залата. — Само че твърде често те удобно биват забравени или опрощавани. В този случай заемът се превръща в изгодна вратичка за подкупи.

Джони погледна крадешком към Уилям и видя как той доволно се облегна назад. Знаеше, че шефът ѝ вече си представя как нахлузва примката на врата на Дан.

— Не беше така. — Очите на Ан бяха помръкнали от тъга, когато си пое дъх и се обърна към Джони. — Искам да обясня. Но преди това, мога ли да споделя едно лично наблюдение?

Уилям се скова, а Джони затаи дъх в очакване на възражението му. Тя инстинктивно чувстваше, че изборът му ще бъде да избегне публичен дебат със собствената служителка и се окажа права, тъй като той си замълча. Само че пръстите му стискаха двата края на един молив, сякаш едва се сдържаше да не ги склочи около врата на Джони.

Когато Ан се приведе напред, сякаш за да изложи становището си по-убедително, гласът ѝ беше тих, но въпреки това успя да привлече вниманието на всички присъстващи в залата.

— Цялото ви проучване включваше само факти и цифри. Вие нито веднъж не попитахте нещо съществено. Искяхте да знаете единствено на колко възлизат стипендиите, кой плаща самолетните билети, дали играчите или треньорът са пътували в първа класа. — В пъстрите ѝ очи се четеше лек укор, дори и след като знаеше, че отношението на Джони се е променило. — Всички отговаряха на въпросите ви с надеждата, че ще ги оставите да ви разкажат за треньор Кинкейд. Но има нещо много по-важно от всичките ви ведомости и статистики. Не можете да проучвате една спортна програма, без да погледнете човека, който я оглавява, госпожице Райън. А вие отказате да го направите. Трябва да разберете, спортистът не е част от студентската младеж. Няма начин той да се впише в основния поток на университетския живот. Един активен спортист става представител на различен вид — той яде, живее, спи, диша в продължение на четири години само със себеподобните си. Ако не го е преценил преди да пристигне в общежитията, твърде скоро се събужда някоя сутрин и осъзнава, че е повече спортист, отколкото студент.

Джони слушаше обясненията осъзнавайки, че колкото и отблизо да е наблюдавала баща си и братята си, тя никога не си е давала сметка колко различен е животът им от този на обикновените студенти в колежа.

— Тежък живот. Твърде голяма част от времето на спортиста минава в травми, той страда от хронична умора, особено ако е от онези, които се опитват да балансират двата вида живот в някакво относително хармонично цяло, както правеше моят съпруг. Брайън пътуваше почти колкото професионалистите, но в същото време учебната му програма се разкъсваше. За играчи като него, които обаче са женени, въртележката е още по-страшна.

Ан се обърна към съпруга си, сякаш търсейки подкрепа, за да продължи, и ласкавият поглед, с който удостои жена си, показва, че Брайън Бишъп нито за миг не би се отказал от това свое изнурително съществуване.

— Онова, което ни обезкуражи по отношение на вас, госпожице Райън, бе, че вие нито веднъж не пожелахте да чуete важните неща. Когато сте в неизбежната изолация на един спортист в колежа, треньорът придобива особено значение. Той е в състояние да направлява живота на състезателите си в правилната според него посока. Треньор Кинкейд е строг. Дисциплината му е желязна. Няма привилегии, не се приемат извинения, за да се измъкнеш от нещо. Но всички знаят, че той се държи така, защото го е грижа. Вълнуват го играчите му като личности, държи да си вземат образованието и в същото време да играят баскетбол, освен това иска всеки да даде своя принос за обществото. Ето това трябваше да впишете в доклада си.

Когато Ан спря за миг, за да си поеме дъх, настъпи продължително мълчание и Джони си спомни онзи анекдот за ректора на някакъв университет, когото попитали кой според него е основният проблем при необразования студент на административно равнище — невежеството или апатията и той отвърнал: „Не зная и не ме интересува“.

Тя с въздишка си помисли, че историята е толкова забавна, защото звучи твърде достоверно.

Калвин бе направил опит да ѝ покаже, че Дан и „Каскейдс“ са изключение, но тя го възприе само като интересната история на един играч, който бе използвал баскетбола като начин да се измъкне от

гетото. Не бе обърнала достатъчно внимание на факта, че Дан му е посочил сигурния път на избавление. Толкова бе увлечена да събира данни, че накрая Дан вече се питаше дали тя изобщо има сърце и съвсем основателно.

— Затова сме тук днес, Ан. Опитваме се да разберем. Разкажи ми сега за заемите — помоли я тя тихо.

Рязък звук наруши тишината. Жълтият молив в ръцете на Уилям, се строши на две.

— Брайън току-що бе успял да влезе в националния студентски отбор. Точно отивахме на празнична вечеря по случай събитието, когато отгоре ни връхлетя някакъв пиян шофьор. Вследствие на катастрофата бяха унищожени клетки в лявата страна на мозъка ми, които контролират мускулната дейност. Тялото ми до половината беше парализирано. Вече смятахме, че никога няма да прохода отново.

Усмивката, която съпровождаше спомените ѝ, беше лека, но тя успя да разведри лицето на младата жена.

— Дан прочел, че в „Лойола“ извършвали някакви експериментални операции и ни накара да подадем молба да бъдем включени в програмата. Имаше само един проблем.

— Парите — предположи Джони.

— Тъй като при тези заболявания техниката на хирургическата намеса е все още в първоначален стадий, те бяха доволни да намерят пациент, който да отговаря на всичките им изисквания. Процедурата се оказвала ефикасна върху десет процента от парализираните, а според изтъкнатите критерии, аз бях напълно подходяща. Хирургическият екип се съгласи да направи операцията безплатно, а от „Лойола“ изявиха желание да поемат разходите на медицинския център. Но се предвиждаше следоперативна терапия, която естествено щеше да бъде свързана с разходи за пътуване и живот. А ние нямахме парите. Единствената причина, поради която Брайън остана в отбора — обясни Ан, — беше, че спортната стипендия е толкова голяма. Покриваше му всички разходи, даваше му възможност да учи и дори ни позволи да се оженим. Разбира се, аз работех, докато се случи това с катастрофата. И скоро ще мога да се върна на работа. Възстановила съм почти осемдесет процента от подвижността на краката си — много повече и от най-смелите очаквания на лекарите. Операцията отвори една затворена врата. Но без заемите Брайън щеше да бъде принуден да

напусне колежа и да си търси постоянна работа. Не зная какво щеше да се случи с мен тогава.

— Значи вие скоро ще почнете да изплащате заема? — Гласът на Джони бе ласкав и окуражителен.

Подвеждане на свидетел, мълчаливо възрази тя на собствената си тактика. Но никой придирчив слушател не направи опит да я спре. Тя знаеше, че Уилям умираше да го стори, но вече беше твърде късно. Неотразимият политик откриваше, че е допуснал първата тактическа грешка в една бляскава кариера.

Ан кимна решително.

— Точно така. Освен това на Брайън му предложиха учителско място в Портланд, тъй че ние сме си направили график, който ще ни позволи да се разплатим с треньор Кинкейд през следващите три години.

Тихият глас на Ан Бишъп бе привлякъл вниманието на всички присъстващи. Разказваше подробно своята тъжна история с много болка. Един дълъг миг Джони не наруши настъпилата тишина, наслаждавайки се на съсредоточените съчувствени лица наоколо. Изключение правеше само излъчващото ненавист изражение на Уилям Мърдок.

Очите на младата жена заблестяха от сълзи, когато тя плъзна поглед покрай Джони и го насочи към притихналите съдебни заседатели.

— Въпреки че ние никога няма да можем да му се отплатим за всичко, което направи за мен. И за живота ни заедно. — Ан отново отпрати поглед към Джони. — Ако възнамерявате да го обявите за виновен, госпожице Райън, трябва да го обвините в това, че твърде много се грижи за другите.

Джони усети как в гърлото ѝ заседна буца и този път тишината не беше режисирана.

— Благодаря ви, госпожо Бишъп — успя тя да изрече накрая. — Нямам повече въпроси.

— Даваш си сметка, че беше дотук, нали? — Когато Джони се върна на масата, Уилям я посрещна с унищожителен поглед, от който струеше палеца омраза. — Край. Точка. С теб е свършено!

— Зная всички думи, Уилям — отвърна тя немощно, с усещането, че костите ѝ омекват. — Винаги съм имала шестица по

писане на есета.

Присъстващите в залата ахнаха стъписани, защото както седеше на стола си, Джони политна напред и се свлече на пода ѝ безчувствена купчина.

— Ти си луда, знаеш ли?

При този сладостно познат глас Джони направи усилие, отвори очи и видя Дан Кинкейд, който седеше до леглото ѝ я съзерцаваше с поглед наполовина ласкав, наполовина осъдителен.

— Зная. Достатъчно често ми го казваше, докато бях малка — измърмори тя. Имаше чувството, че устата ѝ е пълна с памук. — Никога не си одобрявал моите методи.

Дан ѝ подаде чашата с вода, а силната му ръка се плъзна под главата ѝ и я повдигна леко, за да може да отпие от хладката течност.

— Двете нямат нищо общо помежду си. Въпреки че си откачена колкото си искаш, Джони Райън, и абсолютно неконтролируема, аз те одобрявам с цялото си сърце.

— Усвоих ти правилата, Дан. Искам да го знаеш.

Смехът му прозвуча весел и звучен. Толкова отдавна не го бе чувала да се смее искрено и от сърце. Джони реши, че една постоянна доза от него със сигурност ще я излекува по-бързо, от който и да е антибиотик.

— Скъпа, докато ти си лежиш тук, след като ни разтревожи до смърт и прибави безчет сиви косми към главата на бедния си баща, целият щат разбра какво точно си направила с разпоредбите. И след като местната радиостанция излъчи репортажи от твоята скромна демонстрация, цялата нация я последва.

— Какво стана?

— Не казвам, че няма да има отзвук. Всъщност по едно време нещата изглеждаха така, че май щях да изхвъркна от работа. Но Е. Г. Харисън и членовете на Управителния съвет на колежа не са толкова свободомислещи, колкото един куражлия-следовател, когото познавам... Когато телефоните започнаха непрестанно да звънят и заваляха телеграми и писма, те решиха, че от мен ще излезе един твърде непопулярен жертвен агнец. — Той се усмихна. — Ти не само

успя да спасиш моето убежище, но сам-самичка предизвика пълен хаос във високите ешелони на университетския спорт.

Усмивката на Дан стана по-широка, а белият полумесец на зъбите му озари лицето му с нескрито задоволство.

— На някой хора им хрумва доста обезпокоителната мисъл, че явно не можеш да прекосиш живота с наочници. На всички, свързани по един или друг начин с този проблем, създаде добри предпоставки за язва, след като се блъскаат да предлагат директиви, които при затруднено положение допускат отстъпки на индивидуален принцип.

Джони затвори очи за момент, а мисълта ѝ се насочи към правния проблем, който безспорно щеше да се окаже твърде сложен. Напоследък тя действително го бе разчепквала предостатъчно. Човек трябва да е Соломон, за да разглежда всеки конкретен случай сам за себе си.

— Този път май наистина отворих кутията на Пандора, а, Дан?

Студената му длан отмахна огнените кичури от челото ѝ, после устните му оставиха там нежна целувка.

— Успя, скъпа, и още как.

Печалният поглед на Джони срещна неговия с надеждата да намери там уверение, че в края на краищата всичко това си е струвало.

— А междувременно какво ще стане?

— Междувременно, любов моя, добрите хора ще направят онова, което винаги са правили. Ще се опитат да живеят, следвайки собствената си съвест. Като стана дума за това — продължи той — и петимата Райън едва успяват да записват всички съобщения, които пристигат за теб тези дни. Май че си доста търсена напоследък, госпожице прокурор. Предполагам, че към „жената чудо“ Елинор Рузвелт и Морган Феърчайлд ще трябва да добавим и Жана д'Арк. Май че стана доста претърпкано в това изкусително женско тяло.

— Какви съобщения?

— О, знаеш... обичайните. Какви ли не хора, които искат да им поемеш делата. Почистване на отпадъчни ями, възбуждане на съдопроизводство срещу несправедливи работодатели... един приятел не можел да накара кучето на съседа да престане да лае в три часа сутринта... обичайните ти рицарски дела.

За момент Джони остана безмълвна.

— Това е нещо, което сериозно ще трябва да обмисля — да мина на частна практика. Партията сигурно ще прекрати членството ми.

В погледа на Дан се мярна нежен укор.

— Само защото си установила, че светът не е идеален, скъпа, не отивай в другата крайност. Половината от обажданията са от партията, с които те молят да продължиш дейността си.

— Да продължа? В комисията на Мърдок? След онова, което направих? — Джони не можеше да повярва и изобщо не се изненада, когато Дан поклати глава. Но следващите му думи я слисаха.

— Не, не. Да оглавиш комисията, Райън, за проучване на пътищата, по които системата на студентския спорт може да стане поуправляема.

В този момент на Джони ѝ дойде твърде много. Щеше да го обмисли по-късно. А сега просто искаше да се наслади на факта, че всичко свърши, и че Дан е тук с нея.

— Горкото ти око. Съжалявам, че Джейсън те е ударил. — Тя се пресегна да докосне отока, окръжаващ окото му, обагрен в яркозелено и жълто.

— Някой трябваше да набие малко разум в главата ми.

— Ти върна ли му го? — попита тя, осъзнавайки, че като се изключи ожулената му ръка, Джейсън нямаше други белези, че е участвал във физическо стълкновение.

— Ти шегуваш ли се? Съществуват три твърде убедителни причини, поради които не бих могъл да го сторя.

Джони прокара пръст отстрани по усмихнатото му лице.

— И кои са те?

— Първо, Джейсън е по-едър от мен. По дяволите, той е по-едър от всички, които познавам — засмя се Дан и Джони се присъедини към него. — Второ, бях наясно, че си го заслужавам заради начина, по който се държах с теб. И трето, той е братът на моето момиче. Някак си не ми изглеждаше правилно.

— Обичам те — въздъхна тя, проследявайки с връхчето на пръста си линията на сочните му устни и дълбоката трапчинка на брадичката му.

— Зная. За втори път ми поднасяш този подарък — отвърна Дан, а сините му очи нежно галеха лицето ѝ. — Бих казал, че е крайно

време да го приема, преди да си решила да хвърлиш кърпата в ринга и да отнесеш любовта си някъде другаде.

— Никога. — Когато съдържанието на думите му стигна до съзнанието ѝ, тя озадачено смръщи чело. — Два пъти?

— Да — кимна Дан и Джони усети, че никога няма да ѝ омръзне да гледа тези прекрасни смолисти къдрици, трепкащи по смуглото чело. — Първият път беше в Денвър.

Джони разтри слепоочия, опитвайки се да облекчи болката, която ѝ причиняваше усилието да мисли.

— Не си спомням.

— Струва ми се, че ти изобщо не усети кога го каза. Тогава имаше температура и просто го промълви в просъница. Не ти отвърнах нищо, защото, честно казано, скъпа, изобщо не ми се искаше да го чувам.

— Заради комисията?

— Това едно. — Дан сплете пръсти с нейните и поднесе ръката ѝ към устните си. — Както и фактът, че все още ми беше трудно да разгранича изкусителната жена от онова мило хлапе.

— А сега? — попита тя тихо.

— А сега смятам, че е крайно време да призная на моето сладко, смело момиче колко много го обичам. Наистина.

Джони награди малко нерешителното признание с блажена усмивка.

— Зная, Дан. Зная го от дълго време, но вече почвах да се тревожа, че никога няма да ми го кажеш.

— Свиквай с това, скъпа, защото смятам да прекарам остатъка от живота си, като непрекъснато ти напомням колко те обичам, в случай, че ти се прииска да го забравиш.

— Никога! — Клепачите ѝ натежаваха и тя с мъка успяваше да задържи на фокус усмихнатото лице на Дан.

Ласкавото му лице стана строго.

— А сега е време да заспиваш. Едва се сдържа да не си легна до теб. Напрягаш ме, Джони Райън. С тези твои лунички и въобще.

— Толкова съм щастлива — измърмори тя в просъница и притисна до гърдите си ръката, която ласкаво държеше нейната.

— Обърни се. Ще изгориш.

— Няма. Добре съм. Освен това, Дан Кинкейд, обръщането изисква твърде много енергия.

Джони стисна очи срещу ослепителния диск на хавайското слънце. Горещината бе чудесна, сгръвяше костите ѝ и изсушаваше влагата, която сякаш се бе просмукала в тях от студената уиламетска зима.

— Господи, колко си вироглава! И свадлива както винаги! — оплака се Дан престорено, после я взе в силните си ръце и я обърна като палачинка в тиган. — Смятах, че след брака жената става по-мека, че уляга.

Той коленичи на одеялото, което бяха постлали на пясъка и започна с леки плавни движения да нанася плажно масло върху гърба ѝ.

— Мммм. — Джони се изпъна под чувствения му допир като котка, която се припича на слънце. — Направо ме разтапяш. И за твое сведение, въпреки че не съм го научила на майчиния скут, струва ми се, че тази приказка се отнася за кучетата. — Тя въздъхна дълбоко, наслаждавайки се на ръцете му, които се плъзгаха по тялото ѝ.

— И така не е зле — изръмжа той шеговито, приведе се и леко захапа меката част на ухото ѝ. — Предпочитам те необуздана.

Меките косми на гърдите му докоснаха намазания ѝ с плажно масло гръб и отприщиха порой сладостни усещания, които заляха задрямалото ѝ съзнание.

— Радвам се, че сте задоволен, господин Кинкейд. Толкова държа да ви угодя.

— Доволен да, госпожо Кинкейд, но задоволен в никакъв случай — уточни той заканително.

— Видя ли съдията Уорнър и съпругата му на приема? — измърмори тя, наслаждавайки се на нежния допир на силните му ръце. — Питам се дали ще изглеждаме така влюбени след четиридесет и пет години.

— Въпреки убедеността ми, че ще те обичам поне още сто години, скъпа, всеки път, когато стане дума за това, ти казвам, че на този прием виждах само теб и никой друг. Беше неотразима в онази великолепна рокля.

— След като ти е харесала толкова много, не трябваше да бързаш да ми я съблечеш — подразни го тя, извъръщайки глава към него, за да му се усмихне. — Но наистина, Дан, той просто не откъсваше очи от нея. Човек би си помислил, че сватбата е тяхна.

— Ти си непоправима романтичка, Джони. Знаех го от самото начало. — Дланите му се плъзнаха по задната част на бедрата ѝ, а палците му нежно разтриха свивките зад колената.

— А пък ти си циник — подразни го тя шеговито, отказвайки да се раздели с романтичните си илюзии. Не помнеше някога да е била толкова щастлива, колкото през последните две седмици. — Беше много мило от страна на съдията, че ни позволи да използваме тази къща за медения си месец, не мислиш ли? Толкова е красива. А и частен плаж — истински рай.

— Не е лошо. — Ръцете му сега масажираха твърдите ѝ бедра с енергични чувствени движения. — А най-хубавото му е уединението.

— Съгласна съм. И като стана дума за това... — Каdifеният смях на Джони зазвъня като сребриста подкана. Тя седна, сложи ръце на широките му рамене, тласна го назад и го притисна върху одеялото.

— Ей, момиченце, даваш си сметка, надявам се, че ако продължаваш с това поведение, може да приключиш с пясък на най-необичайни места.

— Нали имаме одеяло. Освен това искам да рискувам, ако нямаш нищо против — измърмори тя предизвикателно, целувайки го по усмихнатите уста. После продължи възбуждащото си изтезание с пръсти, които затанцуваха като грациозни морски птици върху покритата с тъмен загар мъжка плът.

— Престани, палавнице — оплака се той през смях. — Боже мой, никога ли не ти стига? Цял живот ме преследваш — подразни я Дан с приглушено стенание, когато маникюрът ѝ проблесна върху стегнатата мъжка гръд. — Някога не ти ли е хрумвало, че не го заслужавам?

— А ти как мислиш? — Джони скръсти ръце върху гърдите му и опря брадичка върху тях, съзерцавайки го с бляскав предизвикателен поглед. — Единственият проблем сега е какво да те правя.

Дан придърпа гъвкавото ѝ хлъзгаво тяло към себе си. Ленива коварна усмивка се разли върху лицето му и на яркото тропическо слънце очите му заискриха с обещание и любов.

— Не се тревожи, любима — измърмори той. — Съпругът ти все
ще измисли нещо.

И го стори... ласкаво, страстно, нежно... отново и отново.

Издание:

Джоан Рос. Съдбовна връзка

Английска. Първо издание

ИК „Коломбина прес“, София, 1997

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-706-029-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.